

เรื่องเล่าความสำเร็จผู้ชายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาคารธนาชาติ สาขานครปฐม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2559

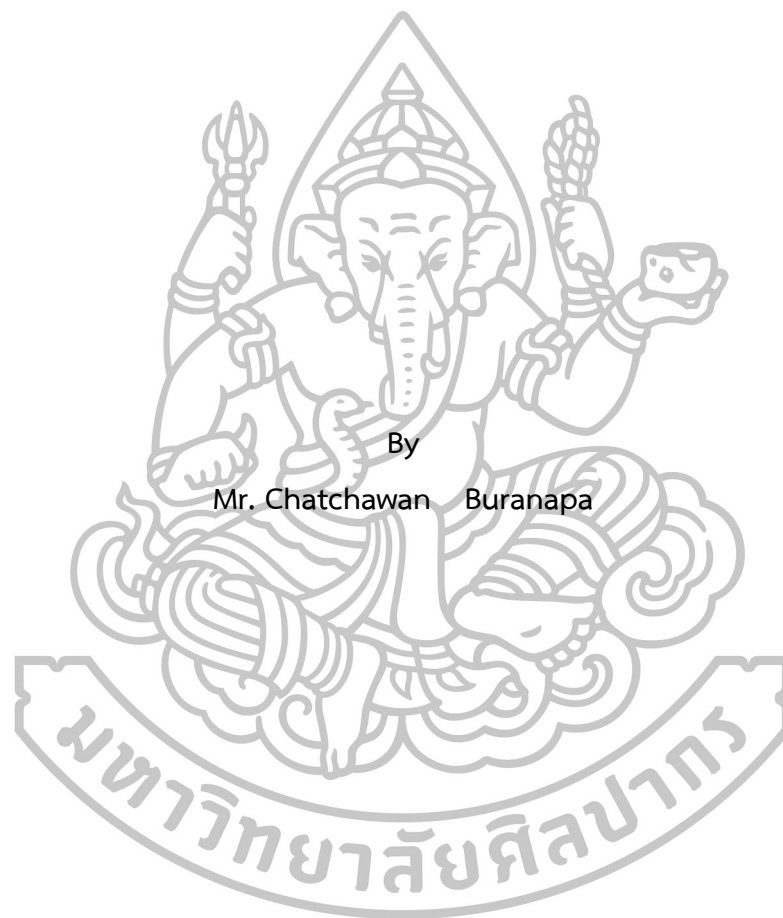
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

เรื่องเล่าความสำเร็จผู้ขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาคารธนาชาติ สาขานครปฐม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2559
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

NARRATIVE OF ACHIEVEMENT INSURANCE AGENT THANACHART BANK
NAKHON PATHOM BRANCH

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
Master of Arts Program in Public and Private Management
Graduate School, Silpakorn University
Academic Year 2016
Copyright of Graduate School, Silpakorn University

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “เรื่องเล่าความสำเร็จผู้ชาย
ผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาคารธนาชาติ สาขานครปฐม” เสนอโดย นายชัชวาลย์ บุรณภา เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ปานใจ ธารทัศน์วงศ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรรณวีร์ บุญคุ้ม)

...../...../.....

..... กรรมการ
(อาจารย์ ดร.พิชญ์พฐ์ ไวยโชติ)

...../...../.....

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์)

...../...../.....

57601305: สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

คำสำคัญ: ประกันภัย / ผู้ขาย / ธนาคารธนชาติ

ชัชวาลย์ บุรณาภา: เรื่องเล่าความสำเร็จผู้ขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาคารธนชาติ สาขานครปฐม. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์: รศ.ดร.พิทักษ์ ศิริวงศ์. 133 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงวิถีชีวิตผู้ขาย ความสำเร็จของผู้ขาย ปัญหาและอุปสรรคของผู้ขายตลอดจนนำเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหา ประชากรผู้ให้ข้อมูลหลักคือ ผู้ขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย เจ้าหน้าที่ธนาคาร ลูกค้า และผู้ที่เกี่ยวข้อง ธนาคารธนชาติ สาขานครปฐม จำนวนทั้งสิ้น 15 คน ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม

จากการวิจัยพบว่า ผู้ขายเริ่มเรียนรู้การขายจากครอบครัว โดยทำงานในด้านธนาคารมาตั้งแต่แรก ผู้ขายมีความสำคัญในการสร้างผลกำไรให้กับธนาคารจากการขายผลิตภัณฑ์ต่างๆ การสังเกตลูกค้าและเอาใจใส่ดูแลที่ดีและ การบริการลูกค้าทุกขั้นตอนตั้งแต่เริ่มขายตลอดจนบริการหลังการขายอย่างเต็มรูปแบบ ส่งผลในการรักษาลูกค้าเดิมและยังได้ลูกค้าใหม่จากการบอกต่อ การปรับเปลี่ยนนามบัตรให้มีขนาดเล็กและบางลงลงเพื่อความสะดวกในการเก็บเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่ทำให้ลูกค้าติดต่อกลับ แรงจูงใจหลักในการขายผลิตภัณฑ์ประกันภัยคือค่าตอบแทน แต่มุมมองและแนวคิดที่ดีต่อการขายมีผลอย่างมาก โดยถือว่าค่าตอบแทนจากการขายเป็นการทำงานเสริมในระหว่างงานหลัก การแสดงศักยภาพเป็นสิ่งสำคัญไม่เพียงขายเพื่อเอาตัวรอดจากเป้าหมายที่ถูกกำหนดให้ ควรทำให้ผู้ว่าจ้างเห็นว่ามีความคุ้มค่ามากกว่าผู้อื่นที่สมควรได้รับการจ้างงานต่อ เป็นสิ่งกระตุ้นที่ทำให้ไม่หยุดพัฒนาตัวเอง ปัญหาและอุปสรรคที่พบคือด้านความรู้ด้านประกันภัยของลูกค้า และการทำธุรกรรมออนไลน์ แม้ว่าปัญหาและความกดดันจากการเป็นผู้ขายจะมีมากแต่การบริการด้วยใจรักและเอาใจใส่ประกอบกับประสบการณ์ในการขายประกันภัยด้วยความชำนาญ มีการวางแผนในการดำเนินงานที่ดี ทำให้ปัญหาและอุปสรรคน้อยลงจนนำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบอาชีพ สิ่งเหล่านี้เป็นจุดเริ่มต้นทำให้เกิดจุดเปลี่ยนในการประกอบอาชีพจนทำให้ผู้ขายมียอดขายดีขึ้นตามเป้าหมายที่ได้วางไว้และประสบความสำเร็จในที่สุด

สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ลายมือชื่อนักศึกษา

ปีการศึกษา 2559

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

57601305: MAJOR: PUBLIC AND PRIVATE MANAGEMEN

KEY WORD: INSURANCE/AGENT / THANACHART BANK

CHATCHAWAN BURANAPA: NARRATIVE OF ACHIEVEMENT INSURANCE AGENT THANACHART BANK NAKHON PATHOM BRANCH. THESIS ADVISOR: ASSOC.PROF.PITAK SIRIWONG, Ph.D. 133 pp.

The purposes of this research were to study lifestyle, achievement, problems and obstacle of Thanachart insurance agent. The main sources of information in this research were insurance agent, bank officer, customer and Thanachart bank's relevant totaled 15 persons. A qualitative research was used in this study by interview and non-participant observation.

The research found that the agent started learning from his family and he was a bank worker since the beginning. The agent was important for the bank. He made a profit by selling the bank products. Moreover, he looked after and offered good service for customers. These helped him maintain old customers and have new customers by word of mouth. Reducing the business card size to the new one that smaller and thinner was one strategy that customers could keep their cards easily to contact the bank.

However, the income was the main incentive for insurance agent when selling the insurance. The perspective and concept about selling were other important factors. Income was considered to be secondary factor. A potential of the agent was important not only for selling to reach the setting goal but also for the retaining the status of the employment. This encouraged him not to stop developing himself. The obstacles involved in knowledge of insurance customer and the online transaction. Although the problem and working pressure were increased, the seller used his professional service mind and experience to decrease the obstacles. These were the factors that help him increased the selling goal and eventually success in the career.

Program in Public and Private Management

Graduate School, Silpakorn University

Student's signature

Academic Year 2016

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร. พิทักษ์ ศิริวงศ์ ที่ได้สละเวลาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็น ถึงประเด็นต่างๆ ในการศึกษา และชี้แนวทางในการแก้ปัญหา การค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่มเติม และได้กรุณาตรวจสอบแก้ไข ข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา รวมทั้งการแก้ไขงานให้สมบูรณ์ และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ เพื่อเป็นพื้นฐานในการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณคณะเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยศิลปากร ขอขอบคุณผู้ดำเนินงานโครงการและเจ้าหน้าที่ MPPM ทุกท่านที่ให้ความดูแลช่วยเหลือมาตลอดหลักสูตรการศึกษา ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ห้องสมุด ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญในการเรียนและทำงานวิจัยฉบับนี้ ขอขอบคุณผู้ให้ข้อมูลทุกท่าน และที่มีอาจากกล่าวนามได้ทั้งหมด ณ ที่นี้ ขอขอบคุณแรงสนับสนุนและกำลังใจที่ได้รับจากครอบครัว คุณพ่อ คุณแม่ ที่ให้การสนับสนุนทุนการศึกษา ตลอดจนกำลังใจและความช่วยเหลือจากเพื่อน ๆ จำทำให้งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ลงได้

สุดท้ายนี้ หากงานวิจัยฉบับนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์กับบุคคลที่กำลังวางแผนจะเข้าทำงานสายการธนาคาร รวมถึงผู้ที่ประกอบอาชีพนี้อยู่แล้ว และอาจก่อให้เกิดประโยชน์กับผู้ที่มีความสนใจนับเป็นความปิติอย่างยิ่งที่ได้ทำงานวิจัยฉบับนี้ขึ้นและหากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้วิจัยขออภัยไว้ ณ ที่นี้

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย	4
ขอบเขตการวิจัย	4
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	5
2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	6
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการขาย	6
ความหมายของการขายโดยบุคคล	6
คุณลักษณะนักขายที่ดี.....	7
ทัศนคติของนักขาย	9
ลักษณะเฉพาะของบุคลิกภาพที่นักขายควรมี.....	10
ลักษณะด้านบุคลิกภาพที่นักขายไม่ควรมี.....	12
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริการ.....	14
ความหมายของการบริการ.....	14
แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับคุณภาพการบริการ.....	15
ทฤษฎีแรงจูงใจ	19
สาเหตุของการเกิดแรงจูงใจ	19
ธรรมชาติของแรงจูงใจ	20
ข้อมูลพื้นฐานด้านประกันวินาศภัย.....	21
ความหมายของการประกันวินาศภัย.....	21
ลักษณะของการประกันวินาศภัย	23
สิทธิและหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้องกับการประกันวินาศภัย	28
แนวคิดเกี่ยวกับวิถีชีวิต	39
ข้อมูลด้านพื้นที่วิจัย	41
ความเป็นมาของธนาคารธนาชาติ	41

บทที่	หน้า
สังกัดสำนักงานเขตภาคกลาง 3	42
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	46
พื้นที่ศึกษา.....	47
ประชากรและผู้ให้ข้อมูล.....	47
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	48
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	48
การตรวจสอบความน่าเชื่อถือข้อมูล.....	49
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ชาย	51
มุมมองด้านครอบครัว.....	51
มุมมองด้านการทำงาน.....	53
ความสำเร็จของผู้ชาย.....	54
มุมมองด้านการบริการ.....	54
มุมมองด้านการทำงาน.....	55
ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพ และแนวทางการแก้ปัญหาของผู้ชาย	56
ด้านความรู้ความเข้าใจในผลิตภัณฑ์ของลูกค้า.....	56
ด้านการทำธุรกรรมออนไลน์.....	58
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	59
สรุปผลวิจัย.....	59
วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ชาย.....	59
ความสำเร็จของผู้ชาย.....	60
ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพ และแนวทางการแก้ปัญหา ของผู้ชาย.....	61
อภิปรายผลการวิจัย.....	62
ข้อเสนอแนะ.....	63
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	63
รายการอ้างอิง.....	64
ภาคผนวก	66

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ก แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์	67
ภาคผนวก ข พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ.2553	70
ภาคผนวก ค คำอธิบายศัพท์	131
ประวัติผู้วิจัย	133

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมปัจจุบันการดำเนินชีวิตของคนเราต้องเผชิญกับความไม่แน่นอนและมีความเสี่ยง ความเสี่ยงเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา อุบัติเหตุเป็นปัญหาสาธารณสุขของทุกประเทศในแต่ละปีอุบัติเหตุทำให้มีผู้ได้รับบาดเจ็บและสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก ความเสียหายต่อทรัพย์สินและบุคคล ไม่เพียงส่งผลกระทบต่อผู้ประสบภัยและบุคคลที่เกี่ยวข้องเท่านั้น แต่ยังก่อให้เกิดความสูญเสียและสิ้นเปลืองทรัพยากรของประเทศชาติเป็นมูลค่ามหาศาลทั้งด้านเศรษฐกิจสังคมสาธารณสุข และสิ่งแวดล้อม จึงอาจกล่าวได้ว่าอุบัติเหตุเป็นปัญหาสาธารณสุขที่สำคัญที่ก่อให้เกิดมูลค่าความเสียหายต่อประเทศชาติ ประกันภัยเป็นทางเลือกอีกทางหนึ่งที่สามารถช่วยบรรเทาความเดือดร้อนเมื่อเกิดความเสียหายแก่ชีวิตและทรัพย์สินต่าง ๆ ที่ได้ทำประกันภัยไว้ โดยการเฉลี่ยหรือการกระจายความเสียหายไปยังสมาชิกที่ทำประกันภัย โดยมีบริษัทประกันภัยเป็นผู้ทำหน้าที่เก็บเบี้ยประกันและชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามที่ระบุไว้ในสัญญา

ในปี พ.ศ. 2555 ตลาดประกันภัยกำลังประสบภาวะ Hard market insurance หมายถึงสภาวะการณ์ที่ ประชาชนมีความต้องการซื้อประกันภัยเพิ่มสูงขึ้น ขณะที่ผู้ขายประกันภัยน้อยลงหรือปฏิเสธการรับประกันภัย เนื่องจากธุรกิจประกันภัยของประเทศไทยประสบปัญหาทำประกันภัยต่อยากขึ้น บริษัทรับประกันภัยต่อ Reinsurer ซึ่งส่วนใหญ่เป็นบริษัทต่างชาติ ไม่ยอมรับประกันภัยต่อหรือยอมรับแต่เพิ่มค่าเบี้ยประกันภัยต่อในอัตราที่สูงมาก รัฐบาลจึงได้มีการจัดตั้ง กองทุนส่งเสริมการประกันภัยพิบัติ เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าว โดยกลไกการทำงานของกองทุน ฯ ช่วยให้เบี้ยประกันภัยต่อปรับลดอัตราลง และทำให้ผู้รับประกันภัยต่อซึ่งเป็นบริษัทต่างชาติ เห็นว่า บริษัทประกันภัยของประเทศไทยมีทางเลือกในการส่งต่อความเสี่ยงไปที่อื่น จึงปรับลดค่าเบี้ยประกันภัยต่อลง ธุรกิจประกันภัยจึงสามารถดำเนินต่อไปได้ และเป็นการสร้างความมั่นใจในการดำเนินชีวิตและแนวโน้มธุรกิจประกันภัยจะมีอัตราขยายตัว โดยมีปัจจัยสนับสนุน ดังนี้

1. กลุ่มผู้ซื้อรถยนต์ใหม่ ตามปริมาณรถที่ออกสู่ตลาดมากขึ้น
2. กลุ่มลูกค้าเก่าที่ประกันภัยบ้านและโรงงานไว้เดิม
3. กลุ่มลูกค้าใหม่ที่ต้องการทำประกันภัยเพิ่มเติม ทั้งรถยนต์ บ้านและโรงงาน

สำหรับธุรกิจประกันวินาศภัย ยังคงรักษาอัตราการขยายตัวได้อย่างต่อเนื่อง พิจารณาได้จากด้านเศรษฐกิจในประเทศ การปรับตัวเพื่อเสริมความแข็งแกร่งทางธุรกิจ การรับมือกับการแข่งขัน

ที่มีแนวโน้มเสรีมากขึ้นในอนาคต มีการพยากรณ์ว่าเบี้ยประกันภัยรับตรงรวมจะมีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น สำหรับภาพรวมธุรกิจประกันวินาศภัยในปี 2555 เมื่อพิจารณาจากเบี้ยประกันภัยรับตรงรวม มีโอกาสเติบโตได้ถึงร้อยละ 25 – 28 สำหรับปัจจัยที่ช่วยสร้างโอกาสให้แก่ธุรกิจประกันวินาศภัย

การปรับปรุงเกณฑ์การเสนอขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย อาจส่งผลกระทบต่อทิศทางการเติบโตของธุรกิจประกันวินาศภัยบ้าง แต่ก็ไม่มากนัก ธนาคารแห่งประเทศไทย (ธปท.) สำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) และคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) ร่วมกันกำหนดและจะประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2556 โดยห้ามธนาคารพาณิชย์บังคับขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ควบคู่กับผลิตภัณฑ์ของธนาคารพาณิชย์ หรือกำหนดเงื่อนไขขายประกันอัคคีภัย การประกันภัย 3 หมวดหลักที่มีเบี้ยรับตรงรวมเกือบร้อยละ 90 ของช่องทางขายผ่านธนาคาร นอกจากนี้กรณีประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจเป็นเงื่อนไขที่ผู้ให้บริการสินเชื่อเช่าซื้อทุกรายต่างกำหนดไว้เหมือนกัน ในขณะที่การประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคลและประกันอัคคีภัย มีจำนวนเบี้ยประกันภัยไม่สูง เมื่อเทียบกับความคุ้มครองที่ได้รับส่วนใหญ่ถูกจัดเป็นรายจ่ายจำเป็นที่ผู้บริโภคเลือกซื้อด้วยความสมัครใจ ประเภทของการประกันวินาศภัยจำแนกได้ดังต่อไปนี้

1. เบี้ยประกันภัยประเภทเบ็ดเตล็ด คาดว่าจะเติบโตถึงร้อยละ 26 – 33 เป็นผลมาจากโอกาสการขยายตัวของ การรับประกันภัยประเภทอุบัติเหตุส่วนบุคคล (PA) ที่มีน้ำหนักอยู่ 1 ใน 3 ของการประกันภัยเบ็ดเตล็ด สำหรับในประเทศไทยอัตราการถือครองกรมธรรม์ประเภทนี้อยู่ในระดับต่ำ แม้เบี้ยประกันภัยประเภท PA จะขยายตัวสูงกว่าร้อยละ 20 มาโดยตลอดโอกาสของธุรกิจประเภทนี้ยังสามารถเติบโตต่อไปได้อีก สำหรับการรับประกันภัยประเภทความเสียหายภัยทรัพย์สิน (IAR) ที่มีน้ำหนักรองลงมาอยู่ที่ระดับประมาณร้อยละ 28 - 30

2. การรับประกันรถยนต์ ในปี 2555 เป็นแหล่งสร้างรายได้หลักให้กับธุรกิจ ประกันภัยในภาพรวม โดยมีมาตรการลดคันแรกเป็นทั้งปัจจัยหนุนและกดดัน แต่ก็ยังเป็นปัจจัยกดดันด้วยฐานที่สูงประมาณ 1.4 ล้านคัน

3. การประกันภัยทางทะเลและขนส่ง ด้วยลักษณะเฉพาะของธุรกิจ ทำให้ค่อนข้างจำกัดอยู่ในวงการค้าเดิมทั้งผู้เล่นและผลิตภัณฑ์

4. การประกันอัคคีภัย มีแนวโน้มสู่การเติบโตในระดับพื้นฐานดั้งเดิม หลังจากที่ขยายตัวโดดเด่นด้วยปัจจัยพิเศษในปี 2555 ผู้ถือกรมธรรม์มีการซื้อสัญญาความคุ้มครองภัยเพิ่มเติมส่วนใหญ่น่าจะต่ออายุสัญญาเนื่องจากค่าเบี้ยประกันภัยไม่สูงมากนัก เมื่อเทียบกับวงเงินความคุ้มครองที่ได้รับ กระแสการเปิดเสรีตามกรอบประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC) การเตรียมความพร้อมของบริษัทประกันภัยไทย เพื่อสร้างความเข้มแข็ง และเสริมขีดความสามารถในการแข่งขันก็ยังคงเป็นประเด็นที่ต้องติดตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดที่ คปภ. จะปรับเพิ่ม

อัตราส่วนความเพียงพอของเงินกองทุน ที่เหมาะสมสำหรับการเข้าแทรกแซงบริษัท (Solvency CAR) ตามเกณฑ์ Risk Based Capital (RBC) เป็นร้อยละ 140 จากปัจจุบันที่ระดับร้อยละ 125 หากบริษัท ประกันวินาศภัย สามารถดำเนินการตามลำดับความเข้มข้นในการกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยของ ทางการได้ ผ่านการปรับกลยุทธ์ทางธุรกิจตลอดจนความเป็นไปได้ที่จะเห็นการควบรวมหรือการ เปลี่ยนเจ้าของหรือผู้ถือหุ้นใหญ่ เพื่อให้มีขนาดใหญ่ขึ้น ซึ่งจะช่วยลดต้นทุนจากการประหยัดต่อขนาด รวมทั้งเพิ่มขีดความสามารถในการรับประกันภัยได้มากขึ้น ในการรับมือกับการแข่งขันที่กำลังมี แนวโน้มเปิดกว้างให้กับผู้เล่นรายใหม่จากต่างประเทศ ที่จะเข้ามาในตลาดประกันภัยไทยจากการนับ ถอยหลังเพื่อเข้าสู่ประชาคมธุรกิจอาเซียน (วิสุทธิ์ เหมหมั่น 2553)

ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) เดิมเป็นสถาบันการเงินที่ประกอบธุรกิจสินเชื่อ บริษัท เงินทุน เอกชาติ จำกัด (มหาชน) มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ เลขที่ 900 อาคารต้นสนทาวเวอร์ ถนนเพลิน จิต แขวงลุมพินี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ธนาคารธนชาติ จำกัด(มหาชน) ได้เปิดให้บริการเมื่อ วันที่ 22 เมษายน 2545 ภายใต้ใบอนุญาตประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์แบบจำกัดขอบเขตธุรกิจ หลังจากนั้นได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์เต็มรูปแบบ จากกระทรวงการคลังเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2547 และได้เปิดให้บริการด้านการเงินทุกรูปแบบ โดยมีธุรกิจเข้าซื้อรถยนต์เป็นธุรกิจหลัก ต่อมาในปี 2553 ธนาคารประสบความสำเร็จในการเข้าซื้อกิจการธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) จากกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน และจากการเข้าทำคำเสนอซื้อ หลักทรัพย์ที่เหลือทั้งหมดของธนาคารนครหลวงไทยจากผู้ถือหลักทรัพย์รายย่อยอื่น (Tender offer) ทำให้ธนาคารธนชาติเป็นผู้ถือหุ้นของธนาคารนครหลวงไทยรวมทั้งสิ้นเป็นร้อยละ 99.95 ของจำนวน หุ้นที่ออกจำหน่ายและชำระแล้วทั้งหมดของธนาคารนครหลวงไทย ทำให้ธนาคารและบริษัทย่อยมี สินทรัพย์ขยายตัวอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีการเติบโตสูงถึงร้อยละ 101.55 จากจำนวน 432,970 ล้าน บาท เป็นจำนวน 872,654 ล้านบาท รวมทั้งเงินให้สินเชื่อมีการเติบโตถึงร้อยละ 112.55 มีการกระจายตัว ของสินเชื่อที่เหมาะสมมากขึ้น จากเดิมที่สินเชื่อส่วนใหญ่เป็นสินเชื่อเช่าซื้อ รวมทั้งฐานเงินฝากมีการ ขยายตัวกว่าร้อยละ 100 ทำให้ฐานเงินฝากเพิ่มขึ้นจากจำนวน 266,296 ล้านบาทเป็นจำนวน 532,656 ล้านบาท การบริการงานมีการแบ่งการบริหารงานเป็นภาค ซึ่งสำนักงานภาคกลาง 3 ทำ การดูแลบริหารงานธนาคารในสังกัดจำนวนทั้งหมด 50 สาขา มีพนักงานทั้งสิ้น 492 คน

บริษัท ธนชาติประกันภัย จำกัด (มหาชน) เป็นหนึ่งในบริษัทประกันภัยใหม่ที่ก่อตั้ง ขึ้นใน ปี 2540 ตามนโยบาย ของรัฐบาลในการเตรียมความพร้อมของประเทศ ต่อการเปิดเสรีธุรกิจประกันภัย ด้วยทุนจดทะเบียน ปัจจุบันชำระเต็ม 740 ล้านบาท โดยเป็นบริษัทในเครือ ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ซึ่งเป็นไป ตามแผนการปรับโครงสร้างการถือหุ้นบริษัทในกลุ่มธุรกิจทางการเงินตาม หลักเกณฑ์การกำกับแบบรวมกลุ่มพร้อมกันนั่นเอง ธนาคารแห่งโนวาสโกเทีย เอเชีย ลิมิเต็ด (BNSAL) ได้เข้ามาเป็นผู้ร่วมทุน ในการบริหารธุรกิจ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มปัจจุบัน

ให้บริการ การประกันวินาศภัย (Non – Life Insurance) ทุกประเภท พัฒนาบุคลากรให้มี คุณภาพ ประกันภัย โดยมีแผนนโยบายที่จะนำเสนอบริการประกันภัยในรูปแบบใหม่โดยเน้นการพัฒนาและ การบริการเพื่อให้เข้าถึงความต้องการของลูกค้าเป็นสำคัญ (Customer Centric) ในปี พ.ศ.2558 ธน ชาติประกันภัย ถือเป็นบริษัทประกันภัยที่ติดอันดับ หนึ่งในสิบของประเทศ โดยมีส่วนแบ่งการตลาด อยู่ที่ร้อยละ 4.27 จากบริษัท

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นพนักงานธนาคารประ กันภัย นครปฐม จึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่องเล่าความสำเร็จพนักงานขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาคารธนชาติ สาขานครปฐม เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวที่ได้รับไปเป็นแนวทางการปฏิบัติงานเพื่อความ สำเร็จของพนักงานอื่นสืบต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาวิถีชีวิตผู้ชาย
- 2.2 เพื่อศึกษาถึงความสำเร็จของผู้ชาย
- 2.3 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคของผู้ชาย

3. ขอบเขตของการวิจัย

3.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นการศึกษาเกี่ยวกับประวัติความเป็น มาวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ชาย ศึกษาถึงความสำเร็จในการดำเนินงาน ศึกษาปัญหาอุปสรรค ตลอดจนแนวทางแก้ปัญหาในการดำเนินงานตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการทำงานที่ธนาคารธนชาติจนถึง ปัจจุบัน

3.2 ขอบเขตด้านพื้นที่ การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยเลือกพื้นที่ใช้ในการศึกษาข้อมูล ธนาคารธ ชาติสาขานครปฐม

3.3 ขอบเขตด้านเวลา ระยะเวลาที่ใช้ในการทำวิจัยเริ่มจากเดือน มกราคม พ.ศ. 2559 ถึง เดือน กันยายน พ.ศ.2559 โดยผู้วิจัยมีการกำหนดขอบเขตระยะเวลาและการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ใช้ ทำการวิจัย เริ่มจากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้นตั้งแต่เดือน พฤศจิกายน พ.ศ.2558 จากนั้นทำการ ออกแบบแนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มีการเตรียมตัวของผู้วิจัยเองและเตรียมอุปกรณ์เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์ ระยะเวลาในการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลเดือน มีนาคม พ.ศ. 2559 โดยการสัมภาษณ์ผู้ชาย เพื่อร่วมงาน และบุคคลที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์จะกระทำจนกว่าจะได้ข้อมูลที่ซ้ำๆกันไม่มีข้อมูลใหม่เพิ่มเติมและ ได้ข้อมูลเพียงพอในการนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไปจึงหยุดการสัมภาษณ์

4. ประโยชน์ที่ได้รับ

4.1 ทำให้ทราบถึงวิถีชีวิตผู้ชาย เกิดความเข้าใจและรับรู้ความจริงจากเรื่องเล่า ประสบการณ์ของผู้ชายตั้งแต่จุดเริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน ทำให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับตัวบุคคลและบริบททางสังคมที่ปรากฏออกมาทางด้านสังคมและครอบครัว และทางด้านการงานเพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาวิถีชีวิตที่ดีขึ้น สามารถเข้าใจวิถีชีวิตบุคคลได้อย่างเป็นระบบ เป็นแนวทางในการส่งเสริมในการพัฒนาในด้านการประกอบอาชีพเกี่ยวกับผู้ชายผลิตภัณฑ์ธนาคาร ประเภทประกันภัย

4.2 ทำให้ทราบถึงความสำเร็จของผู้ชาย ทราบรูปแบบการดำเนินงานแนวทางและหลักการบริหารงานให้ประสบความสำเร็จ ทราบถึงบทบาทหน้าที่ของผู้ชาย ทราบพฤติกรรมและการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ในสังคม เพื่อเป็นแนวทางในการทำงานของสังคมอื่น

4.3 ทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคของผู้ชายตลอดจนนำเสนอแนวทางแก้ปัญหาของผู้ชาย ทราบหลักการและแนวคิดในการแก้ปัญหาและนำพาตนเองให้พ้นอุปสรรคในการทำงาน

4.4 เพื่อนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์และพัฒนาหน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องในด้านการประกันวินาศภัย

บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง วิถีชีวิตและเรื่องเล่าความสำเร็จของผู้ชายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาคาร
ธนาชาติ สาขานครนครปฐม ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งประเด็น
การศึกษาออกเป็นข้อ ดังนี้

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการขาย
2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริการ
3. ทฤษฎีแรงจูงใจ
4. ข้อมูลพื้นฐานด้านประกันวินาศภัย
5. แนวคิดเกี่ยวกับวิถีชีวิต
6. ข้อมูลด้านพื้นที่วิจัย
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการขาย

ความหมายของการขายโดยบุคคล

“การขายโดยบุคคล” (personal selling) เป็นการขายที่ผู้ขายติดต่อกับผู้ซื้อที่มุ่งหวังหนึ่ง
คนหรือมากกว่า โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสนอขายสินค้าหรือบริการ เพื่อตอบข้อซักถามและเพื่อให้ได้รับ
ใบสั่งซื้อ (Kotler, 1997: 604)

การขายโดยบุคคล เป็นการขายโดยอาศัยกระบวนการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลแบบตัว
ต่อตัว อันเป็นการสื่อสารที่มีลักษณะแตกต่างจากการติดต่อสื่อสารแบบอื่นๆ ในแง่ที่ว่าข่าวสารจะไหล
ผ่านจากผู้ส่งข่าวคนหนึ่ง (หรือเป็นกลุ่มบุคคล) ไปยังผู้รับสารคนหนึ่ง (หรือกลุ่มบุคคล) โดยตรง
โดยทั่วไปจะเป็นแบบเผชิญหน้ากัน และเนื่องจากการติดต่อสื่อสารโดยตรงระหว่างบุคคล ผู้ส่ง
ข่าวสารจึงสามารถที่จะรับข้อมูลและประเมินการตอบสนองจากผู้รับสารได้ในทันที ซึ่งกระบวนการ
สื่อสารแบบนี้เรียกว่า “การติดต่อสื่อสาร 2 ทาง” ผู้ขายสามารถเสนอหรือปรับข้อมูลข่าวสารให้
เหมาะสมกับผู้ซื้อแต่ละรายโดยเฉพาะได้ รวมทั้งสามารถสร้างความเป็นส่วนตัวได้มากกว่าการติดต่อ
สื่อสารผ่านสื่ออื่น

คุณลักษณะของนักขายที่ดี

ลักษณะ คุณสมบัติ ความถนัด ทักษะ และความสามารถอื่น ๆ ที่รวมกันทำให้เป็นนักขายที่มีคุณภาพนั้น มาจากหลักความจริงที่ว่าบุคลิกภาพในการขายที่ดีนั้นไม่ได้มีสูตรสำเร็จอย่างเดียว คนที่มีขอบเขตบุคลิกภาพอย่างกว้างๆ จะมีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการขาย จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบังคับตนเองเข้าสู่แม่พิมพ์เดียวกัน อย่างไรก็ตามผู้ที่มีลักษณะเฉพาะบางอย่างที่ดีจะช่วยให้มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการขายมากขึ้น ลักษณะต่างๆ เหล่านี้ได้แก่

ลักษณะท่าทาง (Appearance)

ความประทับใจแต่แรกเป็นสิ่งที่สำคัญ นักขายที่เก่งจะต้องพยายามทำให้ผู้ค้าคิดว่าจะเป็นลูกค้าเกิดความประทับใจตั้งแต่แรกเห็น เพราะเขาอาจจะไม่ได้โอกาสเป็นครั้งที่สอง การสร้างความประทับใจแต่แรกพบนั้นจะเกิดจากลักษณะท่าทางการแสดงออกจกบุคลิกภาพภายนอกของนักขาย เช่น เสื้อผ้า การแต่งตัว การแสดงออกทางสีหน้า ซึ่งจะก่อให้เกิดความเชื่อมั่นว่านักขายจะต้องสามารถนำเสนอลักษณะท่าทางที่ดีของตนหรือสามารถขายตนเองได้ดีนั่นเอง

เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

เสื้อผ้ามีความสำคัญต่อนักขายเช่นเดียวกับบรรจภัณฑ์ที่มีความสำคัญต่อผลิตภัณฑ์ การแต่งกายอย่างมีรสนิยมและรู้จักกาลเทศะเป็นกุญแจสำคัญไปสู่ความสำเร็จในการขาย เสื้อผ้าที่จะสวมใส่จะต้องเหมาะสมกับประเภทของงานขายและประเภทของลูกค้าที่นักขายจะไปพบ เช่น พนักงานขายอาหารสัตว์ที่ไปเยี่ยมเกษตรกรเจ้าของฟาร์มจะแต่งกายค่อนข้างแตกต่างจากพนักงานขายยาที่ไปพบแพทย์หรือเภสัชกร เสื้อผ้าที่เด่นจะสามารถดึงดูดความสนใจในตัวของคุณพนักงานขายได้ดีขึ้น สำหรับนักขายสตรีอาจมีปัญหายากกว่านักขายผู้ชาย แต่โดยทั่วไปจะยึดหลักการแต่งกายให้สุภาพเรียบร้อยหรือเป็นแบบฟอร์มของบริษัท

การแต่งตัว (Grooming)

การแต่งตัวมีความสำคัญเช่นเดียวกับเสื้อผ้าในการที่จะสร้างความประทับใจแต่แรกพบ น้ำหอม ทรงผม การแต่งหน้า เหล่านี้ควรจะได้มีการเลือกใช้ให้เหมาะสม เพื่อบ่งถึงรสนิยมที่ดี เพราะโดยทั่วไปลูกค้าไม่ได้เพียงแต่มองเห็นและได้ยินนักขายพูด แต่เขายังได้กลิ่นด้วย แนวทางในการแต่งตัวให้เหมาะสมนั้นก็คือ การพิจารณาจากลูกค้าเป็นหลัก จงอย่าสร้างอุปสรรคต่อการติดต่อสื่อสารโดยการมีลักษณะท่าทางที่น่ารำคาญหรือน่ารังเกียจแก่ผู้อื่น

น้ำเสียงและนิสัยการสนทนา

น้ำเสียงในการพูดและคำพูดที่รสนิยมจะช่วยเสริมการเสนอขายให้มีประสิทธิภาพ ในทางตรงข้ามน้ำเสียงที่แสบและคำพูดที่ไม่เหมาะสมจะเป็นอุปสรรคต่อการขาย ดังนั้นน้ำเสียงของนักขายจึงเป็นสื่อในการติดต่อตั้งแต่เบื้องต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นการขายทางโทรศัพท์ น้ำเสียงของนักขายจะมีความสำคัญมาก เพราะถ้าลูกค้าไม่เห็นตัวพนักงานแต่ได้ยินเสียง ในขณะที่ลักษณะท่าทางเป็น

ส่วนหนึ่งที่จะสร้างความประทับใจแต่แรกน้ำเสียงและอุปนิสัยในการสนทนาเป็นสิ่งสำคัญที่จะให้ได้รับการยอมรับ

น้ำเสียงที่ใช้ในการพูดกับลูกค้าควรแสดงความอบอุ่นและเป็นมิตร และพนักงานขายควรระลึกไว้เสมอว่า โดยทั่วไปเสียงพูดในระดับต่ำกว่าจะสื่อความอบอุ่นกว่าเสียงสูง บางคนชอบเปล่งเสียงให้สูงขึ้นเพื่อย้ำบางจุด แต่ถ้าเพิ่มระดับเสียงสูงขึ้นเรื่อยๆ จนเสียงแหลมขึ้นขึ้นก็จะลดความประทับใจลงมา และอาจจะทำให้ลูกค้ารู้สึกว่าพนักงานมีความเครียดและเกิดความเครียดตามไปด้วย และถึงแม้ว่าผู้พูดจะไม่สามารถเปลี่ยนน้ำเสียงได้ แต่ก็สามารถควบคุมความดัง ระดับเสียง และออกเสียงให้ชัดเจนได้ หลักในการพูดให้เป็นที่พอใจได้แก่ ประการแรกต้องไม่พูดเร็วหรือช้าเกินไป ประการที่สองหลีกเลี่ยงจากการพูดในรูปแบบที่น้ำเบื่อ และมีระดับเสียงเดียวกันตลอด และประการที่สามหลีกเลี่ยงจากการพูดเสียงดังหรือค่อยเกินไป นอกจากนี้ น้ำเสียงในการพูดจะต้องแสดงความกระตือรือร้นด้วย

นิสัยในการพูดสามารถทำลาย/ลดคุณค่าประสิทธิภาพของกาขายได้ การพูดอ้อมอ้อม กำกวม ออกเสียงผิดๆ และใช้คำแสดงสมารถทำให้ลูกค้าเกิดความรำคาญ

กิริยามารยาทและธรรมเนียมปฏิบัติ (Manners and Mannerisms)

คนจำนวนมากอาจมีอุปนิสัยที่ทำให้ผู้อื่นรำคาญเล็กน้อย เช่น ชอบเอานิ้วมือเคาะเบาๆ บนโต๊ะ เกาศีรษะบ่อยๆ ภูมือไปมาหรือเอามือลูบคาง เหล่านี้เป็นต้น การกระทำเหล่านี้ อาจจะเป็นการแสดงออกถึงความตื่นเต้นหรือขาดประสพการณ์หรือการปรับตัวเท่าที่ควร ซึ่งอาจทำให้ลูกค้ารำคาญหรือไม่พอใจจนอาจจะต้องตัดการทาเสนอขายให้สั้นลง ดังนั้น นักขายจะต้องระมัดระวังรูปแบบพฤติกรรมแสดงออกอยู่เสมอ ความสุภาพและกิริยามารยาทเป็นสิ่งที่เป็ประโยชน์ที่พิเศษและทุกคนทราบดี แม้วากิริยามารยาทที่ดีโดยลาฟังแล้วอาจจะไม่สามารถทาการขายได้ให้เกิดขึ้นได้ แต่มารยาทที่ไม่ดีก็สามารถทำลายโอกาสที่จะขายได้ การเป็นผู้ฟังที่ดีไม่ขัดจังหวะลูกค้าบ่อยๆตลอดจนการพูดและการกระทำที่เป็นธรรมชาติ มีความสุภาพมีมโนจะช่วยเหลือสภาพลักษณะของนักขายในสายตาของลูกค้า สิ่งต่อไปนี้เป็นสิ่งที่นักขายไม่ควรกระทำคือ

ประการแรกทาการเยี่ยมลูกค้าโดยไม่นัดหมาย ประการที่สองการใช้เวลาของลูกค้ามากกว่าที่จำเป็น และประการที่สามไม่กล่าวคาขอบคุณที่ลูกค้าสละเวลาให้เข้าพบและซื้อสินค้า นอกจากนี้บางสิ่งบางอย่างที่ง่ายๆ เช่น การให้การต้อนรับที่ดีหรือการจาวนเกิดลูกค้าได้ เหล่านี้ไม่มีค่าใช้จ่ายใดๆ และสามารถให้ผลกลับมามหาศาล อย่างไรก็ตามส่วนที่สำคัญของการขายก็คือการทาให้ลูกค้าพอใจซึ่งมักจะเริ่มต้นจากวิธีการที่นักขายปฏิบัติต่อเขาเหล่านั้น

การแสดงความเคารพโดยการยกมือไหว้ด้วยความอ่อนน้อม สามารถสร้างความประทับใจแก่ลูกค้าตั้งแต่พบพนักงานขายได้ และในกรณีลูกค้าต่างชาติก็ควรใช้การจับมือ(Handshake) ซึ่งการจับมือ โดยทั่วไปจะเป็นสิ่งแรกและสิ่งเดียวของการสัมผัสกันระหว่างนักขายและลูกค้าดังนั้นจึงควรสื่อความอบอุ่น ความเอาใจใส่ ความเข้มแข็งและมั่นคง เป็นการแสดงความยินดีต้อนรับไม่ใช้การทดสอบ

ความแข็งแรง ยิ่งไปกว่านั้นการจับมือไม่ควรจะสั้นเกินไปหรือนานเกินไป และเป็นสิ่งที่ดีที่นักขายควรใช้สายตาสบตาลูกค้าในระหว่างการจับมือไปด้วย

ทักษะในการติดต่อสื่อสาร

คุณลักษณะด้านบุคลิกภาพที่กล่าวมาแล้วนั้นเป็นส่วนสำคัญ ที่นำไปสู่ทักษะในการสื่อสารที่ดี นักพูดที่ดีทุกคนจะสามารถสื่อสารด้วยความกระตือรือร้น ความเชื่อมั่น การมองโลกในแง่ดี และความจริงใจ

การติดต่อสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ ต้องการวิธีการพูดและไวยากรณ์ที่ดี วิธีการพูดนั้นเกี่ยวข้องกับการใช้คำที่ถูกต้องและการออกเสียงชัดเจน เพราะการพูดจะแสดงถึงวิธีการ อันดับแรก ที่พนักงานขายจะส่งข่าวสาร จึงเป็นสิ่งสำคัญ ที่ต้องมีการใช้คำที่ถูกต้องและลูกค้าสามารถเข้าใจได้ถึงสิ่งที่ได้มีการ

การใช้ไวยากรณ์ที่ไม่ดีอาจสร้างความไม่ประทับใจได้ ซึ่งไม่เพียงแต่จะนำไปสู่ความไม่เข้าใจเท่านั้นแต่ยังเป็นสาเหตุให้ลูกค้าสงสัยเกี่ยวกับความรู้และความสามารถของผู้พูด

สิ่งต่อไปนี้จะป็นเครื่องชี้อย่างง่าย ๆ ในการปรับปรุงทักษะในการติดต่อสื่อสาร

1. ใช้คำพูดที่เข้าใจได้ง่าย
2. ใช้คำ "ท่านหรือคุณ" มากกว่า "ผมหรือดิฉัน" พูดในแง่บวกของลูกค้ามากกว่าในความคิดของนักขาย
3. อย่าพูดซ้ำเมื่อนัดหมายแล้วก็ดำเนินการต่อไป ลูกค้าจะได้ไม่เกิดความเบื่อหน่ายจากการได้ยินข่าวสารเดียวกันซ้ำแล้วซ้ำอีก
4. พูดสั้นๆ กระชับรัดกุม พูดให้ตรงจุด อย่าปล่อยให้เวลาลูกค้าเสียเปล่าโดยพูดปะปะเรื่อยเปื่อย
5. จงมีความคิดสร้างสรรค์ พยายามค้นหาวิธีใหม่ๆ เป็นพิเศษของการแสดงความคิดเห็นมากกว่าใช้คำและตัวอย่างเหมือนกับที่ทุกๆ คนทำ เพราะลูกค้ามักจะจาความคิดเห็นที่แสดงมาในการริเริ่มสร้างสรรค์

ทัศนคติของนักขาย

การที่มีทัศนคติในทางบวกจะนำมาซึ่งลักษณะที่จำเป็นความสำเร็จในการขายร่วมกัน ทัศนคติในทางบวกจะเป็นเสมือนส่วนผสมที่กระตุ้นเมื่อนามารวมเข้ากับความสามารถพิเศษอื่นๆ จะช่วยให้ประสบความสำเร็จในการขาย นักจิตวิทยาบอกว่าการมีทัศนคติในทางบวกเป็นส่วนหนึ่งของคุณสมบัติที่สำคัญที่สุด คือ ความสำเร็จของแต่ละคน การที่จะประสบความสำเร็จนักขายต้องมีทัศนคติในทางบวกต่อชีวิต โดยทั่วไปและงานที่ทำโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการขายซึ่งความสำเร็จขึ้นกับความพยายาม นักขายที่ดีมักจะมองโลกในแง่ดีเสมอ ทัศนคติในทางบวกเป็นส่วนประกอบของความกระตือรือร้น การมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอนและความเชื่อมั่นในตัวเอง

ขั้นแรกของการที่จะเป็นผู้ที่มีทัศนคติในทางบวก กระตือรือร้น และเชื่อมั่นในตัวเองก็คือ การระลึกไว้ในใจดังต่อไปนี้

1. ท่านเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จมาก
2. บริษัทของท่านไม่สามารถดำเนินการได้สำเร็จโดยปราศจากพนักงานขายที่ดี
3. ลูกค้าของท่านไม่สามารถดำเนินการโดยปราศจากความช่วยเหลือและแนะนำของท่าน
4. ประเทศของเราไม่สามารถปฏิบัติงานได้สำเร็จในตลาดโลกโดยปราศจากนักขาย

ลักษณะเฉพาะของบุคลิกภาพที่นักขายควรมี

1. ความเพียรพยายาม (Perseverance)

พนักงานขายที่ต้องการประสบความสำเร็จในการขายจำเป็นต้องมีความบากบั่น อุตสาหะไม่ทอดง่าย เพราะจากผลการวิจัยพบว่าโดยทั่วไปพนักงานขายที่ทำการเยี่ยมเยียนลูกค้าเฉลี่ย 5 ครั้ง จึงจะสามารถปิดการขายได้ ดังนั้นถ้าพนักงานขายยอมรับค่าปฏิเสธในครั้งแรกถือเป็นขั้นสุดท้ายและยุติการเยี่ยมลูกค้า พนักงานขายก็จะไม่สามารถปิดการขายจำนวนมากได้สำเร็จ ดังนั้นการพยายามทำงานหนักขึ้นเล็กน้อย ใช้เวลาในการขายมากขึ้น หรือทำการสาธิตการขายให้มากขึ้นมักจะเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะเปลี่ยนสิ่งที่ลูกค้ากล่าวว่า "ไม่" เป็น "ตกลง"

2. ความกระตือรือร้น (Enthusiasm)

ความกระตือรือร้น หมายถึง ความสนใจและความพยายามอย่างเต็มที่ในการทำงาน เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการขาย เพราะถ้าพนักงานขาดความกระตือรือร้นในสิ่งที่กำลังขายแล้วจะไม่สามารถจูงใจลูกค้าได้เท่าที่ควร ความกระตือรือร้นนั้นสามารถถ่ายทอดไปยังลูกค้าได้ โดยกระตุ้นให้เขาเกิดความกระตือรือร้นตื่นเต็นในสิ่งที่พนักงานขายกำลังทำการเสนอขาย ผู้จัดการขายจำนวนมากจัดคุณลักษณะข้อนี้เป็นหนึ่งในคุณลักษณะที่สำคัญมากซึ่งพนักงานขายจะต้องมีเพราะผลต่อความสำเร็จในอาชีพนักขาย

3. ความเชื่อถือไว้วางใจได้ (Dependability)

ความสำเร็จในการขายอาจพิจารณาได้จากการที่ลูกค้ามีการซื้อซ้ำ ซึ่งการซื้อซ้ำจะเกิดขึ้นได้จากการที่ลูกค้ามีความเชื่อมั่นเป็นพื้นฐาน ความเชื่อถือไว้วางใจได้เป็นปัจจัยที่สำคัญมากในการที่ลูกค้าจะเลือกติดต่อกับพนักงานขายคนใด โดยทั่วไปผลิตภัณฑ์ที่ขายไม่จำเป็นต้องมีคุณภาพสูงสุดหรือมีมาตรฐานสูงสุดตราบเท่าที่ผลิตภัณฑ์เป็นไปตามสิ่งที่พนักงานขายกล่าวไว้ ในทางตรงกัน การบริการขนส่งสินค้าไม่จำเป็นต้องเร็วที่สุดตราบเท่าที่ลูกค้าได้รับของที่จัดส่งตามเวลาที่กำหนด ดังนั้นจงอย่าสัญญาอะไรที่ไม่สามารถทำได้

4. ความซื่อสัตย์และจริงใจ (Honesty and Sincerity)

คุณลักษณะที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับความเชื่อถือไว้วางใจให้ก็คือ ความซื่อสัตย์และจริงใจ ความซื่อสัตย์จะต้องมาก่อนความจริงใจ ซึ่งหมายความว่าความตั้งใจที่จะทำให้ความสนใจแก่ลูกค้าอย่าง

แท้จริง พนักงานขายสามารถแสดงความจริงใจได้ โดยการดูแลให้ความช่วยเหลือลูกค้าอย่างละเอียดรอบคอบ และคิดอยู่เสมอว่าทำอย่างไรจะให้ลูกค้าพอใจ

5. อุปนิสัยใจคอหรือคุณสมบัติ (Character)

การสร้างคุณธรรมเชื่อถือเป็นสิ่งสำคัญ ถ้านักขายมีอุปนิสัยรักความอิสระ ความซื่อสัตย์และจริงใจ แสดงว่าเขาได้สร้างความเชื่อถือแล้ว คุณสมบัตินั้นจะแสดงโดยผ่านการปฏิบัติงานที่ตรงไปตรงมา พิถีพิถัน และการกระทำบางอย่างให้มากกว่าที่คาดหวัง

6. ความเห็นอกเห็นใจ (Empathy)

ความเห็นอกเห็นใจเป็นความสามารถที่นักขายจะเข้าใจถึงความรู้สึก ความต้องการ และปัญหาของลูกค้าดีขึ้นเท่าใดก็จะสามารถทำให้ลูกค้าพอใจมากเท่านั้น ความเห็นอกเห็นใจจะมีความสัมพันธ์กับความสนใจซึ่งหมายถึง การคิดในรูปผลประโยชน์ของลูกค้า โดยทั่วไปลูกค้าจะชื่นชอบที่นักขายให้ความสนใจและมีการตอบสนองด้วยดี

7. การยกย่องนับถือ (Respect)

ลูกค้าส่วนมากสมควรจะได้รับการยกย่องนับถือจากนักขาย ซึ่งหมายความว่าเขาควรจะให้การเคารพนับถือให้เกียรติลูกค้าอย่างเหมาะสมตลอดเวลา

8. ความร่าเริง (Cheerfulness)

การขายให้กับลูกค้าที่อยู่ในอารมณ์ที่ดีจะง่ายกว่าการขายให้กับลูกค้าที่มีอารมณ์ไม่ดี ดังนั้นการที่นักขายยิ้มแย้มและให้การต้อนรับอย่างร่าเริงจะช่วยให้ติดต่อลูกค้าได้ง่ายขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น การที่นักขายมีทัศนคติในทางบวกและให้ความเป็นมิตรนั้นเป็นสิ่งที่ลูกค้าสามารถสัมผัสได้จากการติดต่อใกล้ชิด

9. ความเชื่อมั่นในตัวเอง (Self-confidence)

ความเชื่อมั่นในตัวเองคือการที่นักขายเชื่อถือตนเองซึ่งก็จะทำให้ผู้อื่นเชื่อมั่นในตัวนักขายด้วย โดยอาจเกิดจากประสบการณ์เมื่อนักขายประสบความสำเร็จความเชื่อมั่นก็จะเกิดขึ้น เมื่อนักขายสื่อความเชื่อมั่นไปให้ลูกค้า เขาจะยินดีและชื่นชมในการแนะนำความเชื่อมั่นในตนเองเป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาได้ โดยการเริ่มต้นมีทัศนคติในทางบวกในแต่ละวัน ก่อนที่นักขายจะไปเยี่ยมลูกค้าแต่ละครั้งก็ต้องบอกตัวเองว่าเขาจะสามารถปิดการขายได้และหาการกำหนดเป้าหมาย ในระยะแรกๆ เพียงเล็กน้อยเมื่อความเชื่อมั่นเกิดขึ้นก็ค่อยกำหนดเป้าหมายให้สูงขึ้นต่อไป

10. ความสามารถด้านสติ ปัญญา (Mental ability)

ความสามารถด้านสติปัญญารวมทั้งไหวพริบและความสามารถพิเศษในการคิดได้อย่างรวดเร็ว การมีไหวพริบคืออาจให้ประโยชน์ในสถานการณ์การขายจำนวนมาก อย่างไรก็ดีตามไม่จำเป็นว่านักขายจะต้องประสบความสำเร็จในงานขายทุกครั้ง การทำงานหนัก เอาใจใส่ใน

รายละเอียด และการมีทักษะในการขายที่ดีสามารถทำให้พนักงานขายที่มีสติปัญญาในระดับเฉลี่ยและทำงานอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

การที่จะคิดหรือตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วนั้น นักขายจะต้องมีข้อมูลข้อเท็จจริงมากพอและสามารถที่จะไปเยี่ยมเยียนลูกค้าได้เมื่อจำเป็น การที่จะสามารถคิดอะไรได้ไว้นั้น เพียงแต่นักขายจะต้องมีการเตรียมตัวที่ดี มีความรู้เกี่ยวกับธุรกิจของลูกค้า ตลาด ผลิตภัณฑ์ และบริษัทอย่างละเอียด จะทำให้สามารถตอบสนองต่อลูกค้าได้ดีและตอบคำถามของลูกค้าได้อย่างแคล่วคล่องว่องไวอีกด้วย

11. จินตนาการ (Imagination)

จินตนาการ เป็นความสามารถที่นักขายจะนำความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เข้ามาใช้ในกระบวนการขาย โดยทั่วไปนักขายคนใดคนหนึ่งสามารถได้รับคำสั่งซื้อติดตามการแนะนำและปฏิบัติงานประจำ แต่อย่างไรก็ตามการที่จะให้ประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงนั้น นักขายควรจะต้องมีจินตนาการด้วยซึ่งจะช่วยให้สามารถมองเห็นปัญหาในแง่ของลูกค้านำได้และมีการนำวิธีการใหม่มาใช้แก้ไขปัญหานั้น เช่นเดียวกับการมีจินตนาการในการนำวิธีการใช้ใหม่ๆ สำหรับผลิตภัณฑ์ใหม่และวิธีการใหม่ๆ สำหรับการจัดแสดงสินค้า

ลักษณะด้านบุคลิกภาพที่นักขายไม่ควรจะมี

1. การไม่ฟังผู้อื่น

นักขายบางคนมักจะรู้สึกอยู่บ่อยๆ ว่าตนจะต้องพูดเพื่อรักษาการควบคุมสถานการณ์การขายจึงมีการผิดพลาดที่จะแบ่งการพูดให้เหมาะสม แม้การพูดจะเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องให้ข้อเท็จจริงต่างๆ แก่ลูกค้า แต่การฟังก็มีความสำคัญเท่ากัน ถ้านักขายมีการตอบสนองต่อความต้องการและเรื่องของลูกค้า ลูกค้าก็ต้องมีโอกาสที่จะพูดบ้าง การฟังสิ่งที่ลูกค้าพูดเป็นวิธีเดียวที่พนักงานขายจะสามารถเข้าใจและตอบสนองต่อความต้องการของลูกค้าได้อย่างเหมาะสม

2. ชอบวิพากษ์วิจารณ์

การวิพากษ์วิจารณ์หรือนินทาผู้อื่นจะทำให้ไม่ได้รับความเชื่อถือจากลูกค้าลูกค้าอาจจะคิดว่าเมื่อวิจารณ์คนอื่นกับเขาได้ก็อาจจะวิจารณ์เขากับคนอื่นได้เช่นกัน ทุกคนย่อมทรมานผิดพลาดได้แต่ไม่มีใครต้องการให้ผู้อื่นสาธยายถึงสิ่งนั้น

3. ชอบโต้แย้ง

นักขายจะไม่สามารถขายได้โดยการถกเถียงกับลูกค้าแม้การโต้แย้งนั้นจะไม่เกี่ยวข้องกับการเสนอขาย เช่น เกี่ยวกับเรื่องการเมืองหรือกีฬา ก็อาจจะเป็นสาเหตุให้เสียความรู้สึกและมีผลต่อการสูญเสียลูกค้า ดังนั้นถ้าลูกค้ากล่าวถึงบางสิ่งบางอย่างที่พนักงานขายอาจจะไม่เห็นด้วย ก็อย่าเพิ่งโต้แย้งทันที แต่ให้ค่อยๆ คิดเกี่ยวกับสิ่งที่เขาพูดและค่อยๆ โต้แย้งอย่างมีเหตุผลและด้วยความสงบ

ได้เป็นที่ยอมรับกันว่าการปรับตัวและการมีไหวพริบของ นักขายโดยทั่วไปจะช่วยให้จิตใจลูกค้าอ่อนลงได้

4. กระทำการตามอารมณ์

แม้ว่าการทำตามความคิดอาจจะสามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพก็ตาม แต่การที่นักขายเจ้าอารมณ์ก็อาจจะทำให้สูญเสียการขายได้ นักขายอาจจะเชื่อว่าการตอบคำถามลูกค้าอย่างฉลาดแสดงถึงปัญญาที่เฉลียวฉลาด แต่ลูกค้าอาจจะไม่เห็นด้วย ในทานองเดียวกันพึงระวังเรื่องตกที่เป็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของกลุ่มชนชาติใด หรือศาสนาใดโดยเฉพาะ เพราะอาจจะเป็นที่ลูกค้าไม่พอใจได้

5. มีความเกียจคร้าน

นักขายมักจะได้รับความอิสระในการทำงาน ไม่มีใครทำการควบคุมการปฏิบัติงาน ก็อาจจะงีบหลับ เลิกงานไว หรือใช้เวลาทางานดูภาพยนตร์ เป็นต้น นักขายที่มีพฤติกรรมแบบนี้จะไม่ประสบความสำเร็จ เพราะการขายเป็นงานที่ยากและต้องอาศัยความขยันขันแข็งและเพียรพยายามให้มากพอ

6. ขาดความอดทน

การที่นักขายประสบความสำเร็จในการขายได้ก็ต้องใช้เวลาและความพยายามพอควร เพราะเทคนิคการขาย และความเข้าใจลูกค้าของพนักงานขายจะค่อยๆ พัฒนาปรับปรุงดีขึ้นและเพิ่มขึ้นตามประสบการณ์ จงอย่าเพิ่งท้อถอย ถ้าความสำเร็จยังไม่เกิดขึ้นทันทีหลายสิ่งหลายอย่างต้องใช้เวลาที่ จะเจริญเติบโต ดังนั้นนักขายจะต้องอย่างเพ่งคิดเล็กอาชีพในระยะสั้นเพราะขาดความอดทนเท่าที่ควร

สรุปได้ว่า การขายคือกระบวนการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลแบบตัวต่อตัว อันเป็นการสื่อสารที่มีลักษณะแตกต่างจากการติดต่อสื่อสารแบบอื่นๆ ในแง่ที่ว่าข่าวสารจะไหลผ่านจากผู้ส่งข่าวคนหนึ่ง (หรือเป็นกลุ่มบุคคล) ไปยังผู้รับสารคนหนึ่ง (หรือกลุ่มบุคคล) โดยตรง โดยทั่วไปจะเป็นแบบเผชิญหน้ากัน และเนื่องจากการติดต่อสื่อสารโดยตรงระหว่างบุคคล ผู้ส่งข่าวสารจึงสามารถที่จะรับข้อมูลและประเมินการตอบสนองจากผู้รับสารได้ในทันที โดยผู้ขายที่ดี จะต้องมึลักษณะท่าทางและการแต่งกายที่มีบุคลิกภาพที่ดีแต่งกายถูกกาลเทศะ สุภาพ การใช้คำพูดและน้ำเสียงต้องรื่นรมย์ อ้อยาศัยดี รู้จักใช้คำพูด มีความอ่อนน้อมถ่อมตน ไม่กระทำการใดตามอารมณ์ตน ไม่พูดถึงสิ่งไม่ดีหรือวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่น เพื่อรักษาภาพแวดล้อมในการสนทนา ผู้วิจัยได้นำแนวคิดนี้มาวิเคราะห์ประเภทการดำเนินงาน ลักษณะวิธีการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จ ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงาน และวิเคราะห์คุณสมบัติของผู้ดำเนินงาน

2. แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริการ

ความหมายของการบริการ

Lovelock and Wright (อ้างใน อดุลย์ จาตุรงค์กุล, 2546: 4) ให้นิยามบริการไว้ 2 แบบ ได้แก่

บริการ เป็นการปฏิบัติงานที่ฝ่ายหนึ่งเสนอให้กับฝ่ายอื่น แม้ว่ากระบวนการ อาจผูกพันกับตัวสินค้า แต่การปฏิบัติงานนั้นเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น จับต้องไม่ได้ และไม่สามารถครอบครองได้ และบริการเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สร้างคุณค่าและจัดหาคุณประโยชน์ (Benefits) ให้แก่ลูกค้าในเวลาและสถานที่เฉพาะแห่ง อันเป็นผลมาจากการที่ผู้รับบริการหรือผู้แทนนำเอาความเปลี่ยนแปลงมาให้

การบริการ คือกิจกรรม หรือชุดของกิจกรรมที่โดยทั่วไปมีอาจจับต้องได้ ซึ่งตามปกติมักจะเกิดขึ้นเมื่อมีการติดต่อกันระหว่างลูกค้ากับพนักงานผู้ให้บริการ และ/หรือทรัพยากรที่มีตัวตนหรือ สินค้า และ/หรือระบบของผู้ให้บริการนั้น ซึ่งเป็นการแก้ปัญหาให้กับลูกค้านั่นเอง (Gronroos, 1990, อ้างใน ชีรจิตติ, 2547: 6)

การบริการ หมายถึงกิจกรรม ประโยชน์ หรือความพึงพอใจที่จัดทำขึ้นเพื่อเสนอขาย หรือกิจกรรมที่จัดทำขึ้นรวมกับการขายสินค้า (ฉัตยาพร เสมอใจ, 2548: 14)

การบริการคือการกระทำหรือกระบวนการผลิตใดๆที่ฝ่ายหนึ่งนำเสนอต่ออีกฝ่ายหนึ่งซึ่ง เป็นสิ่งที่ไม่สามารถจับต้องได้และไม่เกิดผลในความเป็นเจ้าของ โดยกระบวนการนั้นอาจจะเกี่ยวข้องกับสินค้าทางกายภาพหรือไม่ก็ได้ (Kotler, 2003: 444)

จากความหมายของคำว่า “การบริการ” ข้างต้นอาจสรุปได้ว่า การบริการคือการที่ ผู้ให้บริการ (ผู้นำเสนอกิจกรรม) นำเสนอกิจกรรมหนึ่งให้แก่ผู้รับบริการ (ผู้บริโภคหรือลูกค้า) เพื่อตอบสนองความต้องการ และความพึงพอใจของผู้รับบริการ ซึ่งกิจกรรมที่นำเสนอในกระบวนการนี้เป็นสิ่งที่ไม่สามารถจับต้องได้

ลักษณะของการบริการ

การศึกษาเกี่ยวกับการบริการนั้นจำเป็นต้องศึกษาถึงลักษณะของบริการ (Service Characteristics) เนื่องจากบริการมีลักษณะเฉพาะตัวที่แตกต่างจากสินค้า (Product) อยู่หลายประการ โดยมีนักการตลาดหลายท่านได้ศึกษาในเรื่องลักษณะของการบริการ ซึ่งสามารถสรุปออกมาได้ทั้งหมด 4 ประการ ดังนี้ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2546: 432)

1. การบริการไม่สามารถจับต้องได้ (Intangibility) การบริการนั้นต่างจากสินค้าตรงที่สินค้าสามารถจับต้องได้แต่บริการไม่สามารถจับต้องได้ หรืออาจจะหมายความว่าบริการโดยทั่วไปมีลักษณะที่ค่อนข้างเป็นนามธรรม ไม่มีตัวตน ไม่มีรูปร่าง ดังนั้นจึงเป็น การยากที่จะสามารถรับรู้ถึงการบริการผ่านประสาทสัมผัสต่าง ๆ ของเราได้ ทำให้ผู้บริโภคเกิดความเสี่ยงในการเลือกซื้อบริการนี้ การตลาดจึงต้องหาวิธีลดความเสี่ยงให้กับผู้บริโภคโดยการสร้าง หลักฐานทางกายภาพ (Physical

Evidence) ซึ่งสามารถมองเห็นเป็นรูปธรรมขึ้นมา เพื่อเป็นสัญลักษณ์แทนการบริการที่ไม่สามารถจับต้องได้ เช่น การผ่าตัดเป็นบริการจึงไม่สามารถจับต้องได้ ทำให้ต้องใช้การสร้างหลักฐานทางกายภาพ เช่น สถานที่ที่สะอาด แพทย์ที่น่าเชื่อถือ มาช่วยให้เกิดความมั่นใจในการบริการ

2. การบริการไม่สามารถแยกกระบวนการผลิตและกระบวนการบริโภคออกจากกันได้ (Inseparability) เนื่องจากโดยทั่วไปการบริการมักจะถูกผลิตและบริโภคในระยะเวลาเดียวกัน โดยลูกค้าที่เป็นผู้ซื้อบริการมักจะต้องมีส่วนร่วมในกระบวนการผลิตบริการนั้นด้วย ยกตัวอย่างเช่น กระบวนการในการตัดผม หรือกระบวนการในการผ่าตัด เป็นต้น แต่ถ้ามองในมุมมองของสินค้าการผลิตและการบริโภคจะถูกแยกออกจากกันโดยสิ้นเชิง

3. คุณภาพการบริการไม่คงที่/ไม่มีมาตรฐานในการบริการที่แน่นอน (Variability/Heterogeneity) ซึ่งอาจจะเกิดได้จากหลายสาเหตุ ยกตัวอย่างเช่น พนักงานที่ให้บริการ เวลาที่ให้บริการ สถานที่ที่ให้บริการ และวิธีการในการให้บริการ ในขณะที่สินค้าจะมีมาตรฐานแน่นอนในการผลิตสินค้าแต่ละชิ้นให้ออกมาเหมือนกัน ดังนั้นธุรกิจบริการควรให้ความสำคัญกับบุคลากรที่ให้บริการเป็นพิเศษ

4. การบริการไม่สามารถเก็บรักษาไว้ได้ (Perish ability) เนื่องจากโดยทั่วไปผู้ให้บริการไม่สามารถเก็บรักษาบริการไว้ในรูปของสินค้าคงคลังเหมือนสินค้าได้ ทำให้บริษัทเสียโอกาสในการขายบริการไปถ้าไม่มีลูกค้ามาซื้อบริการนั้น ยกตัวอย่างเช่น ห้องพักของโรงแรม หรือที่นั่งบนเครื่องบิน ถ้าไม่มีแขกเข้าพักหรือไม่มีผู้โดยสารใช้บริการ ก็จะต้องเสียต้นทุนในการบริการส่วนนั้นไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับคุณภาพการบริการ (Service Quality)

ความหมายของคุณภาพ (Quality)

คุณภาพ คือสิ่งที่เกิดจากการที่ลูกค้ารับรู้ (Gronroos, 1990; Buzzell and Gale, 1987, อ้างใน อีริคตี, 2548: 179)

คุณภาพของสินค้า (Product Quality) คือระดับของคุณประโยชน์แห่งคุณสมบัติของสินค้าที่เอื้ออำนวยต่อผู้ใช้สอยและตอบสนองความต้องการที่ตั้งใจ หรือความคาดหวังก่อนใช้สอยสินค้า หรือผลิตภัณฑ์นั้นๆ (วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์, 2539: 14)

ความหมายของคุณภาพของบริการ (Service Quality)

คุณภาพของบริการคือ ความสอดคล้องกับความต้องการของลูกค้า ระดับความสามารถของบริการในการบำบัดความต้องการของลูกค้า หรือระดับความพึงพอใจของลูกค้าหลังจากได้รับบริการไปแล้ว (วีรพงษ์ เฉลิมจิระรัตน์, 2539: 14)

คุณภาพของการบริการ (Service Quality) เป็นระดับของการให้บริการซึ่งไม่มีตัวตนที่นำเสนอให้กับลูกค้าที่คาดหวัง ซึ่งจะเป็นผู้ตัดสินคุณภาพการให้บริการ (Etzel, Walker and Stanton, 2001, อ้างใน ศิริวรรณ เสรีรัตน์, 2546: 437)

คุณภาพบริการตามแนวคิดของ Parasuraman เชื่อว่าคุณภาพบริการขึ้นอยู่กับช่องว่างระหว่างความคาดหวัง และการรับรู้ของผู้รับบริการเกี่ยวกับบริการที่ได้รับจริง ซึ่งความคาดหวังของผู้รับบริการเป็นผลมาจากคำบอกเล่าที่บอกต่อกันมา ความต้องการของผู้รับบริการเอง และประสบการณ์ในการรับบริการที่ผ่านมา รวมถึงข่าวสารจากผู้ให้บริการทั้งโดยตรงและโดยอ้อมส่วนการรับรู้ของผู้รับบริการเป็นผลมาจากการได้รับบริการและการสื่อสารจากผู้ให้บริการไปยังผู้รับบริการ ถ้าบริการที่ได้รับจริงดีกว่าหรือเท่ากับความคาดหวังถือว่าบริการนั้นมีคุณภาพ (Parasuraman et al., 1985, 1988)

นักการตลาดได้นำแนวคิดด้านการตลาดในการสร้างคุณภาพการบริการ ให้เท่ากับหรือมากกว่าที่ลูกค้าคาดหวัง เมื่อลูกค้าได้รับบริการจะเปรียบเทียบคุณภาพการบริการที่ได้รับกับคุณภาพการบริการที่คาดหวังไว้ ถ้าผลที่ได้พบว่าคุณภาพการบริการที่ได้รับจริงน้อยกว่าที่คาดหวังไว้ ลูกค้าจะไม่พอใจและไม่มาใช้บริการอีก ในทางตรงกันข้ามถ้าการบริการที่ได้รับจริงเท่ากับหรือมากกว่าที่คาดหวัง ลูกค้าจะพอใจและกลับมาใช้บริการอีก (Kotler, 2003: 455)

แนวทางที่ผู้บริโภคใช้ประเมินคุณภาพของการบริการ

การศึกษาทางด้านคุณภาพการบริการที่สำคัญคืองานของ Gronroos และ งานของ Parasuraman และคณะ

1. การศึกษาของ Gronroos

การศึกษาเชิงคุณภาพที่เน้นทางการบริการอย่างจริงจังเริ่มจากผลงานของ Gronroos (1982, 1983, 1984, 1990, อ้างใน จีรिति, 2548: 182)

Gronroos เสนอแนวความคิดที่สำคัญเกี่ยวกับคุณภาพของการบริการที่เรียกว่า “คุณภาพของการบริการที่ลูกค้ารับรู้” (Perceived Service Quality - PSQ) และ “คุณภาพที่ลูกค้ารับรู้ทั้งหมด” (Total Perceived Quality) ซึ่งเป็นแนวคิดที่เกิดจากการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภคและผลกระทบที่เกิดจาก “ความคาดหวัง” ของลูกค้าเกี่ยวกับคุณภาพของสินค้าที่มีต่อ “การประเมินคุณภาพ” ของสินค้าหลังจากการบริโภคสินค้านั้น

Gronroos อธิบายแนวความคิดเรื่อง “คุณภาพที่ลูกค้ารับรู้ทั้งหมด” โดยกล่าวว่าคุณภาพของการบริการที่ลูกค้ารับรู้เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือคุณภาพที่ลูกค้าคาดหวัง (Expected Quality) และคุณภาพที่เกิดจากประสบการณ์ในการใช้บริการของลูกค้า (Experienced Quality)

โดยทั่วไปลูกค้าจะทำการประเมินคุณภาพของการบริการจากการเปรียบเทียบคุณภาพที่คาดหวัง (Expected Quality) กับคุณภาพที่เกิดจากประสบการณ์ในการใช้บริการ (Experienced Quality) ว่าคุณภาพทั้งสองประเภทนั้นสอดคล้องกันหรือไม่ ซึ่งเมื่อนำมาพิจารณารวมกันเป็นคุณภาพที่รับรู้ทั้งหมด ก็จะทำให้ได้ผลสรุปเป็น คุณภาพที่ลูกค้ารับรู้ได้ (PSQ) นั้นเอง ถ้าจากการพิจารณาเปรียบเทียบในประเด็นดังกล่าวพบว่าคุณภาพที่เกิดจากประสบการณ์ไม่เป็นไปตามคุณภาพที่คาดหวังจะทำให้ลูกค้ามีการรับรู้ว่าคุณภาพของการบริการไม่ต่ออย่างที่คุณภาพที่คาดหวัง

2. การศึกษาของ Parasuraman และคณะ

Parasuraman และคณะ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับคุณภาพการบริการ พบว่าปัจจัยพื้นฐานที่ผู้บริโภคใช้ในการตัดสินคุณภาพของการบริการมี 10 ด้าน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ด้าน คือด้านการรับรู้และด้านการคาดหวัง มีรายละเอียด ดังนี้ (Parasuraman et al., 1985: 47)

1. ความไว้วางใจได้ (Reliability) เกี่ยวข้องกับความถูกต้องในกระบวนการให้บริการ ได้แก่ ความสามารถในการให้บริการแก่ลูกค้าได้อย่างถูกต้องตั้งแต่แรก และสามารถให้บริการแก่ลูกค้าได้ตามที่สัญญาไว้อย่างครบถ้วน

2. การตอบสนองความต้องการ (Responsiveness) คือความตั้งใจและความพร้อมที่จะให้บริการของพนักงาน รวมไปถึงความเหมาะสมของระยะเวลาให้บริการด้วย เช่น พนักงานจะต้องให้บริการและแก้ปัญหาของลูกค้าอย่างรวดเร็วตามความต้องการของลูกค้า

3. ความสามารถของผู้ให้บริการ (Competence) หมายถึงคุณสมบัติในการมีทักษะและความรู้ความสามารถในการให้บริการ นั่นคือ พนักงานที่ให้บริการลูกค้าต้องมีความรู้ความชำนาญและความสามารถในงานที่ให้บริการ

4. การเข้าถึงการบริการ (Access) หมายถึงความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร เช่น สามารถโทรศัพท์ติดต่อได้ตลอดเวลา การบริการที่มอบแก่ลูกค้าต้องอำนวยความสะดวกในด้านเวลา และ สถานที่ ไม่ให้ลูกค้าต้องคอยนาน ท่าเลที่ตั้งต้องมีความเหมาะสม สะดวกสบายในการเดินทาง

5. ความมีอัธยาศัย (Courtesy) พนักงานที่ให้บริการลูกค้าต้องมีอัธยาศัยไมตรี มีความสุภาพ และมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี รวมไปถึงการแต่งกายที่สุภาพและเหมาะสมของพนักงานด้วย

6. การติดต่อสื่อสาร (Communication) ความสามารถในการอธิบายลูกค้าให้เข้าใจอย่างถูกต้อง โดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย เช่น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการบริการ รวมทั้งอัตราค่าบริการ และส่วนลด

7. ความน่าเชื่อถือ (Credibility) ได้แก่ ชื่อเสียงขององค์กร ลักษณะที่น่าเชื่อถือของพนักงานที่ติดต่อกับลูกค้า ความซื่อสัตย์ น่าไว้วางใจ ความเชื่อถือได้และการนำเสนอบริการที่ดีที่สุดให้แก่ลูกค้า

8. ความปลอดภัย (Security) การบริการที่ส่งมอบแก่ลูกค้าไม่มีอันตราย ความเสี่ยง และปัญหาต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ ความปลอดภัยของร่างกาย ทรัพย์สิน และความเป็นส่วนตัว

9. การเข้าใจและการรู้จักลูกค้า (Understanding / Knowing the customer) การเข้าใจความต้องการของลูกค้า และเรียนรู้เกี่ยวกับความต้องการส่วนตัว ให้ความสนใจลูกค้าเฉพาะบุคคล และสามารถจำชื่อลูกค้าได้

10. ความเป็นรูปธรรมของการบริการ (Tangibles) ได้แก่ ลักษณะทางกายภาพขององค์กร ลักษณะภายนอกของพนักงาน รวมถึงอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในการให้บริการต่างๆ

ต่อมา Parasuraman และคณะ ได้นำปัจจัยทั้ง 10 ด้านไปพัฒนาเป็นเครื่องมือประเมินคุณภาพบริการที่เรียกว่า “SERVQUAL” ประกอบด้วยปัจจัยในการประเมินคุณภาพบริการให้เหลือเพียง 5 ด้าน (Dimensions) ดังนี้ (Parasuraman et al., 1988: 23)

1. ความเป็นรูปธรรมของการบริการ (Tangibles) บริการที่ให้แกผู้รับบริการต้องแสดงให้เห็นว่าผู้รับบริการ สามารถคาดคะเนคุณภาพการบริการได้ชัดเจน เช่น สถานที่ที่ให้บริการมีความสะดวก สบาย และเครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ในการให้บริการ สวยงาม ทันสมัย เป็นต้น

2. ความน่าเชื่อถือ หรือไว้วางใจได้ (Reliability) ผู้ให้บริการมีความสามารถในการปฏิบัติงาน ทำให้ผู้รับบริการเกิดความรู้สึกไว้วางใจได้ว่า การให้บริการมีความถูกต้องเที่ยงตรง

3. การตอบสนองความต้องการ (Responsiveness) ผู้ให้บริการมีความพร้อมและเต็มใจที่จะให้บริการ สามารถตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการได้ตามต้องการ

4. การให้ความมั่นใจ (Assurance) ผู้ให้บริการมีความรู้และมีอัธยาศัยที่ดีในการให้บริการ และความสามารถของผู้ให้บริการส่งผลให้ผู้รับบริการเกิดความเชื่อมั่นในการใช้บริการ

5. การเข้าใจการรับรู้ความต้องการของผู้รับบริการ (Empathy) ผู้ให้บริการให้บริการโดยคำนึงถึงจิตใจ และความแตกต่างของผู้รับบริการตามลักษณะของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ

(Wong Ooi Mei, 1999: 139; Lopez and Serrano, 2004: 772)

สรุปได้ว่า บริการ เป็นการปฏิบัติงานที่ฝ่ายหนึ่งเสนอให้กับฝ่ายอื่น แม้ว่ากระบวนการอาจผูกพันกับตัวสินค้า แต่การปฏิบัติงานนั้นเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น จับต้องไม่ได้ และไม่สามารถครอบครองได้ และ บริการเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่สร้างคุณค่าและจัดหาคุณประโยชน์ ให้แก่ลูกค้าในเวลาและสถานที่เฉพาะแห่ง อันเป็นผลมาจากการที่ผู้รับบริการหรือผู้แทนนำเอาความเปลี่ยนแปลงมาให้ ผู้วิจัย นำแนวคิดนี้มีวิเคราะห่วิธีการดำเนินงาน คุณภาพในการให้บริการ ซึ่งแต่ละคนอาจมีพื้นฐานแตกต่างกัน ดังนั้นจึงทำให้ความสามารถในการให้บริการและวิธีการดำเนินงานแตกต่างกันไป

3. ทฤษฎีแรงจูงใจ

แรงจูงใจ เป็นสิ่งชักนำพฤติกรรมของบุคคลให้ปฏิบัติตามวัตถุประสงค์ พฤติกรรมของมนุษย์จะเกิดขึ้นได้จะต้องมีแรงจูงใจ เพื่อกระตุ้นให้ผู้บริโภคเกิดความต้องการ นักการตลาดจึงพยายามกระตุ้นให้ผู้บริโภคเกิดความต้องการอย่างรุนแรง จากนั้นผู้บริโภคจะค้นหาวิธีมาตอบสนองความต้องการนั้น

สาเหตุของการเกิดแรงจูงใจ

สาเหตุของการเกิดแรงจูงใจมีหลายกรณี พิบูล ทีปะปาล (2549) กล่าวถึง สาเหตุของการเกิดแรงจูงใจไว้ดังนี้

1. แรงจูงใจที่เกิดจากตัวผลิตภัณฑ์ (Product buying motives) ได้แก่ แรงจูงใจที่เกิดขึ้นกับผู้บริโภคที่จะต้องซื้อสินค้าและบริการอย่างใดอย่างหนึ่งมาเพื่อสนองความต้องการของตนให้ได้รับความพอใจ เนื่องจากสินค้าและบริการที่นำมาสนองความต้องการนั้นมีเป็นจำนวนมาก แต่เงินที่จะนำมาซื้อสินค้าเหล่านั้นมีจำกัด ผู้บริโภคจึงจำเป็นต้องตัดสินใจซื้อสินค้าอย่างใดอย่างหนึ่งตามกำลังอำนาจซื้อของเขา

2. แรงจูงใจที่เกิดจากเหตุผล (Rational buying motives) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากการใคร่ ครวญพิณิจพิจารณาของผู้ซื้ออย่างมีเหตุผลก่อนว่าเหตุใดจึงซื้อสินค้าชนิดนั้น แรงกระตุ้นประเภทนี้ ในที่นี้จะยกตัวอย่างเป็นรถยนต์ ได้แก่

2.1 ความประหยัด (Economy) หมายถึง ความประหยัดในการซื้อและใช้ เช่น ในปัจจุบันผู้บริโภคนิยมใช้รถยนต์ขนาดเล็กมากกว่ารถยนต์ขนาดใหญ่ เพราะรถยนต์ขนาดเล็กถูกกว่า และประหยัดค่าน้ำมันได้มากกว่า เป็นต้น

2.2 ประสิทธิภาพและสมรรถภาพในการใช้ (Efficiency and Capacity) เช่น ผู้บริโภคนิยมใช้ยางเรเดียล เนื่องจากมีประสิทธิภาพในการยึดเกาะถนนที่ดีกว่ายางรถยนต์ธรรมดา หรือผู้บริโภคเลือกซื้อนาฬิกาโอเมก้าเพราะเชื่อว่ามีความเที่ยงตรงในการรักษาเวลาที่ดี เป็นต้น

2.3 ความเชื่อถือได้ (Dependability) เป็นแรงจูงใจในการซื้อที่มีความสำคัญมากอย่างหนึ่ง ปกติผู้ผลิตหรือผู้ขายมักจะมีการให้การรับประกันสินค้า เช่น รับประกันภายใน 1 ปี หรือจะซ่อมให้ฟรีเมื่อชำรุด เป็นต้น

2.4 ความทนทานถาวร (Durability) เช่น ผู้บริโภคบางคนนิยมใช้ผลิตภัณฑ์ที่ทำมาจากสหรัฐอเมริกาหรือจากประเทศทางตะวันตกมากกว่าผลิตภัณฑ์ที่ผลิตมาจากประเทศจีน เพราะคิดว่าผลิตภัณฑ์จากประเทศจีนมักเป็นสินค้าคุณภาพต่ำ และไม่ค่อยคงทนถาวร เป็นต้น

2.5 ความสะดวกในการใช้ (Convenience) เช่น การนิยมใช้รถยนต์เกียร์อัตโนมัติ เนื่องจากไม่ยุ่งยากในการเข้าเกียร์เมื่อทำการขับขึ้น เป็นต้น

3. แรงจูงใจที่เกิดจากอารมณ์ (Emotional buying motive) แบ่งออกได้ดังนี้

3.1 การเอาอย่างแข่งดีกัน (Emulation) เช่น เมื่อเห็นเพื่อนฝูงญาติมิตร หรือเพื่อนบ้านใกล้เคียงมีอะไรเด่น ตนเองก็พยายามไปชวนชวหาซื้อบ้างเพื่อไม่ให้หน้าผู้อื่น เป็นต้น

3.2 ต้องการจุดเด่นเป็นเอกเทศ (Individuality) เช่น ต้องการแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่ทันสมัยหรือนำแฟชั่นเพื่อแสดงจุดเด่นไม่ซ้ำแบบใคร เป็นต้น

3.3 ต้องการอนุโลมคล้ายตามผู้อื่น (Conformity) เป็นลักษณะตรงข้ามกับผู้ที่ต้องการจุดเด่นเป็นเอกเทศ บุคคลกลุ่มนี้จะรอคอยจนกว่าผู้อื่นทำการซื้อ หรือซื้อตามบุคคลที่มีชื่อเสียงที่ตนชื่นชอบ เป็นต้น

3.4 ต้องการความสะดวกสบาย (Comfort) เป็นแรงจูงใจที่เกิดขึ้นเมื่อผู้ซื้อต้องการความสะดวกสบายในการทำงานที่เป็นอยู่ การผ่อนแรง หรือการพักผ่อน เป็นต้น

3.5 ต้องการความสำราญเพลิดเพลินใจ (Entertainment and Pleasure) เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากผู้ซื้อที่ต้องการความสนุกสนานเพลิดเพลิน เช่น การซื้อวิทยุมาฟัง เป็นต้น

3.6 ความทะเยอทะยานมักใหญ่ใฝ่สูง (Ambition) เป็นความหยิ่ง ถือดี หรือความปรารถนาเกี่ยวกับศักดิ์ศรี เกียรติคุณ เช่น ชอบซื้อรถขนาดใหญ่ เพื่อให้สังคมยอมรับว่าเป็นคนมีเกียรติ เป็นต้น

4. แรงจูงใจที่เกิดจากการอุปถัมภ์ร้านค้า (Patronage buying motives) เกิดจากสาเหตุดังต่อไปนี้

4.1 ให้บริการดีเป็นที่พอใจ (Satisfactory services)

4.2 ราคาย่อมเยาสมเหตุสมผล (Reasonable prices)

4.3 ทำเลที่ตั้งของร้านสะดวกในการที่จะไปซื้อ (Good access to location)

4.4 มีสินค้าให้เลือกได้หลายอย่าง (Abundance of assortments) เช่น ห้างสรรพสินค้า เซ็นทรัล เป็นต้น

4.5 ชื่อเสียงของร้าน (Goodwill or Image) ดีเป็นที่เชื่อถือได้

4.6 ความเคยชินเกี่ยวกับนิสัยการซื้อ (Buying habits) เช่น การเคยซื้อสินค้าจากร้านใดร้านหนึ่งมาเป็นเวลานานแล้ว เป็นต้น

ธรรมชาติของแรงจูงใจ

แรงจูงใจเป็นสิ่งที่อยู่เบื้องหลังการตัดสินใจซื้อของผู้บริโภค ธรรมชาติของแรงจูงใจ (Nature of motive) ของมนุษย์ (เสรี วงษ์มณฑา, 2542, อ้างถึงใน นิโบล ตรีเสนห์จิต, 2553) ประกอบด้วย

1. แรงจูงใจที่มีพื้นฐานมาจากความต้องการ (Based on needs) คือ มีแรงจูงใจเกิดขึ้นจากความต้องการ เมื่อใดที่ความต้องการมีความรุนแรงขึ้น จนเกิดความตึงเครียดก็จะกลายเป็นแรงจูงใจขึ้นมา

2. แรงจูงใจที่เป็นความหงุดหงิด หรือความตึงเครียด (Frustration) คือ แรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่ยังไม่ได้รับการเติมเต็ม เกิดเป็นความหงุดหงิดและผลักดันให้พยายามกระทำในสิ่งต่างๆ เพื่อให้บรรลุความต้องการที่ยังไม่ได้รับการเติมเต็มนั้น

3. การมุ่งหมายความสำคัญไปที่เป้าหมาย (Goal-directed) คือ การพยายามที่จะแก้ไขปัญหาลักษณะต่างๆ ซึ่งจะต้องมีทิศทางที่แน่ชัด อีกทั้งทิศทางที่ว่านั้นจะต้องมุ่งตรงเข้าสู่เป้าหมายของชีวิต

4. การรวบรวมความพยายาม (Muster up all the efforts) คือ การรวมความพยายามต่างๆ ทั้งหลายเพื่อจะบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ อาจกล่าวได้ว่าเป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความพยายามเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

4. ข้อมูลพื้นฐานด้านประกันวินาศภัย

ความหมายของการประกันวินาศภัย

สรพล์ สุขทรศนี (2556: 55) ได้ให้ความหมายของการประกันวินาศภัย ไว้ว่า การประกันวินาศภัย คือ การประกันภัยเพื่อความเสียหายอันพึงประมาณราคาเป็นเงินได้ ผู้เอาประกันภัยจะได้รับ ค่าสินไหมทดแทนในกรณีที่เกิดวินาศภัยขึ้นตามสัญญา ไม่เกินความเสียหายที่แท้จริง ภายในจำนวนเงิน ซึ่งได้เอาประกันภัยไว้ ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 869 บัญญัติว่า วินาศภัย หมายถึงรวมเอาความเสียหายอย่างใด ๆ บรรดาซึ่งจะพึงประมาณเป็นเงินได้ คว่า พึงประมาณเป็นเงินได้ หมายถึง ความเสียหายที่สามารถกำหนดราคาหรือตีราคาเป็นเงินจริง ๆ ได้ เช่น ถูกรถยนต์ชนบาดเจ็บ ค่ายา ค่ารักษาพยาบาล ค่าขาดประโยชน์เพราะไม่สามารถทำงานได้ เป็นต้น

จิตรา เพียรล้ำเลิศ (2555: 57) ได้ให้ความหมายของวินาศภัย ไว้ว่า หมายถึง ความเสียหาย ใดๆ ซึ่งจะพึงประมาณเป็นเงินได้ ดังนั้นความเสียหายที่จะเอาประกันภัยได้จึงต้องเป็น ความเสียหายที่สามารถคำนวณเป็นราคาเงินตราได้

เมธา สุพงษ์ (2554: 103) ได้ให้ความหมายของการประกันวินาศภัย ไว้ว่า หมายถึง สัญญา ขดใช้ค่าสินไหมทดแทน (Indemnity Contract) ตามจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้นจริงแต่ไม่เกินกว่า จำนวนที่ได้ระบุไว้ในสัญญา กรณีหากเกิดวินาศภัยในอนาคตตามเงื่อนไขในสัญญาประกันภัย

พินิจ ทิพย์มณี (2550: 55) ได้ให้ความหมายของการประกันวินาศภัยไว้ว่า การประกันภัย เป็นการประกันภัยประเภทหนึ่งอันมีวัตถุประสงค์เพื่อชดใช้ค่าเสียหายอันเป็นลักษณะทดแทนสิ่งที่จะต้องสูญเสียไป ตามสัญญา และต้องเป็นค่าเสียหายที่แท้จริงเท่านั้น การประกันวินาศภัย ได้แก่ การประกันอัคคีภัย การ ประกันวาทภัย การประกันอุบัติเหตุ การประกันภัยทางทะเล การประกันภัยในการรับขน หรือการ ประกันภัยค่าจุน เป็นต้น

จากความเห็นของนักวิชาการหลายท่านที่ให้คำจำกัดความของการประกันวินาศภัย สามารถ สรุปความหมายของคำว่า การประกันวินาศภัย ได้ว่าหมายถึง การประกันภัยประเภทหนึ่ง มุ่งเน้นการลด ภาระที่จะเกิดขึ้นจากภัยอันตราย ซึ่งสามารถพึงประเมินเป็นมูลค่าเงินได้ โดย ครอบคลุมภัยอันเกิดจาก อุบัติภัย ได้แก่ การประกันภัยทรัพย์สิน การประกันภัยทางทะเลและขนส่ง การประกันภัยรถยนต์ และ การประกันภัยเบ็ดเตล็ด

หลักการสำคัญของการประกันวินาศภัย คือ ความเสียหายที่เกิดขึ้นจะถือว่าเป็นวินาศภัย ตาม มาตรา 869 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 4 ก็ต่อเมื่อเป็นความเสียหายที่ สามารถ ประเมินเป็นมูลค่าได้ เช่น การถูกรถชนได้รับบาดเจ็บ บรรดาความเสียหายที่เกิดขึ้น เนื่องถูกรถชน อาทิเช่น ค่ารถนาผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาล ค่ายา ค่ารักษาพยาบาล รวมทั้งค่าเสียเวลา เนื่องจากการได้รับ บาดเจ็บไม่สามารถทำงานได้ เหล่านี้ล้วนแต่เป็นความเสียหายที่พึงประมาณหรือ คำนวณเป็นเงินได้ทั้งสิ้น จึงถือเป็นวินาศภัย แต่ความเจ็บป่วยที่ได้รับเนื่องจากการบาดเจ็บ ถือเป็น ความเสียหายที่ไม่อาจประมาณ ค่าเป็นจำนวนเงินได้ ความเสียหายดังกล่าวถึงแม้ว่าตามกฎหมายจะ บัญญัติให้ผู้เสียหายมีสิทธิเรียกร้อง เอาจากผู้ทละเมิดได้ และศาลอาจวินิจฉัยกำหนดให้ชดใช้กันตาม ควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรง แห่งการละเมิดได้ก็ตาม แต่เมื่อถือว่าเป็นความเสียหายซึ่งไม่อาจ พึงประมาณเป็นเงินได้ ก็ย่อมไม่เป็น วินาศภัยที่จะเอาประกันภัยได้

ส่วนได้เสียในการประกันวินาศภัยจะมีลักษณะของความสัมพันธ์ที่ผู้เอาประกันภัยมีอยู่กับ ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยนั้นซึ่งเมื่อเกิดวินาศภัยขึ้นและเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินนั้นแล้วย่อมมี ผลกระทบด้านเศรษฐกิจของผู้เอาประกันภัยอันอาจประมาณราคาเป็นเงินได้ นอกจากนี้ความหมาย ของ วินาศภัย หมายความว่า ความเสียหายอย่างใด บรรดาที่พึงประมาณเป็นเงินได้ และหมายความ รวมถึง ความสูญเสียในสิทธิ ผลประโยชน์ หรือรายได้ด้วย (พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535 มาตรา 4) เมื่อนำมาประกอบกับการพิจารณาในเรื่องของส่วนได้เสียที่จะสามารถทำประกัน วินาศภัยได้ สามารถสรุป ได้ 2 ลักษณะ คือ

1. บุคคลที่เอาประกันภัยมีความสัมพันธ์อยู่กับทรัพย์สิน สิทธิ ผลประโยชน์หรือรายได้ ซึ่งถ้า มี เหตุการณ์อย่างหนึ่งอย่างใดเกิดขึ้นจะทำให้ผู้นั้นต้องเสียหายทางเศรษฐกิจหรือต้องรับผิดชอบ
2. ความเสียหายที่ผู้นั้นจะได้รับต้องประมาณเป็นเงินได้ สำหรับความสัมพันธ์ของผู้เอา ประกันภัยกับทรัพย์สิน สิทธิ ผลประโยชน์ หรือรายได้อื่นใด ที่จะเอาประกันภัย หากผู้เอาประกันภัยมี ความสัมพันธ์ในฐานะเป็นผู้มีสิทธิตามกฎหมาย หรือจะต้องรับผิดชอบตามกฎหมายถือว่ามีส่วนได้เสียตาม กฎหมายแล้ว ไม่ว่าจะเป็นผู้มีสิทธิหรือทรัพย์สิน สิทธิ เช่น ผู้ถือ กรรมสิทธิ์ ผู้มีสิทธิครอบครอง ผู้ทรง สิทธิในภาระจำยอม สิทธิอาศัย สิทธิเหนือพื้นดิน ผู้จ่านอง ผู้รับจ่านอง ผู้ทรงบุริมสิทธิพิเศษ ถือว่ามี ส่วนได้เสียที่สามารถทาสัญญาประกันภัยได้ รวมตลอดทั้ง ผู้ครอบครองทรัพย์สิน เช่น ครอบครองใน

ฐานะเจ้าของ ผู้เช่า ผู้เช่าซื้อ ผู้รับฝาก ผู้รับขน เป็นต้น กรณี ผู้ครอบครองอสังหาริมทรัพย์ในฐานะผู้
อยู่อาศัยยังไม่ถือว่ามีส่วนได้เสียเพียงพอที่จะทำประกันภัยได้

ตัวอย่าง นายกวี ไม่ได้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองรถยนต์ที่ทาประกันภัยในขณะที่ทำ
สัญญา ประกันภัย นายกวี จึงไม่มีส่วนได้เสียในรถยนต์คันดังกล่าว กรมธรรม์ประกันภัยระหว่าง
นายกวี กับผู้รับ ประกันภัยจึงไม่มีผลผูกพันตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 863 ดังนี้
หากเกิดกรณีไต่ขึ้น นายกวี จึงไม่มีอำนาจฟ้องผู้รับประกันภัย

ความเป็นมาของการประกันวินาศภัย

สำหรับในประเทศไทยนั้น การประกันวินาศภัยเป็นที่รู้จักครั้งแรกในสมัยกรุงศรีอยุธยา ซึ่งเป็น
ผลสืบเนื่อง มาจากการค้าขายกับต่างประเทศ ในอดีตนิยมใช้การขนส่งสินค้าทางทะเลเป็นสำคัญ
จึงเกิด มีการประกันภัยทางทะเลและขนส่งเป็นการประกันภัยประเภทแรก ขณะนั้นชาวต่างชาติได้
เริ่มเดินทาง เข้ามาติดต่อค้าขายในประเทศไทยมากขึ้น การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยจึงดาเนิน
การโดย ชาวต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ แต่ก็ยังมีได้มีการจดทะเบียนการค้าหรือขอรับใบอนุญาตใดๆ
ครั้งต่อมา ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 3) ได้ทรง
สั่งซื้อ เครื่องพิมพ์ดีดจากประเทศอังกฤษ และทรงเกรงว่าจะเกิดความเสียหายระหว่างทาง จึงได้ทรง
ประกันภัย ระหว่างการขนส่งไว้ ซึ่งขณะนั้นมีตัวแทนของบริษัทประกันภัยต่างประเทศเข้ามาดาเนิน
กิจการใน ประเทศไทยบ้างแล้ว ได้แก่ บริษัทอีสต์เอเชียติก ห้างบอร์เนียว ห้างสก๊อต ฯลฯ เดิมทีการ
ควบคุมการ จัดตั้งบริษัทประกันภัยมีเพียงการขออนุญาตจัดตั้งตามพระราชบัญญัติลักษณะห้าง
หุ้นส่วนและบริษัท ร.ศ.130 เท่านั้น ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่า
ด้วยการประกันภัยขึ้นใช้ เมื่อ พ.ศ.2467 ซึ่งกฎหมายดังกล่าวได้ระบุเกี่ยวกับการควบคุมการก่อตั้ง
บริษัทประกันภัยให้จัดตั้งได้ โดยเสรี แต่ไม่ได้เป็นกฎหมายเกี่ยวกับการประกันวินาศภัยโดยเฉพาะ
กระทั่งเมื่อวันที่ 15 เมษายน 2510 ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติประกันวินาศภัยและประกัน
ชีวิตขึ้น จึงนับเป็นกฎหมาย ควบคุมธุรกิจประกันวินาศภัยโดยตรง หลังจากที่มีการประกาศ
พระราชบัญญัติดังกล่าวเป็นกฎหมาย กำหนดให้ผู้ที่ประกอบธุรกิจด้านการประกันภัยต้องขอรับ
อนุญาตจัดตั้งเป็นบริษัทจำกัดแล้ว ได้มี บริษัทต่าง ๆ เข้าขอรับอนุญาตจัดตั้ง ขณะนั้นมีจำนวนทั้งสิ้น
26 บริษัท โดยทั้งหมดที่ดาเนินงานโดย ชาวต่างชาติทั้งสิ้น ซึ่งจำนวนทั้งหมดนั้นมีเพียง 5 บริษัท เป็น
บริษัทประกันชีวิต ส่วนที่เหลือเป็นบริษัท ประกันวินาศภัย

ลักษณะของการประกันวินาศภัย

วินาศภัยที่สามารถเอาประกันภัยได้ ต้องเป็นวินาศภัยในอนาคตอันไม่แน่นอนและตาม
ประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 869 ได้ให้ความหมายของคำว่า วินาศภัย ไว้ว่า หมายถึง
ความเสียหาย ใดๆ ซึ่งจะพึงประมาณเป็นเงินได้ ดังนั้น ความเสียหายที่สามารถเอาประกัน

วินาศภัยได้ จึงต้อง เป็นความเสียหายที่สามารถคำนวณเป็นมูลค่าได้เท่านั้น ส่วนความเสียหายที่ไม่อาจประมาณเป็นจำนวน เงินเพื่อการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามความเสียหายที่แท้จริงได้ ไม่อาจถือว่าเป็นวินาศภัย เช่น การสูญเสีย ชีวิต หรืออวัยวะของบุคคล ซึ่งไม่สามารถเอาประกันวินาศภัยได้ แต่จะถูกระบุไว้ในสาระสำคัญของการ ประกันชีวิต นอกจากนี้อาจจัดอยู่ในกลุ่มของการประกันวินาศภัย เฉพาะอย่าง ได้แก่ ประกันภัยในการ รับขน ประกันภัยค่าจูน ซึ่งเป็นการประกันวินาศภัยประเภทหนึ่ง แต่มีกฎหมายเฉพาะซึ่งใช้บังคับแก่ ประกันวินาศภัยเฉพาะเป็นพิเศษนอกเหนือไปจากการประกันวินาศภัยทั่วไป

ประเภทของกรมธรรม์ประกันวินาศภัย

การประกันวินาศภัย โดยทั่วไปแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. การประกันอัคคีภัย (Fire Insurance) หรือการประกันความเสียหายหรือความสูญเสียที่เกิดขึ้นจากไฟ หรือวัตถุที่ก่อให้เกิดประกายไฟ โดยให้ความคุ้มครองทรัพย์สินต่างๆ เช่น สิ่งปลูกสร้าง อาคาร สินค้า เครื่องจักร เครื่องใช้ เครื่องตกแต่ง ติดตั้ง หรือถูกดิงตราไว้อยู่กับที่ แล้วได้รับความเสียหาย เนื่องจากอัคคีภัย ฟ้าผ่า และสามารถขยายความคุ้มครองถึงภัยธรรมชาติ การขาดรายได้หรือกำไร ที่เกิดขึ้นอันมีสาเหตุต่อเนื่องจากอัคคีภัย

2. การประกันภัยรถยนต์ (Motor Insurance) แบ่งความคุ้มครองออกเป็นภาคบังคับ และ ภาคสมัครใจ หรือประกันชั้น 1 ชั้น 2 และชั้น 3 ให้ความคุ้มครองความเสียหายของรถยนต์ที่เอาประกันภัยอันเนื่องมาจากอุบัติเหตุการชนกัน รถคว่ำ ไฟไหม้ ถูกโจรกรรมทั้งคัน รวมคุ้มครองความรับผิดชอบต่อทรัพย์สินและชีวิตของบุคคลภายนอกรวมถึงอุบัติเหตุของผู้ขับขี่และผู้โดยสาร ส่วนการประกันภัยรถยนต์ภาคบังคับ คือ การประกันภัยรถยนต์ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ให้ความคุ้มครองความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อร่างกาย ชีวิต หรือทรัพย์สินของผู้ประสบภัย เนื่องจากรถที่ใช้ในทาง หรือเนื่องจากสิ่งของที่บรรทุก หรือติดตั้งในรถนั้น และรวมถึงผู้ขับขี่และผู้โดยสาร ซึ่งประสบภัยซึ่งถึงแก่ชีวิตหรือบาดเจ็บ

3. การประกันภัยทางทะเลและขนส่ง (Marine Insurance) แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

3.1 การประกันภัยตัวเรือ (Hull Insurance) ให้ความคุ้มครองตัวเรือ เครื่องจักร และ อุปกรณ์ส่วนควบของเรือซึ่งระบุไว้ในการประกันภัยอันเนื่องมาจากอุบัติเหตุหรือภัยต่างๆ อันเป็นสาเหตุ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ตัวเรือ เช่น เรือชนหินโสโครก เรือชนกัน เรือจม ไฟไหม้ ความสูญเสียโดย ลื่นเชิงหรือเสมือนหนึ่งสูญเสียโดยลื่นเชิงของตัวเรือ อันเกิดจากภัยที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ และค่าใช้จ่ายใน การช่วยเหลือจากการกู้เรือ ภัยสงคราม

3.2 การประกันภัยขนส่งสินค้า (Cargo Insurance) ให้ความคุ้มครองภัยระหว่างการขนส่งสินค้าไม่ว่าการขนส่งนั้นจะขนส่งด้วยยานพาหนะประเภทใดและไม่ว่าจะเป็นการขนส่งทางทะเลทางบก และทางอากาศ ที่อาจเกิดมาจากเหตุการณ์อันไม่อาจคาดคิดขึ้น เหตุการณ์เหล่านั้น ได้แก่

พายุ มรสุม เรือจม เกยตื้น ชนกัน อัคคีภัย ภัยจากโจรสลัด การทิ้งสินค้าลงทะเล ขณะที่เรือประสบภัยทาง ทะเล หรือภัยสงครามจลาจลและการนัดหยุดงาน

4. การประกันภัยเบ็ดเตล็ด (Miscellaneous Insurance) การประกันภัยเบ็ดเตล็ด มีการรับประกันภัยจากสาเหตุต่างๆ หลายประเภท สามารถจำแนกได้ดังต่อไปนี้

4.1 การประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล (Personal Accident Insurance) ให้ความคุ้มครอง กรณีการเสียชีวิต การสูญเสียอวัยวะ และทุพพลภาพอันเนื่องมาจากอุบัติเหตุ สามารถจำแนกได้ดังนี้

4.1.1 การประกันภัยแบบรายบุคคลสำหรับบุคคลทั่วไปโดยให้ความคุ้มครองกรณี เสียชีวิต การสูญเสียอวัยวะ และทุพพลภาพ อันเนื่องมาจากอุบัติเหตุ และสามารถขยายความคุ้มครองถึง ค่ารักษาพยาบาล การขาดกรรม และการขี้หรือโดยสารรถจักรยานยนต์ เป็นต้น

4.1.2 การประกันภัยอุบัติเหตุกลุ่มสำหรับพนักงานของบริษัท ห้างร้าน โรงงาน โดยให้ ความคุ้มครองเช่นเดียวกับกรณีการประกันภัยรายบุคคล

4.1.3 การประกันภัยอุบัติเหตุการเดินทางเป็นการประกันภัยอุบัติเหตุเฉพาะช่วงเวลา โดยมากเป็นช่วงระยะเวลาสั้นๆ อาจเป็นการเดินทางในประเทศหรือการเดินทางระหว่างประเทศ

4.1.4 การประกันภัยนักเรียน เป็นการประกันภัยอุบัติเหตุสำหรับนักเรียน นิสิต นักศึกษา โดยให้ความคุ้มครองตลอด 24 ชั่วโมง ตั้งแต่การเดินทางไปและกลับจากโรงเรียนรวมถึง ในช่วงประกอบ กิจกรรมภายในโรงเรียนด้วย

4.2 การประกันภัยสุขภาพ (Health Insurance) ให้ความคุ้มครองสำหรับกรณีเจ็บป่วยที่ ผู้เอาประกันภัยต้องเข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาล ซึ่งมีค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล ดังนี้ ค่าห้องพัก และค่าอาหารระหว่างที่พักรักษาในโรงพยาบาล ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด เช่น ค่ารักษา ค่าห้องผ่าตัด ค่าเอ็กซเรย์ ค่าวางยาสลบ ค่าบริการทางการแพทย์และพยาบาล ฯลฯ ค่าใช้จ่ายในการผ่าตัด ซึ่งหมายถึงค่าบริการ ต่าง ๆ ของศัลยแพทย์ที่ทำการผ่าตัด ค่าใช้จ่ายการดูแลโดยแพทย์ในโรงพยาบาลของแพทย์ ในระหว่าง ที่พักรักษาตัวในโรงพยาบาล และค่าใช้จ่ายกรณีผู้ป่วยนอก

4.3 การประกันภัยโจรกรรม (Burglary Insurance) ให้ความคุ้มครองต่อการสูญเสียหรือ ความเสียหายของทรัพย์สินที่เอาประกันภัยสำหรับบ้านพักอาศัยหรือสินค้าที่เก็บอยู่ในโกดัง หรือเครื่องใช้ สำนักงานอันเนื่องมาจากการโจรกรรม รวมถึงคุ้มครองความเสียหายของตัวอาคารบ้านเรือนซึ่งเกิดจาก การใช้กำลังจี้ดแฉะ และการบุกรุกเข้าไปโจรกรรม

4.4 การประกันภัยเงินทดแทนแรงงาน (Workmen's Compensation Insurance) ให้ความ คุ้มครองด้านค่ารักษาพยาบาล ค่าทศพ และค่าทดแทนกรณีประสบอันตราย หรือเจ็บป่วยหรือเจ็บป่วย จนถึงแก่ชีวิต ให้แก่ลูกจ้างของผู้เอาประกันภัย หากประสบอุบัติเหตุ หรือเป็นโรคซึ่ง

เกิดขึ้นเนื่องจากการ ปฏิบัติงาน และยังให้การคุ้มครองความรับผิดของนายจ้างต่อลูกจ้าง (Employer's Liability Insurance)

4.5 การประกันภัยความรับผิดต่อบุคคลภายนอก (Public Liability Insurance) ให้ความคุ้มครองความรับผิดตามกฎหมายต่อสาธารณชนกรณีการเสียชีวิต ความบาดเจ็บต่อร่างกาย และความเสียหายต่อทรัพย์สิน ซึ่งเกิดจากอุบัติเหตุ ความบกพร่อง ของสถานประกอบการหรือเกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้เอาประกันภัย หรือลูกจ้างของผู้เอาประกันภัยซึ่งเกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน ของผู้เอาประกันภัย

4.6 การประกันภัยสัมภาระในการเดินทาง (Travel Baggage Insurance) ให้ความคุ้มครอง ต่อทรัพย์สิน ยกเว้นเงินสดและของมีค่าบางประเภท ซึ่งผู้เดินทางนำติดตัวไประหว่างเดินทาง หรือพักผ่อน ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางโดยทางบก ทางน้ำ หรือทางอากาศ

4.7 การประกันภัยความรับผิดของผู้ประกอบวิชาชีพแพทย์ (Doctor's Professional Indemnity Insurance) ให้ความคุ้มครองความรับผิดตามกฎหมายสำหรับผู้ประกอบอาชีพแพทย์ ต่อคนไข้ ซึ่งได้รับความบาดเจ็บ ทางร่างกาย หรือความเจ็บป่วยจากโรคภัย รวมถึงการเสียชีวิต อันเนื่องมาจากการผ่าตัดหรือการให้การรักษาพยาบาลในระหว่างปฏิบัติงานในอาชีพ หรือตามใบ ประกอบโรคศิลป์

4.8 การประกันภัยกระจก (Plate Glass Insurance) ให้ความคุ้มครองต่อแผ่นกระจก ที่ติดตั้งอยู่กับอาคาร ร้านค้า ซึ่งได้รับความเสียหายจากอุบัติเหตุ โดยบุคคลภายนอกเป็นผู้กระทำ

4.9 การประกันภัยผู้เล่นกอล์ฟ (Golfer's Indemnity Insurance) ให้ความคุ้มครอง ความ รับผิดต่อบุคคลภายนอก ความบาดเจ็บทางร่างกายของผู้เอาประกันภัย ความสูญเสียหรือความเสียหาย ต่ออุปกรณ์การเล่นกอล์ฟ และให้รางวัลพิเศษสำหรับ “โฮล อิน วัน”

4.10 การประกันภัยสำหรับเงิน (Money Insurance) ให้ความคุ้มครองความสูญเสีย หรือ ความเสียหายของเงินสด เงินเหรียญ หรือพันธบัตร อันเกิดจากการชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ หรือ พยายามกระทำการดังกล่าว ไม่ว่าจะเงินนั้นจะเก็บอยู่ภายในสำนักงานหรือในตู้นิรภัย หรืออยู่ระหว่างการขนส่ง

4.11 การประกันโดยรวม (Industrial All Risk Insurance) คุ้มครองความสูญเสีย หรือ ความเสียหายต่อทรัพย์สินที่เอาประกันภัย อันเกิดจากสาเหตุซึ่งมิได้ระบุไว้ในข้อยกเว้นของกรมธรรม์ ความคุ้มครองเช่นเดียวกับกรมธรรม์ประกันอัคคีภัยมาตรฐานรวมถึงเพิ่มเติม อาทิ การระเบิด ลมพายุ จลาจล และนัดหยุดงาน การกระทำป่าเถื่อนและเจตนาร้าย ภัยจากยวดยานพาหนะ ภัยอากาศยาน รวมถึงการโจรกรรมการปล้นทรัพย์ และความเสียหายที่เกิดจากอุบัติเหตุจากปัจจัยภายนอก เป็นต้น

4.12 การประกันภัยความซื่อสัตย์ (Fidelity Guarantee Insurance) ให้ความคุ้มครอง การรั่วไหลของทรัพย์สินของลูกจ้างโดยการฉ้อฉล หรือโกงต่อทรัพย์สิน ตัวเงิน หรือเอกสารที่เรียกเก็บเงินได้ ซึ่งเป็นของผู้เอาประกันภัย หรือซึ่งผู้เอาประกันภัยต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย

4.13 การประกันภัยอิสรภาพ (Bail Insurance) จำแนกออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่

4.13.1 กรมธรรม์ประกันภัยอิสรภาพก่อนกระทำความผิด (กรณีประชาชนทั่วไป) ให้ความคุ้มครองกรณีผู้เอาประกันภัยถูกดำเนินคดีและถูกควบคุมตัวในคดีอาญาในฐานความผิด อันเนื่องมาจากการกระทำโดยประมาท ผู้รับประกันภัยจะออกหนังสือรับรองตามจำนวนเงินเอาประกันภัย พร้อมกับกรมธรรม์ประกันภัย เพื่อให้ผู้เอาประกันภัยนำไปใช้เป็นหลักประกันในการขอประกันตัวต่อ เจ้าพนักงานและหากผู้เอาประกันภัยได้ใช้หนังสือรับรองเพื่อประกันตัวไปแล้ว แต่ยังไม่เต็มวงเงินที่ระบุไว้ในตารางกรมธรรม์ประกันภัย ผู้เอาประกันภัยสามารถขอหนังสือรับรองฉบับใหม่ซึ่งมีวงเงินประกันตัว เท่ากับจำนวนเงินเอาประกันภัยที่คงเหลืออยู่จากผู้รับประกันภัยได้

4.13.2 กรมธรรม์ประกันอิสรภาพหลังกระทำความผิด (ใช้กับบุคคลผู้ตกเป็นผู้ต้องหาหรือจำเลย) ให้ความคุ้มครองกรณีผู้เอาประกันภัยถูกดำเนินคดีและถูกควบคุมตัวในคดีอาญาทุกลักษณะฐานความผิด ผู้รับประกันภัยจะออกหนังสือรับรองตามจำนวนเงินเอาประกันภัยเพื่อนำไปใช้ เป็นหลักประกันในการขอประกันตัวต่อเจ้าพนักงานตามคดีที่ระบุไว้ในตารางของกรมธรรม์ประกันภัย

4.14 การประกันภัยวิศวกรรม (Engineer Insurance) จำแนกเป็นประเภทได้ดังต่อไปนี้

4.14.1 การประกันภัยการปฏิบัติงานตามสัญญา (Contract Works Insurance) ให้ความคุ้มครองทางด้านวิศวกรรมโยธา และการก่อสร้างรวมทั้งวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างและเครื่องจักรกล ที่ใช้ในการก่อสร้างซึ่งได้รับความเสียหาย อันเนื่องมาจากอัคคีภัย ไฟฟ้า แผ่นดินยุบ การระเบิด แผ่นดินไหว การโจรกรรม รวมถึงอุบัติเหตุอื่น ระหว่างการก่อสร้าง ส่วนเครื่องจักรที่จะทำการติดตั้ง โดยให้ความคุ้มครอง รวมถึงการชำรุดหรือเกิดความเสียหายจากการขัดข้องจากเครื่องจักรเอง หรือความเสียหายนั้นเป็นผลมาจากการทดสอบ หรือทดลองเครื่อง หลังจากการติดตั้งเรียบร้อยแล้ว การ ประกันภัยจะให้ความคุ้มครองเฉพาะเครื่องจักรใหม่ในระยะเวลาทดสอบไม่เกิน 4 สัปดาห์สำหรับความ รับผิดชอบตามกฎหมายต่อบุคคลภายนอก อันเนื่องมาจากความผิดพลาดในการดำเนินงานของผู้เอา ประกันภัย หรือลูกจ้างของผู้เอาประกันภัย ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลภายนอกได้รับบาดเจ็บหรือทรัพย์สินของ บุคคลภายนอกได้รับความเสียหาย

4.14.2 การประกันภัยเครื่องจักร (Machinery Insurance) ให้ความคุ้มครอง ต่อ เครื่อง ซึ่งได้ติดตั้งหลังการทดลองเครื่องเสร็จสมบูรณ์แล้ว ผู้รับประกันภัยจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ ในกรณีที่เครื่องจักรนั้นวินาศหรือบุบสลายทันทีโดยไม่อาจคาดการณ์ได้ล่วงหน้า โดยความเสียหายถึงขั้น ต้องซ่อมแซมหรือเปลี่ยนในทันที เช่น ความชำรุดบกพร่องในการหล่อ การใช้วัสดุที่ไม่มี

คุณภาพ ความผิดพลาดในการออกแบบ ความบกพร่องมาจากโรงงานหรือจากการติดตั้ง การไร้ฝีมือของแรงงาน ความสะอาด การกลั่นแกล้ง การขาดน้ำในหม้อน้ำ การระเบิดในทางฟิสิกส์ ฯลฯ

4.14.3 การประกันภัยหม้อกำเนิดไอน้ำ (Boiler Insurance) คุ้มครองความเสียหายของ หม้อกำเนิดไอน้ำ และถังอัดความดัน อันเนื่องมาจากการระเบิดหรือการยุบแฟบ

4.14.4 การประกันภัยคุ้มครองเครื่องมือก่อสร้าง (Contractor's Equipment Insurance) คุ้มครองความสูญเสียหรือความเสียหายของเครื่องมือ เครื่องจักรที่ใช้ในการก่อสร้าง อันเกิด จากอัคคีภัย ไฟฟ้า ภัยลมพายุ การระเบิด การชนกัน พลิกคว่ำ ตกราง ของยานพาหนะ ขณะที่ทรัพย์สิน ที่เอาประกันภัยกำลังถูกขนส่งไป

4.14.5 การประกันภัยเครื่องอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Equipment Insurance) ความคุ้มครองจะครอบคลุมความสูญเสียหรือความเสียหายอันเกิดจากสาเหตุซึ่งมิได้ระบุไว้ในข้อยกเว้นของกรมธรรม์ ได้แก่ อัคคีภัย ไฟฟ้า น้ำท่วม ความชื้น ความเสียหายจากการเปียกน้ำ หรือ การดับเพลิง เป็นต้น

สิทธิและหน้าที่ของผู้เกี่ยวข้องกับการประกันวินาศภัย

การประกันวินาศภัย มีบุคคลที่เกี่ยวข้องหลายฝ่าย แต่ละฝ่ายมีสิทธิและหน้าที่ที่แตกต่างกัน ดังต่อไปนี้

1. สิทธิของผู้รับประกันวินาศภัยผู้รับประกันวินาศภัยย่อมมีสิทธิต่างๆ ดังต่อไปนี้

1.1 สิทธิรับเบี้ยประกันภัย เมื่อผู้เอาประกันภัยตกลงจะส่งเงินซึ่งเรียกว่าเบี้ยประกันภัย เป็นการตอบแทนการเสี่ยงภัยของผู้รับประกันภัยแล้วสัญญาประกันภัยย่อมเกิดขึ้นสมบูรณ์ และก่อให้เกิดหนี้ หรือหน้าที่ของผู้เอาประกันภัยที่จะต้องชำระเงินเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้รับประกันภัย หากผู้เอา ประกันภัยไม่ชำระเบี้ยประกันผู้รับประกันภัยก็มีสิทธิที่จะฟ้องเรียกร้องให้ผู้เอาประกันภัยชำระเบี้ย ประกันภัยได้ ภายในอายุความ 2 ปี นับแต่วันที่สิทธิที่จะเรียกให้ผู้ชำระเบี้ยประกันภัยถึงกำหนด และ เนื่องจากสัญญาประกันวินาศภัยเป็นสัญญาต่างตอบแทน ผู้รับประกันภัยจึงอาจปฏิเสธไม่จ่ายเงิน ค่าสินไหมทดแทนเมื่อเกิดวินาศภัย หากผู้เอาประกันภัยไม่ชำระเบี้ยประกัน (ประมวลกฎหมายแพ่งและ พาณิชย มาตรา 861)

1.2 สิทธิลดค่าสินไหมทดแทน กรณีคู่สัญญาได้กำหนดราคาแห่งมูลประกันภัยซึ่งก็คือราคา แห่งส่วนได้เสียไว้ หากผู้รับประกันภัยสามารถพิสูจน์ได้ว่า ราคาแห่งมูลประกันภัยตามที่ได้ตกลงกำหนด กันไว้ นั้นเป็นจำนวนสูงเกินกว่าราคาส่วนได้เสียตามความเป็นจริงมาก ผู้รับประกันภัยย่อมมีสิทธิได้ลด จำนวนค่าสินไหมทดแทน ขณะเดียวกันก็มีหน้าที่คืนเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยตามส่วนของ จำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ลดลง พร้อมชำระดอกเบี้ยในจำนวนเบี้ยประกันภัยที่จะต้องคืนในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี หากมิได้ตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น” (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย มาตรา 874)

ตัวอย่าง นายประเสริฐ รั้งงานองบ้านหลังหนึ่งไว้เป็นการประกันหนี้ 1,000,000 บาท นายประเสริฐ ผู้รับงานองจึงมีส่วนได้เสียที่จะเอาประกันวินาศภัยบ้านหลังดังกล่าว ได้กำหนดราคาแห่ง มูลประกันภัยไว้เท่ากับจำนวนหนี้งานองที่ค้างชำระ ต่อมาภายหลังทาสัญญาประกันภัย ลูกหนี้ได้ชำระ งานองไปเป็นจำนวนมาก ดังนี้ ราคาแห่งมูลประกันภัยที่ได้กำหนดไว้ นั้น จึงสูงกว่าส่วนได้เสียที่ นายประเสริฐ ผู้รับงานองมีอยู่ ผู้รับประกันภัยย่อมมีสิทธิลดค่าสินไหมทดแทนลงเท่าส่วนได้เสียที่มีอยู่จริง และคืนเบี้ยประกันให้นายประเสริฐ ผู้เอาประกันภัยตามส่วนพร้อมทั้งดอกเบี้ย

ตัวอย่าง นายเอ เอาบ้านของตนไปประกันอัคคีภัยไว้ โดยกำหนดวงเงินเอาประกันภัย จำนวน 2,500,000 บาท แต่มิได้ระบุราคาบ้านไว้ จัดอยู่ในกรณีที่คุณสัญญาไม่ได้กำหนดราคาแห่งมูลประกันไว้ กรณีนี้จึงไม่อยู่ในบังคับตามกฎหมาย ต่อมาบ้านหลังดังกล่าวเกิดเพลิงไหม้เสียหายทั้งหลัง ซึ่งตีราคาค่าเสียหายเท่ากับราคาบ้านขณะเกิดวินาศภัยเป็นเงินจำนวน 1,000,000 บาท เท่านั้น ดังนั้นผู้รับประกัน ย่อมจ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนให้นายเอ เป็นจำนวน 1,000,000 บาท ตามความเสียหายที่แท้จริงโดยไม่ต้อง คืนเบี้ยประกันภัยตามส่วนพร้อมดอกเบี้ยแต่อย่างใด

1.3 กรณีผู้เอาประกันภัยล้มละลาย ตามกฎหมายระบุว่าหากผู้เอาประกันภัยถูกศาลพิพากษา ให้เป็นบุคคลล้มละลาย ไม่มีสิทธิในการจัดการทรัพย์สินของตนเอง กฎหมายให้สิทธิผู้รับประกันภัย ดังนี้

1.3.1 เรียกให้ผู้เอาประกันภัยหาประกันอันสมควรให้แก่ตนประกันอันสมควร หมายถึง หลักประกันที่พอสมควรแก่จำนวนหนี้ที่ฝ่ายผู้เอาประกันภัยจะต้องชำระเบี้ยประกันภัยนั่นเอง

1.3.2 บอกเลิกสัญญา แต่ในการใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาในกรณีนี้ กฎหมายบัญญัติ ไว้ว่า ถ้าผู้เอาประกันภัยได้ส่งเบี้ยประกันภัยไปแล้วจำนวนเพื่ออายุประกันภัยเป็นเวลานานน้อยเท่าใด ห้ามมิให้ผู้รับประกันภัยบอกเลิกสัญญาก่อนระยะเวลาอันสิ้นสุด

1.4 สิทธิเรียกให้ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ใช้ค่าสินไหมทดแทน เมื่อมีความวินาศ เกิดขึ้นเพราะภัยดังระบุในสัญญา หากผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ทราบความวินาศภัยแล้ว ไม่ได้ มีการแจ้งเหตุวินาศภัยแก่ผู้รับประกันภัยโดยไม่ชักช้าตามหน้าที่ของผู้เอาประกันภัยเป็นเหตุให้ผู้รับ ประกันภัยได้รับความเสียหายอย่างเช่น การแจ้งเหตุวินาศภัยล่าช้าทำให้สภาพของทรัพย์สินที่ถูกวินาศภัยนั้น แปรสภาพจนไม่สามารถตรวจพิสูจน์ด้วยวิธีการธรรมดาได้ ผู้รับประกันภัยจึงต้องเสียค่าใช้จ่ายในการ ประเมินราคา ความเสียหายเพิ่มขึ้นกว่าปกติมาก หรือการแจ้งเหตุวินาศภัยล่าช้าทำให้รถยนต์ที่เอา ประกันภัยถูกขโมยไปเป็นเวลานาน ผู้รับประกันภัยต้องเสียค่าใช้จ่ายมากขึ้นในการสืบหาติดตามรถยนต์ คันดังกล่าวคืน เป็นต้น กฎหมายบัญญัติให้ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์แล้วแต่กรณี ต้องรับผิดชอบ ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้รับประกันภัยเพื่อ ความเสียหายอย่างใด ๆ อันเกิดจากการแจ้งเหตุวินาศภัย ล่าช้า นั้น เว้นแต่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์นั้นจะพิสูจน์ได้ว่า ไม่

สามารถจะแจ้งเหตุโดยไม่ชักช้า ได้จึงจะไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน(ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 881)

ตัวอย่าง นายแก้ว เป็นเจ้าของรถยนต์ส่วนบุคคลซึ่งได้ออประกันภัยรถยนต์ไว้กับผู้รับ ประกันภัยแห่งหนึ่ง ต่อมารถยนต์ของนายแก้วหายไป นายแก้วซึ่งเป็นเจ้าของไม่ได้ดำเนินการใด ๆ กระทั่งระยะเวลาล่วงเลยไป นายแก้วจึงได้แจ้งต่อผู้รับประกันภัย เหตุนี้ผู้รับประกันภัยมีค่าใช้จ่ายที่ เพิ่มขึ้นมาเป็นจำนวนมากประกอบกับการล่าช้าไม่แจ้งเหตุของนายแก้วซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สิน ดังนั้น ผู้รับประกันภัยสามารถไม่ต้องรับผิดชอบต่อการสูญหายของรถยนต์ของนายแก้วยอมทำได้

1.5 สิทธิบอกเลิกสัญญา ผู้รับประกันภัยมีสิทธิบอกเลิกสัญญา 2 กรณี ต่อไปนี้

1.5.1 สิทธิบอกเลิกสัญญาตามที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย ผู้รับประกันภัยยอมมี สิทธิบอกเลิกสัญญาได้ หากกรมธรรม์ประกันภัยมีข้อกำหนดให้สิทธิแก่ผู้รับประกันภัยที่จะบอกเลิกสัญญาได้ โดยการบอกเลิกสัญญาต้องเป็นไปตามเงื่อนไขและวิธีการที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย

1.5.2 สิทธิบอกเลิกสัญญาตามกฎหมาย เมื่อผู้เอาประกันภัยต้องคาพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย ผู้รับประกันภัยอาจใช้สิทธิเลิกสัญญาประกันภัยเสียก็ได้ หากผู้เอาประกันภัยได้ส่งเบี้ยประกันภัยแล้วเพื่ออายุประกันภัยเป็นระยะเวลาเท่าใด ห้ามมิให้ผู้รับประกันภัยใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาก่อนพ้นระยะเวลานั้น (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 876)

ตัวอย่าง นาย บี นานบ้านของตนซึ่งมีมูลค่า 5,000,000 บาท ไปประกันอัคคีภัยไว้ เป็นจำนวนเงินเอาประกันภัย 5,000,000 บาท มีกำหนดระยะเวลา 5 ปี โดยตกลงให้ส่งเบี้ยประกันภัย รายปี เป็นระยะเวลา 5 ปี เริ่มตั้งแต่วันที่ 31 กรกฎาคม 2555 หากขาดส่งงวดใด กรมธรรม์ไม่คุ้มครอง ในงวดนั้น หากนาย บี ส่งเบี้ยประกันภัยงวดแรกไปแล้วเมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2555 ต่อมา นาย บี ถูกศาลสั่งให้เป็นบุคคลล้มละลายเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2555 ยังไม่ครบกำหนดชำระเบี้ยประกันภัย งวดต่อไป ดังนั้นผู้รับประกันภัยมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ตั้งแต่วันที่ 31 กรกฎาคม 2556 เป็นต้นไป

1.6 สิทธิรับช่วงสิทธิ ถ้าความวินาศภัยนั้นได้เกิดขึ้นเพราะการกระทำของบุคคลภายนอกไซ้ ผู้รับประกันภัยได้ใช้ค่าสินไหมทดแทนไปจำนวนเพียงใด ผู้รับประกันภัยยอมเข้ารับช่วงสิทธิของผู้เอา ประกันภัยและของผู้รับประโยชน์ซึ่งมีต่อบุคคลภายนอกเพียงนั้น ถ้าผู้รับประกันภัยได้ใช้ค่าสินไหม ทดแทนไปแต่เพียงบางส่วน ห้ามมิให้ผู้รับประกันภัยนั้นใช้สิทธิของตนให้เสื่อมเสียสิทธิของผู้เอา ประกันภัยหรือผู้รับผลประโยชน์ ในการที่เขาจะเรียกร้องเอาค่าสินไหมทดแทนจากบุคคลภายนอก เพื่อเศษแห่งจำนวนวินาศภัยนั้น (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 880) กล่าวคือ หากเกิด เหตุการณ์วินาศภัยขึ้นจากการกระทำของบุคคลภายนอก ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิเลือกที่จะเรียกร้องเอา จากบุคคลภายนอก หรือเรียกร้องเอาจากผู้รับประกันภัย ตาม

สัญญาประกันภัยก็ได้ แต่ถ้าผู้เอาประกันภัย ใช้สิทธิเรียกร้องเอาจากผู้รับประกันภัยตามสัญญาประกันภัยซึ่งสะดวกกว่าแล้วผู้รับประกันภัยก็รับช่วง สิทธิของผู้เอาประกันภัยไปเรียกร้องเอาจากบุคคลภายนอกนั้นต่อไปได้

1.7 หน้าที่ส่งมอบกรมธรรม์ประกันภัย ผู้รับประกันภัยมีหน้าที่จะต้องส่งมอบกรมธรรม์ ประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัย โดยข้อความถูกต้องตามสัญญาประกันภัยและต้องระบุรายการตามที่ กฎหมายกำหนด ถึงแม้กรมธรรม์ประกันภัยจะระบุรายการไม่ครบตามที่กฎหมายกำหนดไว้กรมธรรม์ ประกันภัยนั้นก็มีได้เสียไปแต่อย่างไร (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 867)

1.8 หน้าที่คืนเบี้ยประกันภัย ผู้รับประกันภัยมีหน้าที่ต้องคืนเบี้ยประกันภัย ตามกรณีดังต่อไปนี้

1.8.1 การคืนเบี้ยประกันภัยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยประกันภัยคือ

1.8.1.1 กรณีผู้เอาประกันภัยขอลีกสัญญาก่อนเริ่มเสี่ยงภัย ตามกฎหมาย ผู้รับประกันภัยต้องคืนเบี้ยประกันภัยให้ทั้งหมด

1.8.1.2 กรณีผู้เอาประกันภัยขอลดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัย เนื่องจากมูลค่าประกันภัยลดน้อยถอยลงไปมาก ระหว่างอายุสัญญาประกันภัย กฎหมายบัญญัติให้ผู้รับประกันภัยต้องคืนเบี้ยประกันภัยตามส่วนเฉพาะที่ยังมิได้เสี่ยงภัยในอนาคต

1.8.1.3 กรณีผู้รับประกันภัยขอลดจำนวนค่าสินไหมทดแทน อันเนื่องมาจาก ราคาแห่งมูลค่าประกันภัยตามที่ได้ตกลงกันไว้นั้นมีจำนวนสูงเกินกว่าความเป็นจริงมาก หากเป็นเช่นนี้ กฎหมายกำหนดให้ผู้รับประกันภัยต้องคืนเบี้ยประกันภัยตามส่วนของจำนวนค่าสินไหมทดแทนที่ขอลด พร้อมทั้งเสียดอกเบี้ยด้วย

1.8.2 การคืนเบี้ยประกันภัยตามเงื่อนไขที่ระบุไว้ในสัญญา กรณีบอกเลิกสัญญา ตาม เงื่อนไขของสัญญา โดยมีเงื่อนไขให้คืนเบี้ยประกันภัยด้วย

1.8.3 การคืนเบี้ยประกันภัยตาม พ.ร.บ.ประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 ในกรณีดังต่อไปนี้

1.8.3.1 กรณีผู้เอาประกันภัยขอลีกสัญญา เนื่องจากผู้รับประกันภัยออกกรมธรรม์ ประกันภัยโดยใช้ข้อความที่นายทะเบียนประกันวินาศภัยมิได้เห็นชอบ ผู้รับประกันภัยต้องคืนเบี้ยประกันภัย ทั้งสิ้นที่ได้รับชำระไว้แล้วให้แก่ผู้เอาประกันภัย

1.8.3.2 กรณีผู้เอาประกันภัยขอลีกสัญญา เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจพบว่ามี การกำหนดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยไว้เกินกว่าราคาของทรัพย์สินที่เอาประกันภัย จึงได้รายงานไปยังนายทะเบียน เพื่อมีคำสั่งให้ลดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยลงตาม ที่เห็นสมควร แต่

ต้องไม่ต่ำกว่าราคาทรัพย์สินที่เอาประกันภัย จากกรณีนี้ กฎหมายให้สิทธิผู้เอาประกันภัยซึ่งต้องเสียสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามจำนวนเงินที่ได้เอาประกันภัยไว้แต่เดิม ก่อนบอกเลิกสัญญาประกันภัย ได้ภายใน 3 วันนับแต่วันรับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน และให้ผู้รับประกันภัยคืนเบี้ยประกันภัยให้แก่ ผู้เอาประกันภัยตามส่วนเฉลี่ยของระยะเวลาที่เอาประกันภัยนั้น

1.9 หน้าที่ใช้ค่าสินไหมทดแทน ผู้รับประกันภัยจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเมื่อเกิดวินาศภัยขึ้นดังระบุไว้ในสัญญา

ตัวอย่าง บ้านพักอาศัยของนางสมสวยได้เอาประกันอัคคีภัยไว้ เกิดความเสียหายเนื่องจากการระเบิดของแก๊สที่ใช้สำหรับทำอาหารเพื่อจำหน่ายที่ร้านอาหารตามสั่ง ซึ่งอยู่ติดกับบ้านของ นางสมสวย การระเบิดของแก๊สที่เกิดขึ้นนี้มีใช้การระเบิดของแก๊สที่ใช้สำหรับทำแสงสว่างหรือใช้ประโยชน์ เพื่อการอยู่อาศัย ดังนั้นความเสียหายของทรัพย์สินที่เกิดขึ้นกับนางสมสวย ผู้รับประกันภัยจึงไม่ต้องรับ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่นางสมสวยตามกรมธรรม์ประกันภัย

1.9.1 บุคคลผู้มีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทน ผู้รับประกันภัยจะต้องขอใช้ค่าสินไหม ทดแทนแก่บุคคลซึ่งมีสิทธิรับค่าสินไหมทดแทน ได้แก่

1.9.1.1 ผู้เอาประกันภัย โดยปกติผู้รับประกันภัยต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัย

1.9.1.2 ผู้รับผลประโยชน์ กรณีผู้เอาประกันภัยระบุในกรมธรรม์ประกันภัย ให้บุคคลภายนอกเป็นผู้รับประโยชน์ สัญญาประกันภัยนั้นย่อมเป็นสัญญาเพื่อประโยชน์ต่อ บุคคลภายนอก ดังนั้นบุคคลภายนอกจะมีสิทธิรับค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยได้ก็ต่อเมื่อ บุคคลภายนอกได้แสดงเจตนาถือเอาประโยชน์จากสัญญาประกันภัยแล้ว และผู้เอาประกันภัยจะเปลี่ยนแปลง หรือระงับสิทธินั้นอีกไม่ได้

1.9.1.3 ผู้รับช่วงทรัพย์ตามกฎหมาย ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 231 กล่าวว่า กรณีทรัพย์ที่จางอง จานา หรืออยู่ในบุริมสิทธิอย่างอื่นนั้นเป็นทรัพย์ที่ได้ เอาประกันภัยไว้ กฎหมายให้สิทธิจางอง จานา หรือบุริมสิทธินั้นครอบคลุมถึงสิทธิในการเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัยตามสัญญาประกันภัยด้วย

1.9.2 ค่าสินไหมทดแทนที่ผู้รับประกันวินาศภัยจะต้องใช้ ได้แก่

1.9.2.1 ค่าสินไหมทดแทนเพื่อจำนวนวินาศภัยอันแท้จริง ผู้รับประกันมีหน้าที่ ใช้ค่าสินไหมทดแทนไม่เกินจำนวนความเสียหายอันแท้จริงที่ผู้เอาประกันภัยได้รับจากวินาศภัยที่เกิดขึ้น ตามหลักการขอใช้ค่าสินไหมทดแทน (Principle of Indemnity) ซึ่งเป็นหลักการสำคัญของสัญญา ประกันวินาศภัย ทั้งนี้เนื่องจากกฎหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันมิให้ผู้เอาประกันภัยได้กำไรจากการ ทาสัญญาประกันภัย

ตัวอย่างที่ 1 นายมดดา เอาประกันอัคคีภัยบ้านของตนซึ่งมีมูลค่า 7,000,000 บาท จำนวนเงินเอาประกันภัยมูลค่า 7,000,000 บาท เท่าราคาบ้าน หากบ้านหลังดังกล่าวเกิดเพลิงไหม้ ทั้งหลัง ผู้รับประกันภัยต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นจำนวน 7,000,000 บาท แต่หากเพลิงไหม้นั้น สร้างความเสียหายเพียงบางส่วนให้แก่ตัวบ้านซึ่งสามารถประเมินมูลค่าได้เป็นจำนวน 2,500,000 บาท ผู้รับประกันก็จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพียง 2,500,000 บาท เท่ากับจำนวนความเสียหายที่แท้จริง

ตัวอย่างที่ 2 หากบ้านของนายมดดา มีมูลค่า 7,000,000 บาท แต่ได้เอาประกัน อัคคีภัยไว้เป็นจำนวนเงิน 10,000,000 บาท ซึ่งมีมูลค่าสูงกว่าราคาบ้าน ถือเป็นการประกันเกินส่วนได้เสีย (Over Insurance) หากเกิดเพลิงไหม้และบ้านได้รับความเสียหายทั้งหลัง ผู้รับประกันจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่นายมดดาเป็นมูลค่า 7,000,000 บาท ตามมูลค่าความเสียหายที่แท้จริงมิใช่ตามจำนวนเงิน ซึ่งเอาประกันภัยไว้

การตีราคาความเสียหายอันแท้จริง ในการพิจารณาว่าผู้เอาประกันภัยได้รับ ความเสียหายคิดเป็นมูลค่าเท่าไร โดยสันนิษฐานไว้เพื่อเป็นประโยชน์เบื้องต้นแก่ผู้เอาประกันภัยจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยตามที่ตกลงกันไว้เป็นราคาความเสียหายที่เกิดแก่ผู้เอาประกันภัย หากผู้รับ ประกันภัยอาจพิสูจน์หักล้างข้อสันนิษฐานของกฎหมายว่าความเสียหายอันแท้จริงต่ำกว่าจำนวนเงิน เอาประกัน ผู้รับประกันภัยต้องมีการตีราคาหาความเสียหายอันแท้จริง ณ สถานที่ และเวลาที่เหตุวินาศภัย ได้เกิดขึ้น โดยผู้รับประกันภัยต้องเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการตีราคา วินาศภัย

1.9.2.2 ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความบอบสลายอันเกิดแก่ทรัพย์สินที่เอาประกันภัย วินาศภัยนั้น ผู้รับประกันภัยยังมีหน้าที่ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนความบอบสลายอันเกิดแก่ทรัพย์สินที่เอาประกัน วินาศภัยไว้ เพราะได้จัดการตามสมควรเพื่อป้องกันวินาศภัยอันจะเกิดแก่ทรัพย์สินด้วย ตัวอย่าง นายบี ทาประกันอัคคีภัยบ้านของตนไว้ ต่อมาเกิดเพลิงไหม้บ้าน ช่างเคียง นายบีจึงได้รื้อหลังคา ฝาบ้าน ซึ่งเป็นส่วนติดกับบ้านหลังที่เกิดเพลิงไหม้เพื่อป้องกันมิให้ไฟ ลุกลามมาถึงบ้านของตน เหตุนี้ย่อมถือว่าความบอบสลายที่เกิดขึ้นกับทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้ มาจากการ จัดการตามสมควรเพื่อเป็นการป้องกันวินาศภัย ซึ่งผู้รับประกันภัยต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความ บอบสลายดังกล่าว

1.9.2.3 ค่าสินไหมทดแทนสำหรับค่าใช้จ่ายอันสมควรซึ่งได้เสียไปเพื่อรักษา ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้มิให้วินาศ ตัวอย่าง เกิดเพลิงไหม้บ้านช่างเคียงของบ้านที่ได้เอาประกันอัคคีภัยไว้ ผู้เอา ประกันภัยซึ่งเป็นเจ้าของบ้านหลังดังกล่าวจึงรีบหีบเอาเครื่องดับเพลิงของเพื่อนบ้าน มาฉีดดับไฟมิให้ ลุกลามมาถึงบ้านของตน ดังนี้ผู้รับประกันภัยต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

สำหรับค่าใช้จ่ายดังกล่าว เพราะถือว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการรักษาทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้ไม่ให้วินาศ

1.9.3 วิธีการชดใช้ค่าสินไหมทดแทน อาจทำได้ดังนี้

1.9.3.1 การจ่ายเป็นเงิน (Cash Payment) ผู้รับประกันภัยมักใช้วิธีจ่ายเป็นเงิน ตามจำนวนที่ประเมินมูลค่าความเสียหาย

1.9.3.2 การซ่อมแซม (Repair) กรณีทรัพย์สินที่เอาประกันภัยไว้เสียหายบางส่วน สามารถซ่อมแซมให้สู่สภาพเดิมได้ เมื่อผู้รับประกันภัยได้ดำเนินการให้มีการซ่อมแซมทรัพย์สินที่เอาประกันภัย และส่งมอบให้แก่ผู้เอาประกันภัยแล้ว ย่อมถือว่าได้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแล้ว เช่น ซ่อมรถยนต์ที่เสียหายเนื่องจากการเฉี่ยวชน เป็นต้น

1.9.3.3 การจัดหาสิ่งทดแทน (Replacement) มักใช้ในกรณีที่ทรัพย์สินที่เอาประกันภัย สูญหายหรือเสียหายทั้งหมด ไม่สามารถซ่อมแซมให้กลับคืนสภาพเดิมได้ ต้องทดแทนโดยการหาทรัพย์สินใหม่ ที่มีชนิด ประเภท คุณภาพ ราคาเท่าเทียมกันมาทดแทน

1.9.3.4 การทำให้กลับสู่สภาพเดิม (Reinstatement) กรณีทรัพย์สินที่เอาประกันภัย ไว้เสียหายสิ้นเชิง เมื่อผู้รับประกันภัยทำให้ทรัพย์สินกลับคืนสภาพเดิมโดยการสร้างขึ้นใหม่ทั้งหมดถือเป็น การชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ เช่น กรณีทาสัญญาประกันอัคคีภัยโกดังเก็บสินค้าโดยมีข้อตกลงในสัญญา ประกันภัยว่า ให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนวิธีนี้หากโกดังเก็บสินค้าถูกเพลิงไหม้ทั้งหมด

1.9.4 การใช้ค่าสินไหมทดแทน กรณีทาสัญญาประกันวินาศภัยไว้หลายรายการ ประกันภัยหลายราย หมายถึง การที่ผู้เอาประกันภัยนาทรัพย์สินอย่างเดียวกันนั้นไปประกันวินาศภัยไว้กับ ผู้รับประกันภัยมากกว่าหนึ่งราย สามารถพิจารณาสาระสำคัญของการประกันภัยหลายรายได้ดังนี้

1.9.4.1 ผู้เอาประกันภัยต้องเป็นคนเดียวกัน

1.9.4.2 วัตถุที่เอาประกันภัยต้องเป็นสิ่งเดียวกัน

1.9.4.3 เหตุแห่งความวินาศหรือความเสียหายต้องเป็นชนิดเดียวกัน

1.9.5 กรณียกเว้นที่ผู้รับประกันวินาศภัยไม่ต้องใช้ค่าสินไหมทดแทน ตามกฎหมาย ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกัน 2 กรณี ดังนี้

1.9.5.1 กรณีวินาศภัยเกิดขึ้นเพราะความทุจริตหรือความประมาท เลินเล่อ อย่างร้ายแรงของผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัย หากวินาศภัยเกิดขึ้นเนื่องมาจากความทุจริตหรือ ความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของบุคคลอื่นๆ ซึ่งแม้จะเป็นผู้ที่ใกล้ชิด เช่น ทายาทของผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประกันภัย เป็นต้น ผู้รับประกันภัยก็ยังคงต้องรับผิดชอบ ไม่อาจอ้างข้อยกเว้น ความรับผิดชอบตามที่ กฎหมายระบุไว้ได้

ตัวอย่าง นายหนูเล็ก เอาประกันอัคคีภัยบ้านพักอาศัยของตน เอาไว้กับผู้รับ ประกันภัยรายหนึ่ง ต่อมาวันหนึ่งนางหนูหรีง ภรรยาได้เปิดเตาแก๊สอุ่นอาหารไว้แล้ว ออกไปทาธุระ ภายนอก ทำให้เกิดอัคคีภัยเพลิงไหม้บ้านพักของนายหนูเล็ก ด้วยเหตุนี้ผู้รับประกันภัย ต้องดำเนินการ ชดใช้ค่าสินไหมให้แก่นายหนูเล็กตามข้อตกลงที่ได้ระบุไว้ในกรมธรรม์

ตัวอย่าง นายมงคล ได้เอาประกันภัยรถยนต์ไว้แต่ตนไม่ได้เป็นผู้ ขับรถยนต์คัน ดังกล่าว นายदनัย บุตรชายเป็นผู้ใช้รถ ต่อมาเกิดอุบัติเหตุกับรถยนต์คันที่เอา ประกันภัยไว้ กรณีเช่นนี้ ยังถือไม่ได้ว่าเหตุได้เกิดขึ้นเพราะความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ เอาประกันภัย ผู้รับประกันภัย จึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมตามที่ระบุไว้ในกรมธรรม์

1.9.6 กรณีวินาศภัยเกิดขึ้นเป็นผลโดยตรงจากความไม่สมประกอบในเนื้อห้แห่ง วัตถุที่เอา ประกันภัยมิใช่เกิดจากเหตุภายนอก ผู้รับประกันภัยไม่ต้องรับผิดชอบในการชดใช้ค่าสินไหม ทดแทน

ตัวอย่าง เจ้าของฟาร์มโคนม ได้ประกันภัยโคนมไว้ ต่อมาปรากฏว่าโคนม ที่ได้เอาประกันภัยไว้วันนั้นป่วยตายเนื่องจากติดเชื้อโรคระบาด กรณีเช่นนี้ถือว่าความตายของโคนม ดังกล่าวเกิดจากเหตุภายนอก มิได้เกิดจากสภาพตามธรรมชาติหรือความไม่สมประกอบในเนื้อห้ของ วัตถุที่เอาประกันภัย ผู้รับประกันภัย จึงไม่ต้องรับผิดชอบในการชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 879 วรรคสอง เว้นแต่คู่สัญญาได้ตกลงกันเป็นอย่างอื่น

2. สิทธิและหน้าที่ของผู้เอาประกันวินาศภัย

สิทธิและหน้าที่ของผู้เอาประกันวินาศภัยซึ่งพึงปฏิบัติกรณีประสบวินาศภัย มี ดังต่อไปนี้

2.1 สิทธิเรียกค่าสินไหมทดแทน เมื่อเกิดวินาศภัยขึ้นดังระบุไว้ในสัญญาประกันวินาศ ภัยแล้ว ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิเรียกให้ผู้รับประกันภัยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกฎหมาย

2.2 สิทธิขอลดจำนวนเงินเอาประกันภัย กรณีที่มูลค่าประกันภัยหรือส่วนได้เสียลดลงไป อย่างมาก ระหว่างอายุสัญญาประกันภัย เช่น ลดลงถึงครึ่งหนึ่ง กฎหมายให้ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิขอ ลด จำนวนเงินที่เอาประกันภัยลดตามส่วนของมูลค่าประกันภัยหรือส่วนได้เสียที่ลดลง เมื่อลดจำนวนเงิน เอาประกันภัยลงแล้ว กฎหมายจึงให้สิทธิผู้เอาประกันภัยในการขอลดจำนวนเบี้ยประกันภัยที่จะต้อง ชำระ ตามส่วนของจำนวนเงินเอาประกันภัยซึ่งได้ลดลงไปด้วย เนื่องจากการลดจำนวนเบี้ยประกันภัย กฎหมาย กำหนดให้มีผลต่อไปในอนาคต หมายความว่า การคิดลดจำนวนเบี้ยประกันภัยให้เริ่มนับแต่ ได้กำหนด จำนวนเงินเอาประกันภัยใหม่ และให้คิดลดจำนวนเบี้ยประกันภัยได้เฉพาะเบี้ยประกันภัยที่ จะต้องส่งชำระ ในอนาคตเท่านั้น ดังนั้นเบี้ยประกันภัยที่ครบกำหนดชำระ ก่อนการลดจำนวนเงินเอา ประกันภัยต้อง ชำระไปตามจำนวนหรือหากชำระไปแล้วจะขอคืนไม่ได้ ยกเว้นกรณีที่ได้มีการชำระ เบี้ยประกันภัย ทั้งหมดล่วงหน้าไปก่อนแล้ว อาจเรียกขอคืนเบี้ยประกันภัยได้

2.3 สิทธิขอลดเบี้ยประกันภัย ตามกฎหมายบัญญัติว่าผู้เอาประกันภัยมีสิทธิขอลดเบี้ย ประกันภัยได้ 2กรณีดังนี้

2.3.1 กรณีคู่สัญญายกเลิกเอาภัยใดโดยเฉพาะขึ้นมาเป็นข้อพิจารณาในการกำหนดจำนวนเบี้ยประกันภัย และต่อมาภัยโดยเฉพาะนั้นได้หมดสิ้นไป แต่ยังคงมีความเสี่ยงภัยตามปกติ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 864 ให้สิทธิผู้เอาประกันภัยขอลดเบี้ยประกันลงตามส่วน นับตั้งแต่ภัยโดยเฉพาะนั้นหมดไป

ตัวอย่าง เอาประกันวินาศภัยรถยนต์ซึ่งใช้เป็นรถแข่ง ภัยโดยเฉพาะคือโอกาสเกิดอุบัติเหตุจากการแข่งรถ ซึ่งผู้รับประกันภัยยอมกำหนดเบี้ยประกันภัยไว้สูงกว่าปกติ ถ้าต่อมารถยนต์คันดังกล่าวถูกเลิกใช้เป็นเป็นรถแข่งเพียงแต่ใช้ในการขับขี่ปกติเท่านั้น ภัยโดยเฉพาะย่อมหมดไปคงมีแต่การเสี่ยงภัยจากการขับขี่ปกติ ดังนั้นผู้เอาประกันภัยจึงมีสิทธิขอลดเบี้ยประกันภัยได้ตามสัดส่วน

2.3.2 กรณีมูลค่าประกันภัยหรือส่วนได้เสียลดลงไปมาก ระหว่างอายุสัญญาประกันภัยเมื่อผู้เอาประกันภัยใช้สิทธิขอลดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยไว้แล้ว ผู้เอาประกันภัยย่อมมีสิทธิขอลดจำนวนเงินเบี้ยประกันภัยในอนาคตได้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 873

2.4 สิทธิกรณีผู้รับประกันภัยล้มละลาย กฎหมายกล่าวไว้ว่า กรณีผู้รับประกันภัยต้องคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย กฎหมายให้สิทธิผู้เอาประกันภัยในการเรียกผู้รับประกันภัยเพื่อหาประกันอันสมควรแก่หน้าที่ผู้รับประกันภัยจะต้องชำระมาให้แก่ตน หรือจะบอกเลิกสัญญาประกันภัยก็ได้

2.5 สิทธิบอกเลิกสัญญา จำแนกออกเป็น

2.5.1 สิทธิบอกเลิกสัญญาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยการประกันภัย ได้แก่

2.5.1.1 กรณีผู้รับประกันภัยต้องคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย ผู้เอาประกันภัยอาจใช้สิทธิบอกเลิกสัญญา

2.5.1.2 กรณีก่อนเริ่มเสี่ยงภัย กฎหมายให้สิทธิผู้เอาประกันภัยบอกเลิกสัญญาได้ กรณีนี้มีผู้รับประกันภัยยอมมีสิทธิที่จะได้รับเบี้ยประกันภัยครั้งหนึ่ง เช่น สัญญาประกันภัยขนส่ง แต่เมื่อยังไม่ได้เริ่มการขนส่ง การเสี่ยงภัยก็ยังไม่เริ่ม ดังนั้นผู้เอาประกันภัยจึงมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 872 ทั้งนี้กฎหมายยังให้ผู้รับประกันภัยมีสิทธิได้เบี้ยประกันภัยครั้งหนึ่ง ซึ่งหมายถึงกึ่งหนึ่งของเบี้ยประกันภัยทั้งหมดที่ต้องเสียเต็มอายุสัญญาเมื่อสัญญาประกันภัยเกิดขึ้นผู้รับประกันภัยก็มีค่าใช้จ่ายในการบริหารจัดการประกันภัยแล้ว จึงควรได้รับค่าเบี้ยประกันภัยเป็นการตอบแทนบ้าง

2.5.2 สิทธิบอกเลิกสัญญาตามที่กรมธรรม์ประกันภัยระบุไว้ ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิบอกเลิกสัญญาได้ ตามเงื่อนไขและวิธีการดังที่ระบุไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย

2.5.3 สิทธิบอกเลิกสัญญาตาม พ.ร.บ. ประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 ได้แก่

2.5.3.1 กรณีผู้รับประกันภัยออกกรมธรรม์โดยใช้ข้อความซึ่งไม่ได้รับความเห็นชอบจากนายทะเบียนประกันวินาศภัยก่อน ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิที่จะบอกเลิกสัญญาประกันภัยได้ และให้ผู้รับประกันภัยคืนเบี้ยประกันภัยทั้งสิ้นที่ได้ชำระไว้แล้ว (พ.ร.บ.ประกันวินาศภัย พ.ศ.2535 มาตรา 29 วรรค 3)

2.5.3.2 กรณีเจ้าหน้าที่พบว่า ราคาทรัพย์สินที่เอาประกันภัยต่ำกว่าจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยมากเกินไปจนสมควร จึงรายงานนายทะเบียนเพื่อมีคำสั่งให้ลดจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยลงตามที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่ต่ำกว่าราคาทรัพย์สินที่เอาประกันภัย กรณีนี้กฎหมายให้สิทธิผู้เอาประกันภัยในการบอกเลิกสัญญาประกันภัยได้ใน 3 วัน นับจากวันที่ได้รับแจ้งคำสั่งนายทะเบียน และให้ผู้รับประกันภัยให้ผู้เอาประกันภัยตามส่วนเฉลี่ยของระยะเวลาที่เอาประกันภัยนั้น

2.6 การโอนวัตถุที่เอาประกันภัย ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 875 แยกออกเป็น 2 กรณี ได้แก่

2.6.1 กรณีวัตถุที่เอาประกันภัยไว้ เปลี่ยนมือไปจากผู้เอาประกันภัยโดยพินัยกรรม หรือบทบัญญัติของกฎหมาย มาตรา 875 วรรคแรก บัญญัติให้สิทธิของผู้เอาประกันภัยอันมีอยู่ตามสัญญาประกันภัยย่อมโอนตามไปด้วย

ตัวอย่าง นายเอเอาประกันภัยบ้านของตนไว้ เปลี่ยนมือไปจากผู้เอาประกันภัยโดยพินัยกรรมยกบ้านที่เอาประกันภัยไว้ให้นายบี นายบียอมได้โอนสิทธิตามสัญญาประกันภัยนั้นทุกประการ

ตัวอย่าง นายดำ เอาประกันภัยบ้านของตนไว้ ต่อมานายแดง ได้กรรมสิทธิ์ในบ้านหลังดังกล่าวโดยการครอบครองปรปักษ์ ถือว่า กรรมสิทธิ์ในบ้านซึ่งเอาประกันภัยไว้ได้โอนเปลี่ยนมือไปยังนายแดง ดังนั้นนายแดงจึงได้รับโอนสิทธิตามสัญญาประกันภัยบ้านหลังดังกล่าวตามไปด้วย

ตัวอย่าง นายพี ผู้เช่าซื้อรถยนต์บรรทุกคันเกิดอุบัติเหตุถึงแก่ความตาย นายพงษ์ ซึ่งเป็นบุตรของนายพี และเป็นทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกได้เข้าเป็นผู้รับมรดกสิทธิการเช่าซื้อต่อมาสิทธินายพงษ์ ตามกฎหมายทำให้นายพงษ์ เข้าเป็นผู้เอาประกันภัยแทนผู้เอาประกันภัยรายเดิม

2.6.2 กรณีผู้เอาประกันภัยโอนวัตถุที่เอาประกันภัยไปโดยทางนิติกรรม กฎหมายบัญญัติให้สิทธิผู้เอาประกันภัยตามสัญญาประกันภัยย่อมโอนตามไปยังผู้รับโอนทรัพย์สินด้วย ต่อเมื่อผู้เอาประกันภัยได้บอกกล่าวการโอนวัตถุที่เอาประกันภัยไปยังผู้รับประกันภัย เมื่อกฎหมายไม่ได้บังคับว่าจะต้องบอกกล่าวเป็นหนังสือ ดังนั้นผู้เอาประกันภัยอาจบอกกล่าวด้วยวาจาได้

เมื่อผู้เอาประกันภัยได้บอกกล่าวการโอนรถที่เอาประกันภัยไว้กับผู้รับประกันภัยให้แก่ตัวแทนของผู้รับประกันภัยทราบแล้ว แม้เป็นการบอกกล่าวด้วยวาจาก็ถือว่าผู้รับ

ประกันภัยทราบแล้วเช่นเดียวกัน สิทธิอันมีอยู่ในสัญญาประกันภัยย่อมโอนตามไปยังผู้รับโอนด้วย
ตั้งนั้นตามกฎหมายผู้รับประกันภัยต้องรับผิดชอบตามสัญญาประกันภัย

2.7 หน้าที่เปิดเผยข้อความจริงอันเป็นสาระสำคัญ

2.8 หน้าที่ชำระเบี้ยประกันภัย หลังจากทำสัญญาประกันภัย ผู้เอาประกันภัยจะต้อง
มีหน้าที่ชำระเบี้ยประกันภัยเพื่อเป็นการตอบแทนที่ผู้รับประกันภัยเข้ารับเสี่ยงภัยแทนผู้เอาประกันภัย
ผู้เอาประกันภัยต้องชำระเบี้ยประกันภัยตามจำนวน กำหนดเวลา และวิธีการที่ได้ตกลงไว้ในสัญญา
ประกันภัยหรือตามที่กรมธรรม์ประกันภัยระบุไว้ หากผู้เอาประกันภัยไม่ชำระเบี้ยประกันภัย ผู้รับ
ประกันภัยมีสิทธิฟ้องเรียกให้ผู้เอาประกันภัยชำระเบี้ยประกันภัยได้ และผู้รับประกันภัยชอบที่จะ
ปฏิเสธไม่ชำระค่าสินไหมทดแทนให้จนกว่าผู้เอาประกันภัยจะชำระเบี้ยประกันภัย ถ้าผู้รับประกันภัย
ได้ชำระค่าสินไหมทดแทนไปแล้ว ผู้รับประกันภัยมีสิทธิเรียกคืนได้

2.9 หน้าที่บอกกล่าวเมื่อเกิดวินาศภัย ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประโยชน์มีหน้าที่
ต้องบอกกล่าวการเกิดวินาศภัยให้แก่ผู้รับประกันภัยทราบโดยไม่ชักช้า เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะให้ผู้รับ
ประกันภัยมีโอกาสติดตามหรือเข้าจัดการทรัพย์สินที่วินาศได้ทันท่วงที อีกทั้งยังเป็นประโยชน์แก่ผู้รับ
ประกันภัยในการตีราคาความเสียหายที่แท้จริงซึ่งเกิดวินาศภัยในเวลาเกิดวินาศภัยหรือใกล้เคียงเวลา
เกิดวินาศภัยที่สุด

3. สิทธิและหน้าที่ของผู้รับประโยชน์

สิทธิและหน้าที่ของผู้รับประโยชน์กรณีประสบวินาศภัย มีดังต่อไปนี้

3.1 สิทธิของผู้รับประโยชน์ กรณีผู้เอาประกันภัยทำสัญญากับประกันวินาศภัย โดย
ระบุชื่อให้บุคคลอื่นเป็นผู้รับประโยชน์ตามสัญญาประกันภัยนั้น สัญญาประกันภัยดังกล่าวย่อมเป็น
สัญญาเพื่อประโยชน์ของบุคคลภายนอก ผู้รับประโยชน์มีสิทธิตามสัญญาประกันภัยอย่างเดียวกับสิทธิ
ได้รับค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประกันภัย โคนสิทธิดังกล่าวจะมีขึ้นต่อเมื่อผู้รับประโยชน์ได้แสดง
เจตนาไปยังผู้รับประกันภัยว่า ตนจะถือเอาประโยชน์ตามสัญญาและเมื่อผู้รับประโยชน์แสดงเจตนา
แล้ว ผู้เอาประกันภัยจะยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงสิทธิของผู้รับประโยชน์อีกไม่ได้

3.2 หน้าที่ของผู้รับประโยชน์ ผู้รับประโยชน์มีหน้าที่ต้องบอกกล่าวการเกิดวินาศภัย
ให้แก่ผู้รับประกันภัยทราบโดยไม่ชักช้า หากผู้รับประโยชน์ไม่ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวเป็นเหตุให้ผู้รับ
ประกันภัยเสียหาย ผู้รับประกันภัยมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากผู้รับประโยชน์เพื่อความ
เสียหายได้ เว้นแต่ผู้รับประโยชน์จะพิสูจน์ได้ว่าตนไม่อยู่ในฐานะจะปฏิบัติหน้าที่ได้

สรุปได้ว่า การประกันวินาศภัย คือการที่ผู้รับประกันภัยทำสัญญายินยอมที่จะชดใช้ค่า
สินไหมทดแทน หรือชดใช้เงินจำนวนหนึ่งในกรณีเกิดความเสียหายกับทรัพย์สินที่เอาประกันภัย โดยที่
ผู้เอาประกันภัยตกลงจ่ายค่าเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้รับประกันภัย แบ่งประเภทของการประกันวินาศภัย
ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ การประกันอัคคีภัย การประกันภัยรถยนต์ แบ่งเป็นประเภทความคุ้มครอง

รวม (Comprehensive Cover) และประเภทคุ้มครองความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก (Liability to Third Party) การประกันภัยทางทะเลและขนส่ง และการประกันภัยเบ็ดเตล็ด ผู้วิจัยนำแนวคิดนี้ มาวิเคราะห์ข้อมูลด้านการขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ซึ่งแต่ละคนมีพื้นฐานและความรู้ด้านประกัน วิชาศกย์แตกต่างกัน ดังนั้นจึงทำให้ความเชี่ยวชาญและความน่าเชื่อถือในตัวผู้ขายแตกต่างกันไป

5. แนวคิดเกี่ยวกับวิถีชีวิต

คูลบอก, เอิร์นส์, และมองโกเมอรี (Kulbok, Earls, and Montgomery, 1988: 25) ให้ความหมายว่า วิถีชีวิต หมายถึงการที่บุคคลแสดงออกถึงพฤติกรรม การดำเนินชีวิต ซึ่งบุคคลนั้น ได้เลือกแล้ว โดยมีผลกระทบต่อสุขภาพของคนนั้น ในด้านดีหรือไม่ดีก็ได้

ซิงเกอร์ (Singer, 1982: 303 - 315) ให้ความหมายของวิถีชีวิตว่า เป็นแนวทางการดำเนินชีวิตหรือแบบแผนของการปฏิบัติของประชาชนในเรื่องการทำกิจกรรมต่างๆ ในแต่ละวัน

Eysenck et al. (อ้างถึงใน ธัญสุลัส เข้มเพ็ชร, 2551) ได้ให้ความหมายของวิถีชีวิตว่า หมายถึง พฤติกรรมต่างๆ ของบุคคลที่เกิดจากการฝึกฝนจนกลายเป็นพฤติกรรมต่างๆ ของแต่ละบุคคล ซึ่งกระทำจนเป็นกิจวัตรประจำวัน Eysenck เน้นพฤติกรรมต่างๆ ของบุคคล ซึ่งกระทำเป็นกิจวัตรประจำวัน โดยไม่ได้เน้นที่มาของการฝึกฝนพฤติกรรมนั้นๆ ว่ามาจากค่านิยมหรือการกำหนดของบุคคล

องค์การอนามัยโลก (WHO, Health Education Unit, 1986: 118) ให้ความหมายของวิถีชีวิตว่า หมายถึง แบบแผนของการแสดงพฤติกรรมของบุคคลซึ่งเป็นไปตามสภาพสังคม เศรษฐกิจและความสามารถในการเลือกพฤติกรรมนั้น

ประเวศ ะสี (2538: 19 - 24) ได้กล่าวถึงการดำรงชีวิตที่มีคุณค่าหรือมีวิถีที่ถูกต้องทุกคน ควรจะพัฒนาศักยภาพของตนเอง โดยการดำรงชีวิตที่มีคุณค่า 5 ประการ คือ เบญจวิถี ดังนี้

1. ปลุกมโนสำนึกแห่งความเป็นมนุษย์ จุดเริ่มต้นของการดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่า อยู่ที่ การปลุกมโนสำนึกแห่งความเป็นมนุษย์ของตนเองให้ตระหนักรู้ว่า เรามีศักยภาพที่จะเรียนรู้ที่จะรัก และที่จะเป็นอิสระ คือพ้นจากความบีบคั้นได้ มโนสำนึกทำให้เกิดพลังอำนาจแห่งเจตจำนง พลังนี้ ก่อให้เกิดพลังชีวิต ช่วยให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ และมีความสำเร็จ

2. สัมผัสเพื่อนมนุษย์และธรรมชาติ ในสังคมสมัยใหม่ วิถีชีวิตและการทำงานของคน อยู่กับความเหียม ทำให้แปลกแยกจากธรรมชาติและเพื่อนมนุษย์ ชีวิตมนุษย์ที่แปลกแยกจากธรรมชาติ และจากเพื่อนมนุษย์ทำให้เกิดปัญหาทางจิต สังคม และปัญญา อันเป็นต้นเหตุแห่งปัญหาต่างๆ เป็นอันมาก ในสังคมปัจจุบันชีวิตที่มีคุณค่า ต้องพยายามให้สัมผัสกับธรรมชาติและสัมผัสกับชีวิตเพื่อนมนุษย์ไว้เสมอๆ เพื่อพัฒนาจิตใจให้ละเอียดอ่อน และพัฒนาจิตวิญญาณให้สูงขึ้น ซึ่งจะทำให้ชีวิตมีคุณค่ายิ่งขึ้น

3. ขยายความรักเพื่อนมนุษย์และความรักธรรมชาติออกไปอย่างกว้างขวางโดยปราศจากเงื่อนไขทางลัทธิ อุดมการณ์ หรือชนชั้นใดๆ ให้จิตใจเต็มไปด้วยมิตรไมตรีและเอื้ออาทรต่อสรรพสิ่งทั้งหลาย มีความรักสากล เมื่อทำได้ดั่งนี้มากขึ้นเรื่อยๆ จิตใจจะสงบ ประสบความงามความสุขและอิสรภาพ ทำให้อยู่ในฐานะที่พร้อมจะเรียนรู้จากทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกสถานการณ์ ตามความเป็นจริง ตามปกติมนุษย์เรียนรู้ได้ยากเพราะมัวไปข้องติดอยู่ในอารมณ์ แต่เมื่อมีความรักสากลแล้ว สามารถเรียนรู้ได้จากทุกคนและจากทุกสถานการณ์จะทำให้มีศักยภาพมาก

4. รวมกลุ่มทำให้เกิดความเป็นชุมชน การรวมกลุ่มของบุคคลจำนวนหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์ร่วมกันมีความเอื้ออาทรต่อกัน มีการเรียนรู้และกระทำร่วมกัน และมีองค์กรจัดการ จะเกิดความอบอุ่นและความสุขอย่างท่วมท้น มีพลังการเรียนรู้และพลังการสร้างสรรค์สูงมาก เมื่อเกิดสภาพดังกล่าวขึ้นเรียกว่า มีความเป็นชุมชนและเครือข่ายของชุมชน จะทำให้แก้ปัญหาได้ทุกชนิด

5. การเป็นบุคคลเรียนรู้ ในยุคสมัยแห่งความสลับซับซ้อนและความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว คนทุกคนต้องเป็นบุคคลเรียนรู้และมีกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสม สามารถเรียนรู้จากทุกคนและทุกสถานการณ์ การรู้อะไรแจ่มแจ้งทำให้เกิดความสุข เพราะทำให้เกิดอิสรภาพหรือการหลุดพ้นจากความไม่รู้ ความไม่รู้ทำให้เกิดความบีบคั้น การเรียนรู้ที่ถูกต้องทำให้รู้ความจริง เกี่ยวกับธรรมชาติมนุษย์และสังคมทั้งทางวัตถุธรรมและรามธรรม รวมไปถึงจนถึงทางวิญญาณ การรู้ความจริงทำให้มีศักยภาพสังคมเรียนรู้ และบุคคลจะต้องเป็นบุคคลเรียนรู้ การเรียนรู้ทำให้ชีวิตมีคุณค่า

สัญญา สัญญาวิวัฒน์ (2544: 41 - 42) ได้กล่าวถึงแนวคิดวิถีชีวิตที่จะดำรงคุณค่าหรือเพิ่มคุณค่าให้กับชีวิตไว้ดังนี้

1. การสร้างสมดุลทางกายภาพ คือ การทำให้ร่างกายแข็งแรง สุขภาพดี
2. สร้างความสมดุลทางจิต คือ การทำให้จิตมีความมั่นคง สุขภาพจิตดี 9
3. สร้างความสมดุลทางสังคม คือ การทำให้ครอบครัวมีความอบอุ่น กลุ่มเพื่อนมั่นคง
4. สร้างความสมดุลทางเศรษฐกิจ คือ การทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจมั่นคง
5. สร้างความสมดุลทางจิตวิญญาณ คือ การมีคุณธรรมจริยธรรม ทำประโยชน์ตนพร้อมๆ ไปกับประโยชน์ท่านด้วย

6. ส่งเสริมสมดุลทางธรรมชาติ คือ การทำให้ธรรมชาติคงความหลากหลาย สามารถรักษาความสมดุลในระบบนิเวศน์

จากแนวคิดพอสรุปได้ว่า วิถีชีวิตเป็นพฤติกรรมหรือลักษณะนิสัยการดำรงชีวิตของบุคคลที่ประพฤติเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยมีผลต่อคุณภาพชีวิตของบุคคลนั้นๆ มนุษย์ทุกคนล้วนมีศักยภาพในตนเองและมีเป้าหมายในการดำเนินชีวิตแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ ของแต่ละบุคคล แต่เป้าหมายที่แท้จริงของมนุษย์อาจไม่แตกต่างกัน นั่นก็คือชีวิตมีความเจริญงอกงามและมีความสุข ต่างก็เพียงแต่วิธีการหรือวิถีการดำเนินชีวิตซึ่งแต่ละคนเลือกที่จะ

เดินไปสู่เป้าหมายของตนเอง การดำเนินชีวิตหรือวิถีชีวิตของแต่ละบุคคลย่อมเป็นผลมาจากแนวคิดเกี่ยวกับวิถีชีวิตหรือประสบการณ์การเรียนรู้ของบุคคลนั้นๆ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดนี้มาวิเคราะห์ศึกษาข้อมูลด้านวิถีชีวิตของผู้ชายในการดำรงชีวิตประจำวัน และพฤติกรรมที่แสดงออกต่อสังคมตลอดจนแนวคิดในการดำเนินชีวิต ประสบการณ์ในการดำเนินงาน

6. ข้อมูลด้านพื้นที่วิจัย

ความเป็นมาของธนาคารธนาชาติ

ก่อนมาเป็น ธนาคารธนาชาติ ในปี พ.ศ. 2541 กระทรวงการคลัง ประกาศออกใบอนุญาตประกอบธนาคารพาณิชย์แบบจำกัดขอบเขตธุรกิจ แทน ใบอนุญาตประกอบ Super Finance ตามนโยบายสนับสนุนการรวมกิจการระหว่างสถาบันการเงิน โดยธนาคารพาณิชย์ที่จะยื่นขอจะต้องเกิดจากการรวมกิจการอย่างน้อย 5 แห่ง และมีเงินกองทุนไม่ต่ำกว่า 10,000 ล้านบาท (หลังหักสำรองค่าเผื่อหนี้สงสัยจะสูญแล้ว) ต่อมาในปี 2542 บริษัท ธนธนาชาติ จำกัด (มหาชน) ได้ยื่นต่อธนาคารแห่งประเทศไทยเพื่อขออนุมัติใบอนุญาตประกอบธนาคารพาณิชย์แบบจำกัดขอบเขตธุรกิจ จากนั้นธนาคาร ธนาชาติก็ได้เริ่มเปิดให้บริการเป็นวันแรกในวันที่ 22 เมษายน และในวันที่ 1 มีนาคม พ.ศ. 2547 ธนาคารธนาชาติ จำกัด (มหาชน) ก็ได้รับใบอนุญาตประกอบธนาคารพาณิชย์เต็มรูปแบบ หลังจากนั้น ธนาคารแห่งโนวาสโกเทีย (สโกเทียแบงก์) ธนาคารที่ได้รับการยอมรับโดยทั่วไปว่าเป็นธนาคารที่มีความมั่นคงอันดับต้นๆ ของโลก ได้เข้ามาร่วมถือหุ้นธนาคารธนาชาติอยู่ร้อยละ 49 เมื่อวันที่ 3 ก.พ.2552 และเมื่อวันที่ 11 มี.ค.53 ธนาคารธนาชาติได้รับเลือกจากกองทุนฟื้นฟูฯ ให้เข้าซื้อหุ้นธนาคารนครหลวงไทย จำนวน 1,005,330,950 หุ้น (47.58%) ในราคาหุ้นละ 32.50 บาท ซึ่งจะทำให้ธนาคารธนาชาติเป็นธนาคารพาณิชย์อันดับ 5 ของไทย มีสินทรัพย์ 8.57 แสนล้านบาท มีสาขารวม 687 แห่งทั่วประเทศ มีเครื่องเอทีเอ็มจำนวน 2,101 เครื่อง

บริษัท ธนธนาชาติ จำกัด (มหาชน) หรือชื่อเดิมคือ บริษัท เงินทุนธนาชาติ จำกัด (มหาชน) ได้จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทในชื่อ บริษัท ลีควมมิ่ง จำกัด ตั้งแต่วันที่ 17 พฤศจิกายน 2502 โดยได้รับอนุญาตจากกระทรวงการคลังให้ประกอบธุรกิจเงินทุนและธุรกิจหลัก ทรัพย์ในปี 2517 และ เข้าเป็นสมาชิกตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยหมายเลข 16 ในปี 2522 และเข้าเป็นบริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ในวันที่ 1 เมษายน 2525 ปี 2541 กระทรวงการคลังได้ประกาศนโยบายเกณฑ์การกำกับแบบรวมกลุ่มในการสนับสนุนการรวม กิจการระหว่างบริษัทเงินทุนต่าง ๆ โดยการอนุมัติใบอนุญาต ประกอบธนาคารพาณิชย์แบบจำกัดขอบเขตธุรกิจแทนใบ อนุญาตแบบ Super Finance ที่ประกาศใช้ก่อนหน้านี้ซึ่งจากนโยบายดังกล่าว บริษัทฯ ได้ยื่นขออนุมัติใบอนุญาตประกอบธนาคารพาณิชย์แบบจำกัดขอบเขตธุรกิจ จากธนาคารแห่งประเทศไทย โดย กำหนดให้บริษัทเงินทุนเอกชาติ จำกัด (มหาชน) เป็นบริษัทหลักเพื่อยื่นขอจัดตั้ง ธนาคารธนาชาติ จำกัด

(มหาชน) หลังจากนั้นในปี 2545 กระทรวงการคลังได้อนุมัติใบอนุญาตประกอบการธนาคารพาณิชย์แบบจำกัดขอบเขต ธุรกิจแก่ บริษัทเงินทุนเอกชาติ จำกัด (มหาชน) โดยทั้งนี้ บริษัทเงินทุนเอกชาติได้ทำการคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจเงินทุน ให้แก่ทางการ พร้อมทั้งเปลี่ยนชื่อเป็น ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ปี 2547 ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้รับใบอนุญาตประกอบการธนาคารพาณิชย์เต็มรูปแบบ และในปีเดียวกันนี้ ธนาคารแห่งประเทศไทยพร้อมกับกระทรวงการคลังได้ประกาศ แผนพัฒนาระบบสถาบันการเงินเพื่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพในระบบสถาบันการเงิน โดยการปรับโครงสร้างและบทบาทของสถาบันการเงิน ซึ่ง บริษัทฯ และธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้ปฏิบัติตามแผนการปรับโครงสร้างตามแนวนโยบายสถาบันการเงิน 1 รูปแบบ 9 เมษายน 2553 ธนาคารธนชาติ ได้ดำเนินการซื้อหุ้นสามัญของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) จำนวนร้อยละ 47.58 ของจำนวนหุ้นที่ออกจำหน่ายและชำระแล้วทั้งหมดของธนาคารนครหลวงไทย จากกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน ต่อมาในเดือนมิถุนายน และเดือนพฤศจิกายน ธนาคารธนชาติได้ทำคำเสนอซื้อหลักทรัพย์ที่เหลือทั้งหมดของธนาคารนครหลวงไทยจากผู้ถือหุ้นรายย่อยอื่น (Tender offer) เพิ่มเติม ทำให้ธนาคารธนชาติถือหุ้นในธนาคารนครหลวงไทยรวมทั้งสิ้นเป็นสัดส่วนร้อยละ 99.95 ของจำนวนหุ้นที่ออกจำหน่ายและชำระแล้วทั้งหมดของธนาคารนครหลวงไทย

สังกัดสำนักงานภาคกลาง 3

ธนาคารธนชาติ มีสำนักงานภาคในแต่ละภูมิภาค ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล (Hub) ทั้งหมด 22 แห่งทั่วประเทศ เพื่อการบริหารงานและการสั่งการเชิงนโยบายที่มีความคล่องตัวและรวดเร็ว สำนักงานและสำนักงานเครือข่ายแต่ละแห่ง ก็จะมี ความแตกต่างกันไปตามความต้องการหรือวัฒนธรรมในท้องถิ่นนั้น ๆ โดยกิจกรรมที่แต่ละแห่งได้มีการศึกษาสำรวจความต้องการในพื้นที่และริเริ่มโครงการเอง โดยการดูแลและอนุมัติจากทางส่วน กลาง ซึ่งมีคณะกรรมการพิจารณา กิจกรรมเป็นผู้รับผิดชอบ โดยบุคลากรที่ประจำแต่ละธนาคารจะได้รับการดูแลจากสำนักงานภาคที่ตนเองสังกัดและขยายไปสู่ส่วนกลาง ซึ่งสำนักงานภาคกลาง 3 ตั้งอยู่ที่จังหวัดนครปฐม ทำการดูแลบริหารงานธนาคารในสังกัดจำนวนทั้งหมด 50 สาขา ครอบคลุมพื้นที่ 7 จังหวัด ประกอบด้วย จังหวัด นครปฐม ราชบุรี ประจวบคีรีขันธ์ เพชรบุรี กาญจนบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม มีพนักงานทั้งสิ้น 492 คน

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ขวัญชัย กิตติไพศาลกุล(2543: 62-65) ได้ศึกษา พฤติกรรมของผู้ทำประกันภัยรถยนต์โดยสมัครใจในเขตอ.เมือง จ. เชียงใหม่ โดยอาศัยวิธีการเก็บตัวอย่างจากผู้ทำประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจของบริษัทประกันภัยหนึ่งจำนวนทั้งสิ้น 200 ตัวอย่าง การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามได้ใช้วิธีการทางสถิติได้แก่ ร้อยละ ความถี่ ค่าเฉลี่ย และวิเคราะห์เชิงอนุมาน โดยการหาค่าไคสแควร์ ผล

การศึกษาวิเคราะห์พบว่า ผู้บริโภคที่เลือกทำประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจประเภท 1 ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยส่วนบุคคลอยู่ระหว่าง 15,001-20,000 บาทต่อเดือน โดยเสียค่าเบี้ยประกันภัยอยู่ระหว่าง 10,001 - 15,000 บาทต่อปี และผู้บริโภคที่เลือกทำประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจประเภท 3 ส่วนใหญ่มีรายได้เฉลี่ยส่วนบุคคลอยู่ระหว่าง 10,001-15,000 บาทต่อเดือน โดยเสียค่าเบี้ยประกันภัยเป็นจำนวนเงินไม่เกิน 5,000 บาทต่อปี การทำประกันภัยรถยนต์ของผู้บริโภคส่วนใหญ่จะติดต่อกับบริษัทประกันภัยโดยตรง โดยได้รับอิทธิพลจากการแนะนำของเพื่อน บุคคลที่รู้จักและญาติเป็นส่วนใหญ่ ผลการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่เป็นมูลเหตุจูงใจในการทำประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจทั้งประเภท 1 และประเภท 3 พบว่าอัตราค่าเบี้ยประกันภัย ความคุ้มครอง และการบริการเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่ออุปสงค์ของผู้ทำประกันภัยในการที่จะโอนภาระความเสี่ยงให้แก่บริษัทประกันภัยตามความสามารถในการจ่ายค่าเบี้ยประกันภัยจากรายได้ของแต่ละบุคคล

ลดาวัลย์ คุณมมงคล(2547: 66-68) ศึกษาอุปสงค์ต่อการทำประกันภัยรถยนต์นั่งส่วนบุคคลภาคสมัครใจภายใต้โครงสร้างกรมธรรม์ฉบับใหม่ของประชาชนในกรุงเทพมหานครกรณีศึกษา ณ พื้นที่เขตบางขุนเทียน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าไคสแควร์

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้สุทธิต่อเดือน พฤติกรรมการทำประกันภัยก่อนและหลังการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างกรมธรรม์ฉบับใหม่ การรับรู้ข้อมูลเบื้องต้นและ ความคิดเห็นที่มีต่อกรมธรรม์ฉบับใหม่ในด้านการคำนวณเบี้ยประกันภัยมีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อ การทำประกันภัยรถยนต์นั่งส่วนบุคคลภาคสมัครใจภายใต้โครงสร้างกรมธรรม์ฉบับใหม่ อย่างไม่มี นัยสำคัญทางสถิติ ณ.ระดับ 0.05 ในขณะที่ความคิดเห็นที่มีต่อกรมธรรม์ฉบับใหม่ในด้านการกำหนดความเสียหายส่วนแรกและด้านความคุ้มครองมีความสัมพันธ์กับอุปสงค์ต่อการ ทำประกันภัยรถยนต์นั่งส่วนบุคคลภาคสมัครใจภายใต้โครงสร้างกรมธรรม์ฉบับใหม่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ 0.05

เทวัญ วิชิตะกุล (2545: 94-95) ศึกษาการวิเคราะห์โครงสร้างตลาดและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการทำประกันภัยรถยนต์นั่งส่วนบุคคลภาคสมัครใจในเขตกรุงเทพมหานคร สำนักหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ Central Library Srinakharinwirot University 23 จากการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามและนำมาวิเคราะห์ข้อมูล โดย วิธีการทางสถิติในการอธิบายลักษณะต่างๆของข้อมูลโดยนำเสนอในรูปตารางการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก นอกจากนี้ยังได้หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่มีผลกระทบกับการทำประกันภัยรถยนต์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS for Window ในการคำนวณ

ผลการทดสอบความสัมพันธ์โดยใช้ค่าสถิติไคสแควร์ พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อการทำประกันภัยรถยนต์ไม่ขึ้น อยู่กับ เพศ อายุ สถานภาพ อาชีพ และประสบการณ์ขับรถแต่จะขึ้นกับ

การศึกษา รายได้ และทำพรบ. ในส่วนของความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการประกันภัยของกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับพอใช้ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องหรือเคยมีประสบการณ์มาก่อน แต่ในส่วนของรายละเอียดปลีกย่อยบางประเด็นที่กลุ่มตัวอย่างยังไม่มี ความเข้าใจและความรู้ที่เพียงพอ เช่น ในเรื่องของการเพิ่มเบี้ยประกันภัย เมื่อมีการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนเกินกว่า 2 เท่าของเบี้ยประกันภัย

สุภคจิตร์ อุ่นใจ (2547: 116-134) ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อแนวโน้มพฤติกรรมในการตัดสินใจ เลือกลงต่ออายุกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจของบริษัทพิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที่ ความแปรปรวนทางเดียวและการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ใช้สถิติ สหสัมพันธ์อย่างง่ายของเพียร์สัน

ผลการวิจัย พบว่าสำนักหอสมุดกลางมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ Central Library Srinakharinwirot University 24 ผู้ตัดสินใจเลือกต่ออายุกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจของบริษัทพิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุ 36-50 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่า ประกอบอาชีพพนักงานรัฐวิสาหกิจ มีรายได้ต่อเดือน 20,001-30,000 บาท สถานภาพสมรสอยู่ด้วยกัน และทำประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจประเภท 1 ผู้ทำประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจกับบริษัทพิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) มีพฤติกรรมการ ซื้อในอดีตด้านการต่ออายุกรมธรรม์ประกันภัยรถยนต์โดยตรงจากบริษัทเลือกต่ออายุกรมธรรม์ ประกันภัยทางโทรศัพท์และเคยเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนกับทางบริษัท มีความถี่ในการขับขี่รถยนต์ ไปต่างจังหวัดไม่รวมเขตปริมณฑลสัปดาห์ละครั้งโดยมีผู้ร่วมเดินทางไปด้วยกันในรถยนต์สำหรับ บุคคลที่เลือกต่ออายุกรมธรรม์ประกันภัยคือ ความมีชื่อเสียง นิยมซ่อมรถที่อยู่ในเครือของบริษัทฯและ ทำประกันภัยรถยนต์กับบริษัทพิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) เป็นเวลา 4 ปี

ฉัญชูลี เข้มเพชร (2551) ได้วิจัยเรื่อง “วิถีชีวิตและสิ่งแวดล้อมของผู้สูงอายุชาวเขาเผ่าลีซอที่มีอายุยืนยาว” ศึกษาย้อนหลังวิถีชีวิตและสิ่งแวดล้อมตั้งแต่ ในอดีตจนถึงในปัจจุบัน โดยกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยกลุ่มผู้สูงอายุชาวเขาเผ่าลีซอชายที่มีอายุ ตั้งแต่ 68 ปีขึ้นไป และผู้สูงอายุชาวเขาเผ่าลีซอหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 76 ปีขึ้นไป ในตำบลสบป่อง อำเภอปางมะผ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ การสังเกตแบบมีส่วนร่วม การวิเคราะห์และตรวจสอบข้อมูลกระทำควบคู่ไปกับการเก็บข้อมูล ภาคสนาม จากนั้นนำข้อมูลที่วิเคราะห์แล้วมาจัดหมวดหมู่ ตีความ เชื่อมโยงข้อมูลและสร้าง ข้อเสนอสรุป ผลการศึกษาด้านวิถีชีวิตพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สามารถปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ด้วยตนเองได้ในการอาบน้ำ สระผม แปรงฟันด้วยวิธีการใช้มือหรือผ้าขัดถูฟัน แต่กลับไม่พบ ปัญหาฟันผุ สามารถเคลื่อนไหวเพื่อทำกิจวัตรต่างๆได้คล่องแคล่ว มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม มาซบถายในห้องส้วมแทนการซบถายในป่า กลุ่มตัวอย่างนิยมปรุงอาหารด้วยวิธีการแกงและ ปิ้งย่าง รับประทานอาหารครบทั้ง 3 มื้อ นิยมดื่มชา วัตถุประสงค์ในการปรุงอาหารซื้อ

มาจากตลาด มากกว่ามาจากในท้องถิ่น กลุ่มตัวอย่างในอดีตส่วนใหญ่มีการออกกำลังกายโดยการทำ
 ไร่ ปัจจุบันออกกำลังกายโดยการทำงานบ้านและเดินเล่น เข้านอนตั้งแต่หัวค่ำ ตื่นนอนแต่เช้าตรู่ นอน
 พักหลังมือเที่ยง ปัจจุบันกลุ่มตัวอย่างมีความเครียดมากขึ้นจากการที่ไม่มีเงินและกลัว ลูกหลาน
 ทอดทิ้งแต่ก็มีแนวทางการลดความเครียดของตนเองความสัมพันธ์ในระดับครอบครัว และเครือข่าย
 ค่อนข้างแน่นแฟ้น ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน รักษาอาการเจ็บป่วยด้วยสมุนไพรและ หมอผีแต่ปัจจุบันหัน
 มานิยมการรักษาแผนปัจจุบันและหมอผี ผลการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อมพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่
 อาศัยอยู่ในครอบครัวขยาย มีการปฏิบัติตามขนบธรรมเนียมและประเพณีในด้านต่างๆที่สำคัญอย่าง
 เครื่องครัดเชื่อในเรื่องผี หรือวิญญาณ การเลือกพื้นที่ตั้งชุมชนตามหลักความเชื่อให้มีความมั่นคง
 ปลอดภัย อาศัยอยู่ใน พื้นที่ที่มีลักษณะอากาศที่บริสุทธิ์ปราศจากมลภาวะ ระบบสาธารณสุขยังไม่
 ค่อยดีนักแต่ก็ สามารถปรับตัวได้ในอดีตมีผู้นำตามธรรมชาติทำหน้าที่ปกครอง แต่ในปัจจุบันชุมชนมี
 การ ปกครอง 2 ลักษณะผสมผสานกัน คือผู้นำอย่างเป็นทางการและผู้นำตามธรรมชาติ

สุรัตน์ รุ่งอารี (2545) ทำการศึกษาปัจจัยที่กำหนดการทำประกันภัยตาม พระราชบัญญัติ
 คຸ່ມครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่กำหนดการทำ ประกันภัยตามพระราชบัญญัติคຸ່ມครอง
 ผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ.2535 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับความเชื่อมั่น 99% ได้แก่ราคาหรือ
 ค่าเบี้ยประกันภัย ซึ่งกำหนดขึ้นตามพิภคอัตราเบี้ย ประกันภัย โดยกรมประกันภัยกระทรวงพาณิชย์
 ภายใต้ทฤษฎีการประกันภัย และความเข้มงวด ของสำนักงานขนส่งจังหวัดเชียงใหม่ในการกำหนดให้
 มีการจัดทำประกันภัยตามพระราชบัญญัติ ก่อนอนุญาตให้ทำการต่อทะเบียนรถจักรยานยนต์
 ประจำปีในส่วนของปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลต่อ การทำประกันภัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความ
 เชื่อมั่น 99 % ได้แก่อาชีพของผู้ใช้ รถจักรยานยนต์ความคຸ່ມค่าของกรมธรรม์หรืออัตราประโยชน์ที่ได้
 รับจากการทำประกันภัยตาม พระราชบัญญัติส่วนปัจจัยที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับการทำประกันภัย
 ตามพระราชบัญญัติคຸ່ມครอง ผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ได้แก่รายได้ของผู้ใช้รถจักรยานยนต์
 ความรู้ในสิทธิประโยชน์และ เงื่อนไขของกรมธรรม์ประกันภัยตามพระราชบัญญัติฯในด้านต่างๆ ได้แก่
 จำนวนเงินตามความ คຸ່ມครองของกรมธรรม์ผู้ที่มีสิทธิได้รับความคຸ່ມครองตามกรมธรรม์การได้รับสิทธิ
 จาก รถจักรยานยนต์คันที่ทำประกันภัยแล้วนำไปเกิดเหตุโดยที่ผู้ขับขี่ไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของรถ
 รวมถึงการมีใบขับขี่หรือไม่ก็ได้ได้รับความคຸ່ມครองตามเงื่อนไขของกรมธรรม์การใช้สิทธิฯจาก กองทุน
 ทดแทนผู้ประสบภัยจากรถ ซึ่งตั้งอยู่ ณ สำนักงานประกันภัยจังหวัดทุกจังหวัดกรณีรถคันที่ ก่อให้เกิด
 เหตุไม่มีการจัดทำประกันภัยความเข้มงวดในการตรวจจับและปรับของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แนวทางการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยวิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์ เป็นกระบวนการแสวงหาความจริงที่ค้นพบหรือสร้างสรรค์ขึ้นมีจุดมุ่งหมายเพื่ออธิบาย และทำความเข้าใจปรากฏการณ์ทางสังคมและพฤติกรรมของมนุษย์อันสลับซับซ้อนที่เกิดขึ้นได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง ถูกต้องแม่นยำ (องอาจ นัยพัฒน์, 2548: 16-17) การทำความเข้าใจกับชีวิตของบุคคลในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมและวัฒนธรรมต้องให้ความสนใจกับเรื่องราวที่สร้างจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตบุคคลนำมาถักทอผ่านการเล่าเรื่องช่วยให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับตัวบุคคลและบริบททางวัฒนธรรมที่แวดล้อมเหตุการณ์นั้นๆ เรื่องเล่าจึงถูกมองว่าเป็นวิธีการสำคัญในการสร้างความรู้ทางด้านสังคมศาสตร์ (นภาพรณี หะวานนท์, 2552: 5-6) นำไปสู่การคิดค้นวิธีวิทยาในการศึกษาทางด้านสังคมศาสตร์ที่เชื่อว่าค้นพบความรู้อันเป็นกฎหรือทฤษฎีที่มีความเป็นสากล และสามารถอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมและการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ในสังคมได้อย่างชัดเจน (นภาพรณี หะวานนท์, 2552: 2)

วิธีการศึกษาเรื่องเล่าให้ความสำคัญกับการแสดงออกด้วยภาษาและการสื่อสารต่างๆ ที่คนใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นการบอกเล่าถึงสิ่งที่ผู้เล่าปรารถนาให้ผู้ฟังได้รับรู้ การเรื่องราวถือเป็นการผลิตวาทกรรมอย่างหนึ่งในการเล่าเรื่องราว เหตุการณ์และการกระทำถูกนำมาเชื่อมโยงและจัดระเบียบผ่านการวางโครงร่างของเรื่องเป็นแบบแผนมโนทัศน์ที่มีความหมายของเหตุการณ์นั้นๆ การศึกษาเรื่องเล่าพยายามจับภาพของเรื่องราวทั้งหมด แทนการมุ่งไปที่การทำความเข้าใจเฉพาะในหัวข้อที่ศึกษาหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น ณ จุดๆ หนึ่ง รวมทั้งเป็นการศึกษาปัญหาในรูปแบบของการเล่าเรื่องราวที่เกี่ยวข้องทั้งเรื่องราวส่วนตัวของผู้เล่าและเรื่องราวของสังคม เป็นความพยายามในการเข้าถึงสิ่งที่อยู่เบื้องหลังความเชื่อพื้นฐานที่เป็นตัวกำหนดการวางโครงเรื่องเล่า วิธีการศึกษาเรื่องเล่าเป็นการนำเสนอมุมมองใหม่ว่าการวิจัยเป็นสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นหรือการนำเรื่องราวส่วนตัวและเรื่องราวสังคมกลับมาสร้างใหม่อีกครั้ง (นภาพรณี หะวานนท์, 2552: 8-10)

โครงร่างเรื่องเล่า (Narrative Plot) เป็นตัวเชื่อมชุดของการกระทำ ให้เหตุผลและสร้างความคาดหวังจากการกระทำนั้นๆ แนวคิดของเรื่องเล่าให้ความสนใจกับวิธีการที่คนใช้ภาษาในฐานะเป็นวาทกรรมทั้งทำเพื่อความเข้าใจและสร้างความสมเหตุสมผลให้กับชีวิตของตนเองในการวิเคราะห์เรื่องเล่าไม่ได้มุ่งไปที่การพยายามตรวจสอบให้ได้ว่าข้อความหรือสิ่งที่คนพูดถึงเป็นความจริงหรือไม่

แต่เป็นการพยายามหาความหมายจากคำพูดหรือข้อความที่คนเลือกใช้เป็นความสนใจว่าตัวบทสร้าง ความหมายขึ้นมาอย่างไร (นภากรณ์ หะวานนท์, 2552: 11-15)

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการศึกษาประวัติชีวิตและเรื่องเล่า (Life History and Narrative Approach) เป็นวิธีการศึกษาที่อยู่ภายใต้กระบวนการทัศน์สร้างสรรค์สังคม (Social Constructivism) ซึ่งเชื่อว่าความจริงมิใช่สิ่งที่มีดำรงอยู่ในลักษณะที่เป็นวัตถุวิสัย และการวิจัยคือการพยายามค้นพบ ความรู้ มนุษย์คือผู้สร้างความจริงนี้ (นภากรณ์ หะวานนท์, 2554: 4) โดยการดำเนินการวิจัยด้วยการ สัมภาษณ์ประวัติชีวิตผู้ชายของธนาคารธนาชาติและผู้ที่เกี่ยวข้อง กับการให้ความหมายประสบการณ์ที่ เข้ามาในชีวิต และกระบวนการเรื่องราวทางสังคมที่ถูกหล่อหลอมสร้างขึ้นมาจากกลายเป็นวัฒนธรรมที่ ปฏิบัติสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน จากจุดเริ่มต้นของการประกอบอาชีพจนกระทั่งประสบความสำเร็จ ตลอดจนศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคต่างๆ ในการประกอบอาชีพ และใช้วิธีการสังเกตแบบไม่มีส่วน ร่วม (Non-participant Observation) โดยมีรายละเอียดการวิจัยดังนี้

พื้นที่ศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เลือกธนาคารธนาชาติ สาขานครปฐม ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มียอดขายประกันภัยเป็น อันดับต้นๆของประเทศ และมีผู้ชายที่มีสถิติการทำค่าเบี้ยประกันภัยสูงสุดในสำนักงานภาคกลาง เป็น พื้นที่ง่ายต่อการเก็บข้อมูลภาคสนามเนื่องจากผู้วิจัยเป็นพนักงานในสังกัดบริษัทธนาชาติประกันภัย มี หน้าที่ประสานงานด้านการขายกับผู้ชายธนาคารธนาชาติ สำนักงานภาคกลาง 3 เขตนครปฐม อย่าง สม่าเสมอทำให้มีความสะดวกในการสัมภาษณ์ เนื่องจากมีความคุ้นเคยและได้รับความเป็นกันเองกับ ผู้ให้สัมภาษณ์ สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ดีและเก็บข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประชากรและผู้ให้ข้อมูล

ประชากรที่ศึกษาหรือกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักผู้วิจัยเลือกสัมภาษณ์ในพื้นที่อัตราการค่าเบี้ย ประกันภัยต่อผู้ชายสูง คือ ธนาคารธนาชาติ สาขานครปฐม ผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 15 คน ประกอบด้วย

ผู้ชายของธนาคารธนาชาติ คือ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริการลูกค้า ที่มีหน้าที่หลักในการขาย ผลิตภัณฑ์ให้กับธนาคาร มุ่งไปในด้านการเสนอขายให้กับลูกค้าที่มาทำธุรกรรม จำนวน 1 คน

เจ้าหน้าที่ธนาคารธนาชาติ คือ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานที่ธนาคารธนาชาติสาขานครปฐม จำนวน 4 คน

ผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้ชายของธนาคารธนาชาติ คือ คนในครอบครัวหรือญาติ ที่อยู่อาศัยบ้าน เดียวกับผู้ชายของธนาคารธนาชาติ จำนวน 2 คน

ลูกค้าที่ใช้บริการกับผู้ชาย คือ ลูกค้าที่เคยใช้บริการจากผู้ให้ข้อมูลหลักและเป็นลูกค้าที่ใช้ ประกันภัยกับทางธนาคารธนาชาติอยู่ในปัจจุบัน จำนวน 8 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) เป็นข้อมูลที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมโดยตรงจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 15 คน โดยการสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้างใช้แนวคำถามปลายเปิด และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม การเก็บข้อมูลมีทั้งการนัดหมายและไม่ได้นัดหมายผู้ให้ข้อมูลหลักไว้ล่วงหน้า มีการวางแผนการเก็บข้อมูลและลงมือเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ทำให้ผู้วิจัยสามารถควบคุมและดำเนินการเก็บข้อมูลในสิ่งที่ต้องการได้อย่างถูกต้องและครบถ้วนเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) เป็นข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า การรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หนังสือ บทความทางวิชาการ รายงาน วารสาร และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเพื่อเป็นส่วนประกอบในเนื้อหา และนำไปใช้วิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผลการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ เป็นวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยวิธีวิทยาการศึกษาประวัติชีวิตและเรื่องเล่า โดยการสัมภาษณ์ผู้ขายของธนาคารธนชาติ และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ขายของธนาคารธนชาติ มีเครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย

ผู้วิจัยเองนับเป็นเครื่องมือสำคัญที่สุด เพราะการวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการสัมผัสกับผู้ให้ข้อมูลหลักโดยตรง ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้เตรียมตัวก่อนการลงพื้นที่เก็บข้อมูลเนื่องจากผู้วิจัยคือผู้เก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลด้วยตนเอง โดยเริ่มจากการแนะนำตนเองกับผู้ให้ข้อมูลให้ความสำคัญสร้างบรรยากาศที่เป็นกันเอง ทักทายด้วยอัยยาศัยอันดี บอกวัตถุประสงค์ในการสัมภาษณ์ และขออนุญาตบันทึกข้อมูลเสียงจากการสัมภาษณ์ พร้อมทั้งในขณะสัมภาษณ์ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมต่างๆ เช่น สีหน้า ท่าทาง น้ำเสียง และความรู้สึกของผู้ให้สัมภาษณ์ เพื่อนำมาประกอบการวิเคราะห์ข้อมูล

แนวคำถามในการสัมภาษณ์ เป็นคำถามแบบไม่มีโครงสร้าง ลักษณะคำถามเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์อันประกอบด้วย ชื่อ นามสกุล (ถ้าผู้ให้สัมภาษณ์ไม่ขัดข้อง) พร้อมทั้งป้อนคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับชีวประวัติ เรื่องเล่าชีวิตของการเป็นผู้ขายของธนาคารธนชาติ การประสบความสำเร็จ ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพ ตลอดจนแนวทางแก้ไขปัญหา

เครื่องบันทึกเสียง เพื่อใช้บันทึกข้อมูลระหว่างการสัมภาษณ์ เนื่องจากผู้วิจัยไม่สามารถจดบันทึกได้ทั้งหมด เพื่อให้สามารถเก็บข้อมูลได้มากที่สุดโดยไม่ตกหล่นและเพื่อตรวจสอบความคลาดเคลื่อนของข้อมูลจำเป็นต้องมีเครื่องบันทึกเสียงที่มีคุณภาพ

กล้องถ่ายภาพดิจิทัล เพื่อเก็บข้อมูลภาพในบรรยากาศ ขั้นตอนและกระบวนการที่ดำเนินการในการสัมภาษณ์ผู้ขายของธนาคารธนชาติ และบุคคลที่เกี่ยวข้อง

เครื่องมือช่วยจดบันทึก คือ สมุดและปากกา สำหรับจดบันทึกข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ ซึ่งช่วยในการบันทึกคำพูดที่สำคัญ สภาพแวดล้อม บรรยากาศ บุคลิกภาพ และพฤติกรรมของผู้ให้ข้อมูล

การตรวจสอบความน่าเชื่อถือข้อมูล

การตรวจสอบข้อมูลของการวิจัย เพื่อสร้างความน่าเชื่อถือของผลการวิจัย โดยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) เป็นวิธีการที่สะท้อนให้เห็นว่าข้อมูลหลักฐานและผลการวิจัยที่วิเคราะห์จากข้อมูลหลักฐานที่เก็บรวบรวมได้มีความถูกต้อง น่าเชื่อถือ ตรงกับความเป็นจริงมีการเปรียบเทียบจากมุมมองหลายๆด้าน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลผลการวิเคราะห์ ตลอดจนผลของการวิจัย โดยการตรวจสอบความถูกต้องการเปรียบเทียบจากแหล่งข้อมูลหลายแหล่ง ทำให้ผู้วิจัยมั่นใจได้ว่าข้อมูลมีความน่าเชื่อถือสูง ข้อมูลด้านบุคคลตรวจสอบว่าบุคคลที่ให้ข้อมูลเปลี่ยนไปข้อมูลจะเหมือนเดิมหรือไม่ เปรียบเทียบจากการใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลหลายๆวิธีทั้งวิธีการเก็บข้อมูลจากเอกสาร การสัมภาษณ์ การสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม โดยพิจารณา ท่าทาง พฤติกรรม บรรยากาศต่างๆ ที่เกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูล เพื่อมาประกอบการแปลความหมายร่วมกับการถอดเทป และการเปรียบเทียบจากการใช้ทฤษฎีแนวคิดหลายๆชุดเพื่อเป็นกรอบแนวคิดหรือเป็นพื้นฐานของการทำความเข้าใจกับปัญหา การวางแผนการเก็บข้อมูล ตลอดจนการวิเคราะห์และอภิปรายผลเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สำคัญและเพียงพอในการนำไปวิเคราะห์ ทำให้ข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ที่นำมาใช้ในการศึกษาคำนี้คือ การนำเรื่องเล่ามาวิเคราะห์ (Analysis of Narrative) และการสร้างเรื่องเล่าจากการนำเรื่องเล่ามาวิเคราะห์ มักใช้ข้อมูลจากเรื่องเล่าของเรื่องราวหลายๆเรื่อง และเกิดขึ้นกับบุคคลหลายๆ และเกิดขึ้นกับบุคคลหลายๆ คนมาสร้างเป็นมโนทัศน์ต่างๆ และเชื่อมโยงมโนทัศน์เข้าด้วยกันตามประเด็นของเรื่องที่กำลังศึกษา บางครั้งเรียกการวิเคราะห์แบบนี้ว่าการวิเคราะห์เพื่อสร้างต้นแบบ (Paradigmatic Analysis) เป็นการสร้างข้อเสนอเชิงทฤษฎีจากข้อมูล โดยอาศัยความไวเชิงทฤษฎี การตีความ และการให้ความหมายกับข้อมูล (นภภรณ์ หะวานนท์, 2552: 16) โดยการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลการสังเกต และการสัมภาษณ์ การถอดเทปคำสัมภาษณ์เรื่องเล่าที่เป็นตัวบท ซึ่งประกอบด้วยประโยคต่างๆ ที่ถูกนำมาเชื่อมโยงหรือร้อยเรียงในรูปแบบของถ้อยแถลง (Statement) ถือเป็นวาทกรรมอย่างหนึ่งเรียกว่าตัวบทของเรื่องเล่า (Narrative Text) การเข้าถึงของเรื่องราว (Storied Narrative) โดยการนำเรื่องเล่าของเรื่องราวผู้ให้ข้อมูลหลักหลายๆคนมาสร้างเป็นมโนทัศน์ต่างๆ และเชื่อมโยงมโนทัศน์เข้าด้วยกันตาม

ประเด็นของเรื่องที่กำลังศึกษาแล้วตีความ และให้ความหมายกับข้อมูลโดยการเขียนแบบเรื่องเล่า (Narrative) ให้ทราบถึงข้อเท็จจริงของประเด็นที่ศึกษาโดยมีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

การเตรียมข้อมูลจากการถอดเทป ผู้วิจัยถอดเทปด้วยตนเองโดยการถอดเทปข้อมูลจากการบันทึกการสัมภาษณ์ถอดออกมาทุกคำพูดเพื่อความครอบคลุมเนื้อหาสาระของข้อมูลให้มากที่สุด รวมถึงข้อมูลที่ได้จากการบันทึกข้อมูลการปฏิสัมพันธ์ที่ไม่ได้ใช้คำพูด เช่น กริยา ท่าทาง ขณะสัมภาษณ์ที่ได้บันทึกด้วยมือไว้บ้างแล้ว ซึ่งทำให้การวิเคราะห์ทำได้เต็มที่

การวางแผนการวิเคราะห์ข้อมูล ทำความคุ้นเคยกับข้อมูลการสัมภาษณ์ทั้งหมดโดยการอ่านข้อมูลจากการสัมภาษณ์ทั้งหมดที่ได้มาอย่างรวดเร็วก่อนเป็นครั้งแรกเพื่อให้มองเห็นภาพรวมของข้อมูลทั้งหมด เมื่ออ่านจบเริ่มเห็นแนวทางในการวิเคราะห์และสามารถกำหนดหมวดหมู่ของข้อมูลดียิ่งขึ้น

การลงรหัสรอบที่หนึ่ง เมื่อถอดเทปบทสัมภาษณ์ เมื่อถอดเทปบทสัมภาษณ์และอ่านบททวนในครั้งแรกแล้วผู้วิจัยทำการลงรหัสข้อมูลในรอบแรกโดยการกำหนดของชุดของความหมายที่พบ และจัดเข้าเป็นหมวดหมู่ กำหนดรหัสให้กับหมวดหมู่ที่สร้างขึ้น โดยตัดสินใจว่าข้อมูลชุดใดมีความหมายใกล้เคียงกันสอดคล้องกันสามารถนำมาวางไว้ภายใต้หมวดหมู่เดียวกันได้

การลงรหัสรอบที่สอง เป็นการตีความหมายจากข้อมูลที่มีการจัดหมวดหมู่ในรอบแรกไปแล้ว การลงรหัสรอบแรกเป็นการกำหนดหน่วยหรือชุดข้อมูล แล้วจัดวางไปในหมวดหมู่โดยการเปรียบเทียบระหว่างชุดหรือหน่วยข้อมูลเป็นหลัก การลงรหัสรอบที่สองเป็นการเปรียบเทียบระหว่างหมวดหมู่ที่มีการจัดเอาไว้แล้วในรอบแรกโดยการผสมผสานเอาหมวดหมู่หลายๆหมวดหมู่เข้าไปในประเด็นหลัก (Themes) และประเด็นย่อย (Sub-themes) ตามคุณสมบัติของหมวดหมู่

การแปลความหมายและการนำเสนอผลการวิเคราะห์ เป็นขั้นตอนที่ให้ผลการวิเคราะห์ที่สำคัญที่สุด การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นการสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างประเด็นหลักทั้งหมดที่นักวิจัยพบในข้อมูล การเข้าใจความสัมพันธ์ต้องพัฒนาแนวความคิดการตีความหมายของประเด็นหลักที่สอดคล้องกับการจัดหมวดหมู่และชุดของความหมายทั้งหมดที่ได้ดำเนินการมาตั้งแต่ต้น แล้วนำมาสรุปผลการวิจัยโดยการบรรยายเป็นแม่แบบเล่าเรื่องให้ทราบประเด็นหลักเรียงตามประเด็นที่ศึกษา

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง เรื่องเล่าความสำเร็จผู้ชายผลิตภัณฑ์ประกันภัยธนาคารธนาชาติ สาขานครปฐม ครั้งนี้เป็นวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยวิธีวิทยาการศึกษาประวัติชีวิตและเรื่องเล่า (Life History and Narrative Approach) โดยการสัมภาษณ์ผู้ชายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาชาติ เพื่อนร่วมงาน และบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้ชาย ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบอัตชีวประวัติ (Autobiography) และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) ผู้ให้ข้อมูลหลักจำนวน 15 คน จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ในด้านวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ชาย ความเป็นอัตลักษณ์ตัวตนและอัตลักษณ์ของสังคม ประสบการณ์ทำงาน จุดเริ่มต้นและเหตุผลในการประกอบอาชีพ ความสำเร็จของการเป็นผู้ชาย หลักการดำเนินงาน ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพตลอดจนนำเสนอแนะแนวทางแก้ปัญหาต่างๆ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธี นำเรื่องเล่ามาวิเคราะห์ (Analysis of Narrative) โดยแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วนตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ชาย
2. ความสำเร็จของผู้ชาย
3. ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพ และแนวทางแก้ปัญหาของผู้ชาย

1. วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ชาย

จากผลวิจัยพบว่า ธนาชาติธนาชาติ สาขานครปฐม ซึ่งเป็นที่ที่มียอดขายประกันภัยเป็นอันดับต้นๆของธนาชาติธนาชาติทั่วประเทศ และมีผู้ชายที่มีสถิติการทำค่าเบี้ยประกันภัยสูงสุดในสำนักงานภาคกลาง ซึ่งสำนักงานภาคกลาง 3 ดูแลบริหารงานธนาชาติในสังกัดจำนวนทั้งหมด 50 สาขา มีพนักงานทั้งสิ้น 492 คน ในพื้นที่เหล่านี้มีผู้ชายที่เป็นนายหน้าประกันวินาศภัยจำนวนหลายราย ผู้ชายถือว่ามีความสำคัญในการสร้างผลกำไรให้กับธนาชาติเป็นอย่างมาก การศึกษาวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ชายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาชาติธนาชาติ สาขานครปฐมขอแนะนำเสนอตามมุมมองดังนี้

1.1 มุมมองด้านครอบครัว

จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าการดำเนินชีวิตของผู้ชายเป็นไปอย่างเรียบง่าย ในช่วงเยาว์วัยมีความเป็นอยู่ที่ค่อนข้างดี พ่อแม่มีธุรกิจส่วนตัว อยู่กันเป็นครอบครัวใหญ่ ฐานะครอบครัวอยู่ในระดับปานกลาง สามารถส่งลูกเรียนจนถึงจบปริญญาตรี ซึ่งในสมัยก่อนช่วงเวลาทำธุรกิจของ

ครอบครัวไม่สามารถแข่งขันกับผู้ขายรายใหญ่ในพื้นที่ได้จึงต้องเดินทางออกหาลูกค้าในต่างจังหวัด โดยในช่วงวัยเยาว์ได้รับประสบการณ์ด้านการขายจากการติดตามพ่อแม่ไปติดต่อลูกค้าในต่างจังหวัด ได้ซึมซับวิธีการนำเสนอสินค้า การพูดคุยเจรจาต่อรองกับลูกค้า จวบจนการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้า และได้ฝึกฝนการขายด้วยตนเองในระหว่างศึกษาในระดับ ปวช. และปริญญาตรี โดยการช่วยครอบครัวหาลูกค้าในบริเวณรอบสถานศึกษา ทำให้ได้รับประสบการณ์และเกิดความชำนาญ เป็นพื้นฐานให้ก้าวอาชีพหลักในปัจจุบัน จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

“ระหว่างเรียน ปวช. พ่อแม่ได้ให้ช่วยหาลูกค้า เดินสอบถามตามร้านค้าทั่วไปที่มีสินค้าประเภทเดียวกับทางบ้านขาย และนำเสนอสินค้า ด้วยวิธีที่ได้เรียนรู้จากพ่อแม่” (นามสมมติ, 2558)

เมื่อศึกษาจบในระดับปริญญาตรีด้านการเงินและการธนาคาร ได้เริ่มทำงานด้านธนาคารมาจนถึงปัจจุบัน แม้มิได้สืบทอดกิจการของครอบครัว แต่เมื่อมีเวลาจะคอยช่วยกิจการครอบครัวและคอยหาลูกค้าใหม่อยู่เสมอ เมื่อแต่งงานได้ใช้ชีวิตคู่อยู่กับครอบครัวตน ครอบครัวผู้ชายอาศัยอยู่รวมกันเป็นแบบเครือญาติขนาดใหญ่ ปลูกบ้านบริเวณใกล้เคียงกัน ให้การช่วยเหลือเกื้อกูลกันเมื่อเกิดปัญหา ผู้ชายมีบุตร 2 คน ปัจจุบันกำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษา เมื่อมีโอกาสในยามที่ผู้ชายช่วยกิจการครอบครัวหาลูกค้าหรือติดต่อกับลูกค้า ผู้ชายมักให้ลูกๆติดตามไปด้วยเพื่อได้รับรู้และซึมซับสิ่งที่ตนทำ ผู้ชายวางแผนอนาคตหลังเกษียณอายุว่าจะกลับมาสืบทอดกิจการของครอบครัวจึงไม่ละทิ้งสิ่งที่ตนมีเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับตนเองและกิจการของครอบครัวและวางรากฐานที่ดีให้กับลูกในอนาคต ไม่อยากให้ลูกลำบากเหมือนตนเองจึงพยายามดิ้นรนทำงานหนัก อดออมเพื่อสร้างอนาคตให้ลูกได้รับความสุขสบาย ผู้ชายและภรรยาพยายามสอนให้ลูกได้เรียนรู้การทำงานเพื่อเป็นอาชีพในการดำเนินชีวิตต่อไป หากลูกคนไหนต้องการสืบทอดกิจการต่อสามารถดำเนินการต่อได้ทันทีเพราะพ่อแม่ได้สร้างรากฐานไว้ให้แล้ว

ผู้ชายเป็นชาวไทย เชื้อสายจีน นับถือศาสนาพุทธ เข้าร่วมและให้ความช่วยเหลือกิจกรรมทางสังคมอยู่เสมอ เช่น งานมงคลสมรส งานอุปสมบท งานศพ เป็นต้น เมื่อมีงานบุญหรือกิจกรรมต่างๆในชุมชนที่ตนอยู่ ตลอดจนของลูกค้ายของกิจการในครอบครัวหรือลูกค้าธนาคารของตน ผู้ชายมักให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ สังคมต่างๆในที่นี้ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธมีวัดเป็นศูนย์กลางในการยึดเหนี่ยวจิตใจ และประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เข้าวัดเพื่อถือศีล ปฏิบัติธรรม ทำให้ผู้ชายรู้สึกว่าคุณค่าได้รับการยอมรับทางสังคมมากขึ้น รวมถึงทำให้เกิดมุมมองและแง่คิดที่ดี สามารถนำไปปรับใช้ในการทำงานได้เป็นอย่างดี จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

“นำพบผู้ชายในงานบุญของทางหมู่บ้านอยู่บ่อยครั้ง เมื่อมีโอกาสได้ไปใช้บริการกับทางธนาคาร จึงค้นหน้าคร่ำตาและเลือกที่จะใช้บริการกับเขา” (ใจ นามสมมติ, 2559)

กิจกรรมในสังคมเหล่านี้ถือเป็นวัฒนธรรมทางชุมชนที่ปฏิบัติสืบทอดกันมารุ่นต่อรุ่น โดยส่วนมากคนที่มีความรู้ที่การทำงาน มีเงินและมีความเป็นอยู่ที่ดีกว่าต้องให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนหน่วยงานหรือองค์กรที่สร้างประโยชน์ให้แก่ชุมชนและชาวบ้านที่มีความเป็นอยู่ลำบากกว่า ตามความเหมาะสมที่สามารถช่วยเหลือได้

1.2 มุมมองด้านการทำงาน

ผู้ชายประกอบอาชีพพนักงานธนาคารตั้งแต่จบการศึกษาจนถึงปัจจุบัน ประสบการณ์ทำงานด้านการธนาคาร 18 ปี โดยเริ่มต้นจากการเป็นพนักงานบัญชีของธนาคารศรีนครทำหน้าที่ดูแลให้บริการเปิด-ปิดบัญชี และให้ข้อมูลด้านเงินฝากและบัญชีต่างๆกับลูกค้า เป็นสมัยที่สังคมนับหน้าถือตาผู้คนที่ทำงานธนาคาร ลูกค้าเป็นฝ่ายเดินเข้าหาธนาคารเพื่อฝากเงินหวังผลกำไรจากดอกเบี้ยเงินฝาก การขายยังไม่เข้ามามีส่วนร่วมมาก ผู้ชายได้เห็นการเปลี่ยนแปลงและวิวัฒนาการของการธนาคารมาโดยตลอด ในปี พ.ศ.2545 ธนาคารศรีนครได้ควบรวมกับธนาคารนครหลวงไทย การควบรวมของธนาคารเป็นการควบรวมเพื่อความก้าวหน้าและมีเงินทุนที่มากขึ้น หวังสร้างผลกำไรเพิ่มเพื่อความอยู่รอดของกิจการธนาคาร ผู้ชายได้เปลี่ยนตำแหน่งมาเป็นเจ้าหน้าที่บริการลูกค้า มีหน้าที่รับฝาก-ถอน ดูแลบัญชี และเสนอผลิตภัณฑ์ของธนาคาร เช่น บัตรเครดิต ประกันชีวิต และประกันอุบัติเหตุ เป็นต้น ในช่วงนี้การขายเริ่มเข้ามามีส่วนกับการทำงานมากขึ้น ต่อมาในปี พ.ศ.2553 มีการเปลี่ยนแปลงอีกครั้งเมื่อธนาคารธนาชาติเข้ามาเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ผู้ชายจึงเป็นพนักงานธนาคารของธนาคารธนาชาติจากบัดนั้นถึงปัจจุบัน ผู้ชายได้เลื่อนมาทำตำแหน่งเจ้าหน้าที่ลูกค้าสัมพันธ์ มีหน้าที่บริการลูกค้าทั้งด้าน การเปิด-ปิดบัญชี รับฝาก-ถอน บริการด้านสินเชื่อต่างๆ ตลอดจนเสนอขายผลิตภัณฑ์ทุกอย่างของธนาคารตามความเหมาะสมต่อลูกค้า เป็นช่วงที่มีความกดดันและความเครียดสูงขึ้น นอกจากต้องทำงานหลักของตนในการบริการลูกค้าที่มาทำธุรกรรมด้านต่างๆแล้ว ยังต้องทำยอดขายผลิตภัณฑ์ของธนาคารให้บรรลุเป้าหมายที่ได้รับ บริษัทในเครือธนาชาติมีหลากหลายบริษัททำให้มีผลิตภัณฑ์ที่มีการขายผ่านช่องทางธนาคารเป็นจำนวนมาก ด้วยประสบการณ์ทำงาน ความมุ่งมั่น ทะเยอทะยาน ต้องการมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และต้องการสร้างอนาคตให้กับลูกหลานได้สุขสบายไม่ลำบากเหมือนตนด้วยความมีใจรักในการบริการ ยอมรับการเปลี่ยนแปลง การปรับตัวให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งสำคัญ ผู้ชายได้ศึกษาผลิตภัณฑ์ต่างๆผลิตภัณฑ์เป็นอย่างดี เพื่อสามารถนำเสนอให้เหมาะสมกับความ ต้องการของลูกค้า จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

“วิวัฒนาการของธนาคารที่ต้องการกำไรมากขึ้น เราจึงต้องปรับตัวให้ทันเข้าสู่การขายมากขึ้นตามไป หากไม่สร้างผลประโยชน์ให้ธนาคาร ธนาคารคงไม่จ้างเราต่อ” (น้ำ นามสมมติ, 2558)

2. ความสำเร็จของผู้ขาย

การประกอบอาชีพผู้ขายของธนาคาร เป็นรูปแบบการทำงานที่เน้นการบริการเป็นหลัก การบริการที่ดีและครบวงจรส่งผลให้ลูกค้าเกิดความไว้วางใจ เชื่อใจ เปิดใจรับฟัง และให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ครอบครัวเป็นแรงบัลดาลใจหลักในการประกอบอาชีพ กำลังใจจากครอบครัวเป็นสิ่งสำคัญให้บากบั่น อดทนต่อแรงกดดัน หลังแต่งงานแนวคิดและการวางแผนเปลี่ยนไปจากเดิมคือ ต้องการมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เพื่อสร้างอนาคตให้ลูก จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

“สามีเครียดพอสมควร กับการเปลี่ยนแปลงในระยะแรก เราพยายามช่วยเหลือในสิ่งที่ช่วยได้ ทัศนคติในการขายที่ดี และการดูแลลูกค้าอย่างดี ทำให้ประสบความสำเร็จได้ในทุกวันนี้”
(อ้อย นามสมมติ, 2558)

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความสำเร็จของผู้ขายออกเป็นด้านต่างๆ รายละเอียดดังนี้

2.1 ด้านการบริการ

การประกอบอาชีพพนักงานธนาคาร จำเป็นต้องมีความชำนาญและมีประสบการณ์ในหลายแขนง โดยเริ่มจากการบริการลูกค้า การรู้จักพูดคุยกัยสังเกตและวิเคราะห์ถึงความต้องการลูกค้า ก่อนที่จะบริการลูกค้าได้ดีผู้ขายต้องหมั่นศึกษาข้อมูลอย่างละเอียดถี่ถ้วนและปรับปรุงฐานความรู้ ข้อมูลเดิมอยู่เสมอ เมื่อมีการจัดการอบรมจะเข้ารับการอบรมอยู่เสมอเพื่อพัฒนาตัวเอง เป็นการอบรมที่ไม่มีค่าใช้จ่ายและนำความรู้ที่ได้มาปรับใช้กับการทำงาน ผู้ขายต้องรู้สึกและจริงจังในสิ่งที่ทำ จึงสามารถให้คำปรึกษาและแนะนำลูกค้า การให้บริการไม่เพียงทำเฉพาะในหน้าที่ แต่ต้องบริการให้ครบวงจร เริ่มต้นจากการขายประสานงานตามขั้นตอนจนกว่าการขายเสร็จสิ้น ตลอดจนบริการหลังการขาย ประสานงานขั้นต้นให้กับลูกค้าทุกขั้นตอน ต้องสามารถอำนวยความสะดวกให้ลูกค้ามากที่สุด เนื่องจากการติดต่อประสานงานกับส่วนงานต่างๆของธนาคารมีขั้นตอนในการดำเนินการมาก เมื่อลูกค้ามีปัญหาสิ่งแรกบุคคลแรกที่ลูกค้านึกถึงคือผู้ขาย ผู้ขายจึงจำเป็นต้องทราบถึงขั้นตอนการดำเนินงานของสายพาลผลิตภัณฑ์ต่างๆเป็นอย่างดีเพื่อสามารถแนะนำและเป็นที่พึ่งของลูกค้า ตลอดจนคอยติดตามเรื่องให้ลูกค้ารายงานและสอบถามลูกค้าถึงความต้องการอย่างต่อเนื่องจนจบกระบวนการ การบริการที่ดียังช่วยให้ได้รับการบอกต่อจากลูกค้าส่งผลให้มีผู้ติดต่อเข้ามาใช้บริการกับตนมากขึ้นโดยไม่ต้องออกหาลูกค้าภายนอก จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

“การรู้ขั้นตอนอย่างดีสำคัญมากต่อการบริการทำให้งานจบเร็ว ลูกค้าพอใจมาก เช่นหากลูกค้าประสบอุบัติเหตุรถชน ประสานงานให้ลูกค้า ลูกค้ารู้สึกสะดวกสบายใจ ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ส่วนงานอื่นเข้าใจกันง่ายกว่าส่งผลให้งานดำเนินไปเร็ว แนะนำลูกค้าให้กับทางอุ้มส่งผลให้อุ้มได้งาน สามารถติดตามงานและเร่งงานให้ลูกค้าได้” (น้ำ นามสมมติ, 2558)

“เมื่อลูกค้าเกิดเหตุคนแรกที่ลูกค้าจะนึกถึงคือผู้ชาย จะดำเนินการแจ้งเหตุให้ลูกค้า
ทุกเวลา ติดต่อกับลูกค้าอย่างต่อเนื่องจนกว่าเจ้าหน้าที่สำรวจภัยจะไปถึง เพื่อให้ลูกค้าที่กำลังตื่น
ตระหนกรู้สึกอุ่นใจ ตลอดจนการประสานงานด้านการซ่อมและรายงานลูกค้าอย่างต่อเนื่อง”
(น้ำ นามสมมติ, 2558)

“ที่ประสบอุบัติเหตุต่างจังหวัดตอนเวลาประมาณตี 5 ตกใจมาก ติดต่อกับผู้ชาย
ผู้ชายดำเนินการให้หมด และคอยติดต่อมาสอบถามตลอดจนเจ้าหน้าที่มา รู้สึกอุ่นใจ จึง
เลือกใช้บริการกับผู้ชายมาตลอด และแนะนำให้คนรู้จักที่มาใช้บริการด้วย” (สายไหม นาม
สมมติ, 2559)

2.2 ด้านการทำงาน

การประกอบอาชีพพนักงานธนาคาร การวางแผนการทำงานและทัศนคติที่ดีมีส่วน
ให้การประกอบอาชีพประสบความสำเร็จ พื้นที่ที่ปฏิบัติงานมีความสำคัญอย่างมากในการสร้างโอกาส
ในการขาย ธนาคารธนชาตสาขานครปฐม นอกจากเป็นที่ตั้งของธนาคารแล้ว ยังเป็นที่ตั้งของ
สำนักงานเขต จึงลูกค้ามาติดต่อในด้านอื่น ทำให้มีลูกค้าแวะเวียนมาใช้บริการเป็นจำนวนมากกว่า
สาขาอื่นเปิดโอกาสทางการขายมากกว่า ค่าตอบแทนจากการขายถือเป็นสิ่งจูงใจอีกหนึ่งอย่าง ธนาคาร
ธนชาตให้ผลตอบแทนสูง อย่างไรก็ตามผู้ชายไม่เพียงมองแต่ผลิตภัณฑ์ที่ให้ค่าตอบแทนสูงแต่ต้อง
คำนึงถึงผลประโยชน์ของลูกค้าเป็นหลัก ถึงแม้ว่าผลิตภัณฑ์บางผลิตภัณฑ์ให้ผลตอบแทนน้อยหรือไม่
ให้ผลตอบแทน หากผลิตภัณฑ์นั้นมีความเหมาะสมกับความต้องการของลูกค้า ผู้ชายสมควรเสนอ
ผลิตภัณฑ์นั้นให้แก่ลูกค้า โดยมีมุมมองด้านค่าตอบแทนว่าเป็นการสร้างรายได้เสริมระหว่างงานหลักที่
ตนปฏิบัติ มองทุกผลิตภัณฑ์ในแง่ดีเพื่อการนำเสนอผลิตภัณฑ์จะถูกตีแผ่ออกมาในแง่ดีให้ลูกค้ารู้สึก
เช่นเดียวกัน การแสดงศักยภาพเป็นสิ่งสำคัญในการประกอบอาชีพ ผู้ชายทำงานมานานมีค่าตอบแทน
หลักจากการทำงานสูง แต่ไม่เพียงทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายที่ได้รับ เมื่อได้รับค่าตอบแทนหลักสูง
สมควรสร้างผลตอบแทนให้กับผู้ว่าจ้างให้คุ้มค่ากับเงินเดือนที่ได้รับ ธนาคารมีการปรับเปลี่ยน
โครงสร้างการปรับลดปรับเพิ่มอัตราจ้างอยู่ตลอด พนักงานใหม่ที่รับเงินเดือนต่ำกว่าสามารถเข้ามา
และทำงานบรรลุตามเป้าหมายได้เช่นกัน เช่นนั้นผู้ชายในฐานะผู้ที่มีความชำนาญกว่า มีฐานลูกค้า
มากกว่าจึงสมควรทำผลงานให้มากกว่าเป้าหมายที่ได้รับ เพื่อแสดงศักยภาพว่าเหมาะสมและสมควร
ได้รับการจัดจ้างต่อไป จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

“ลุงเข้าไปทำประกันภัยรถยนต์ ตอนแรกลุงอยากทำแค่ประเภท 2+เพราะลุงมั่นใจ
ว่าขับรถดี แต่เมื่อคุยกันลุงบอกรถลุงให้ลูกใช้ขับไปมหาลัยด้วย ผู้ชายจึงแนะนำให้ทำประเภท
1 อธิบายให้เห็นความเสี่ยงที่มากกว่า แต่ตอนนั้นลุงไม่ได้ทำตามคำแนะนำ จนกระทั่งลุงลุงเกิด

อุบัติเหตุ รถตู้ตัดหน้าหักหลบไปชนเสาไฟฟ้า ลุงซ่อมรถหมดไปเกือบหนึ่งแสน ตั้งแต่นั้นลุงเชื่อ คำแนะนำของผู้ชายตลอด” (กันต์ นามสมมติ, 2559)

“ค่าตอบแทนเป็นแรงจูงใจหลักของพี่ ยิ่งการขายประกันรถยนต์ลูกค้าต้องมาต่อ ประกันทุกปี เป็นเหมือนฐานรายได้ที่สร้างที่เดียวได้รับเรื่อยๆ บางเดือนพี่ได้ค่าตอบแทน มากกว่าเงินเดือน” (เก๋ นามสมมติ, 2558)

“หลักการทำงาน ต้องเอาใจใส่จริงจัง สามารถดูแลลูกค้าได้ตลอดเวลา วางแผนการทำงานอย่างเป็นระบบ พยายามศึกษาข้อมูลผลิตภัณฑ์ให้ดี และนำความรู้จากการอบรมที่ ธนาคารจัดให้อบรมฟรี ไม่มีค่าใช้จ่าย มาพัฒนาตัวเอง มีทีมงานที่คอยช่วยเหลือที่เชื่อใจได้ และค่าตอบแทนจากการขายเป็นอีกแรงจูงใจในการขาย เปรียบเสมือนได้ทำงานเสริมใน ระหว่างทำงานหลักไปในตัว” (น้ำ นามสมมติ, 2558)

3. ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพ และแนวทางการแก้ปัญหาของผู้ขาย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ปัญหาในการประกอบอาชีพออกเป็นด้านต่างๆ ตลอดจนนำเสนอแนวทางการแก้ปัญหาของผู้ขาย โดยส่วนใหญ่เป็นปัญหาที่ควบคุมไม่ได้แต่ผู้ขายมีวิธีการหลีกเลี่ยงและแก้ปัญหา ทำให้ปัญหาและอุปสรรคน้อยลงจนนำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบอาชีพ รายละเอียดดังนี้

3.1 ด้านความรู้ความเข้าใจในผลิตภัณฑ์ของลูกค้า

ด้านความรู้และเข้าใจในผลิตภัณฑ์ของลูกค้า ถือเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดของผู้ขาย ผลิตภัณฑ์ประกันภัย ลูกค้าส่วนใหญ่มักมีปัญหาเมื่อเกิดอุบัติเหตุแล้วไม่ได้รับความคุ้มครองตามที่คาดหวัง เนื่องจากผิดเงื่อนไขของกรมธรรม์ หรือต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเพื่อรับความคุ้มครองตามเงื่อนไขกรมธรรม์ เช่น ค่าเสียหายส่วนแรก ส่วนต่างค่าซ่อมหรือค่าบริการที่เกินจากเงื่อนไขในกรมธรรม์ และการสำรองจ่ายค่าสินไหม เป็นต้น กรณีประกันภาคสมัครใจ จะมีค่าสินไหมทดแทนส่วนแรกตกลงรับภาระเองโดยจะระบุไว้เป็นข้อตกลงในกรมธรรม์ ลูกค้าส่วนใหญ่มักเข้าใจว่าการทำประกันภัยต่างๆ เมื่อเกิดอุบัติเหตุใดๆก็ตามบริษัทประกันจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมด เมื่อมีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายเพิ่มลูกค้าส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเงื่อนไขส่วนนี้ และมองว่าพนักงานหรือบริษัทเอาเปรียบลูกค้าตลอดจนมองว่าเจ้าหน้าที่ที่เรียกเก็บนั้นแสวงหาผลประโยชน์ให้ตนเอง ลูกค้าจึงเกิดความไม่พอใจและมองบริษัทประกันภัยและเจ้าหน้าที่ในมุมมองที่ไม่ดี หากเจ้าหน้าที่ในส่วนงานที่เกี่ยวข้องไม่อธิบายให้ลูกค้าได้รับทราบและเข้าใจ ลูกค้าบางรายเลือกที่จะสอบถามข้อมูลดังกล่าวกับเจ้าหน้าที่บริษัทประกันภัยอื่นหรือสืบค้นข้อมูลด้วยตนเองและอาจได้ข้อมูลที่บิดเบือนจากความจริงเพื่อหวังผลให้ลูกค้าไปใช้บริการเป็นผลให้ลูกค้าตัดสินใจไม่ใช้บริการต่อและเปลี่ยนไปใช้บริการกับบริษัทอื่นต่อไป

กรณีประกันอุบัติเหตุ ผู้ชายมักพบปัญหาเกี่ยวกับลูกค้ำที่เมื่อประสบอุบัติเหตุแล้วต้องสำรองจ่ายค่าสินไหมก่อนนำมาตั้งเบิกกับบริษัทประกันภัยภายหลัง การต้องสำรองจ่ายของลูกค้ำที่พบประกอบด้วย 2 เรื่องหลักรายละเอียดดังนี้

1. ลูกค้ำไม่ทราบถึงสถานพยาบาลที่สามารถเข้าใช้บริการได้โดยไม่ต้องสำรองจ่าย ประกันอุบัติเหตุส่วนใหญ่ ลูกค้ำสามารถเข้ารับการรักษาพยาบาลได้ในโรงพยาบาลชั้นนำทั่วประเทศ แต่มิได้หมายความว่าสามารถเข้ารับการรักษาได้ทุกสถานพยาบาล ลูกค้ำประสบปัญหาด้านนี้ส่วนมากมีความเข้าใจว่าเมื่อเกิดอุบัติเหตุสามารถเข้ารับการรักษาได้ทุกสถานพยาบาลตลอดจนคลินิกต่างๆ

2. เหตุที่เกิดตามลูกค้ำแจ้งอ่านไม่ผ่านการพิจารณาว่าเป็นอุบัติเหตุจากทางสถานพยาบาล เมื่อลูกค้ำเกิดอุบัติเหตุและจะใช้ประกันที่มีเพื่อเข้ารับการรักษา ผู้พิจารณาเบื้องต้นคือสถานพยาบาลเนื่องจากอุบัติเหตุบางครั้งเกิดจากผลของสุขภาพก่อให้เกิดอุบัติเหตุ เช่น กรณีผู้เอาประกันรายหนึ่งประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ล้ม เมื่อเข้ารับการรักษาแพทย์ตรวจพบว่าเป็นความดันทำให้เกิดอาการวูบ เป็นลม เหตุนี้สถานพยาบาลจะแจ้งให้สำรองจ่ายและนำมาตั้งเบิกกับบริษัทประกันภัยเพื่อให้บริษัทพิจารณาการจ่ายสินไหม

ปัญหาที่ผู้ชายพบในความไม่เข้าใจในผลิตภัณฑ์ของลูกค้ำ ลูกค้ำส่วนใหญ่จะติดต่อกับทั้งสอบถามและต่อว่าใจประเด็นที่เกิดขึ้น ต้องพยายามใจเย็นให้มาก ค่อยๆสอบถามและอธิบายลูกค้ำโดยละเอียดในแต่ละประเด็น ลูกค้ำที่เข้ามาติดต่อสอบถามมีทั้งศึกษาข้อมูลมาก่อนและไม่ศึกษามา ผู้ที่ศึกษาข้อมูลมาก่อนส่วนใหญ่เข้าใจยากกว่า และส่วนใหญ่อ้างอิงถึงบริษัทประกันภัยอื่นมาเปรียบเทียบ เนื่องจากเมื่อเกิดปัญหาลูกค้ำส่วนใหญ่มักเกิดความไม่เชื่อใจในบริษัทประกันที่ตนทำประกันอยู่ที่นั่น จะหาข้อมูลใหม่จากแหล่งข้อมูลอื่นรวมถึงบริษัทประกันอื่น การแก้ปัญหาผู้ชายหมั่นศึกษาข้อมูลและปัญหาโดยละเอียด ประสบการณ์ทำงานและประสบการณ์ในการพบเจอปัญหาและหาวิธีแก้ให้ลูกค้ำโดยตลอดเป็นสิ่งสำคัญในการแก้ปัญหาในปัจจุบัน จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

“ที่เสียค่าประกันนับหมื่นบาทต่อปีเพื่อความสบายใจ แต่กลับต้องชำระเพิ่มอีก 5000บาททุกครั้ง ไม่พอใจอย่างมาก แต่เมื่อได้ศึกษาและสอบถามคำอธิบายจากผู้ชายแล้วจึงเข้าใจ” (เหมียว นามสมมติ, 2559)

“ลุงรักรถมาก มีรอยนิตหนอยแจ้งเคลมตลอด ลุงก็แปลกใจ เก็บลุงเพิ่มทุกครั้ง ค่าเบี้ยปีต่อไปก็ยิ่งเพิ่มอีก จึงไปถามผู้ชาย พอเข้าใจจึงเปลี่ยนการใช้ประกันใหม่ไปเลย” (อาจ นามสมมติ, 2559)

“ป่าทำประกันให้ลูกเพราะลูกไปเรียนต่างจังหวัด แต่เมื่อเกิดอุบัติเหตุ ต้องสำรองจ่ายดึกแล้วป่าไม่รู้จะโอนเงินให้ลูกอย่างไร เป็นห่วงกลัวลูกรักษาไม่ได้ สอบถามผู้ชาย ผู้ชายได้

แนะนำโรงพยาบาลอีกแห่งที่ใกล้เคียงที่เป็นโรงพยาบาลในเครือ เพื่อเข้ารับรักษาปากีสบายใจขึ้น” (แอ็ด นามสมมติ, 2559)

3.2 ด้านการทำธุรกรรมออนไลน์

ปัจจุบันทุกธนาคารผลักดันองค์กรของตนเปลี่ยนเข้าสู่ระบบอิเล็กทรอนิกส์ให้มากที่สุดเพื่อลดค่าใช้จ่าย ทำให้เกิดความรวดเร็วและสะดวกสบายในการทำธุรกรรมมากขึ้นและประหยัดทรัพยากร ในบางธนาคารเริ่มการทำธนาคารอิเล็กทรอนิกส์ โดยทั้งสาขาธนาคารใช้พนักงานเพียง 2 คน อีกทั้งเป็นการปรับตัวขององค์กรเพื่อให้ก้าวทันสังคมอิเล็กทรอนิกส์

ธนาคารธนชาติได้เริ่มนำระบบการทำธุรกรรมออนไลน์ มาใช้ในต้นปี 2559 เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าและประหยัดทรัพยากร เมื่อเริ่มนำเข้ามาใช้พนักงานบางตำแหน่งมองเป็นผลดีที่ช่วยลดปริมาณงานในระหว่างวันเนื่องจากลูกค้าสามารถทำธุรกรรมต่างๆผ่านทางโทรศัพท์มือถือของลูกค้าได้โดยไม่ต้องเข้ามาติดต่อใช้บริการที่ธนาคาร แต่ตรงกันข้ามกับผู้ชายเมื่อมีผู้มาใช้บริการน้อยลง โอกาสในการขายจึงลดลงตามไปด้วย เนื่องจากตำแหน่งหน้าที่ของผู้ชายเป็นการบริการเชิงตั้งรับ รอรับลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการเพียงเท่านั้น ซึ่งปัจจุบันการทำธุรกรรมออนไลน์ของธนาคารธนชาติส่งผลกระทบต่อผู้ชายพอสมควร ลูกค้าที่มาใช้บริการน้อยลงส่วนใหญ่เป็นลูกค้าที่ใช้บริการประเภทชำระค่าบริการต่างๆ เช่น ค่าเบี้ยประกัน ค่างวดรถ เป็นต้น ลูกค้ากลุ่มเหล่านี้แม้เป็นลูกค้าที่มีประกันกับทางธนาคารอยู่แล้ว แต่หากกลุ่มลูกค้านี้เข้ามาใช้บริการน้อยลง โอกาสที่ผู้ชายจะเสนอผลิตภัณฑ์อื่น ตลอดจนลดโอกาสการเสนอการปรับประเภทความคุ้มครองและผลิตภัณฑ์เสริมให้กับกลุ่มลูกค้านี้ด้วย จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลักกล่าวว่า

“ลูกค้ามาทำรายการชำระน้อยลง ทำให้โอกาสในการติดตามและปรับปรุงข้อมูลลูกค้าที่น้อยลง โอกาสในการเสนอขายผลิตภัณฑ์ที่เหมาะสมกับสถานะปัจจุบันของลูกค้าที่น้อยลง” (เอ๋ นามสมมติ, 2558)

“ลูกค้าที่เข้ามาชำระส่วนมากมีประกันกับเราแล้ว แต่บางครั้งเช่นใกล้ช่วงเดินทาง หากลูกค้าเข้ามาใช้บริการกับทางธนาคารแทนที่อาจเสนอประกันบางตัวที่ช่วยลดความเสี่ยงในช่วงที่ลูกค้าเดินทางได้” (ต่าย นามสมมติ, 2558)

“ปัจจุบันบางตำแหน่งงานได้รับผลกระทบอย่างเห็นได้ชัด เช่นเจ้าหน้าที่บริการลูกค้า ที่มีหน้าที่รับฝาก ถอน รับชำระค่าบริการต่างๆ ลูกค้าทำธุรกรรมออนไลน์มากขึ้น ทำให้ลูกค้าที่มาติดต่อน้อยลง โอกาสทางการขายจึงน้อยลงตามไป” (น้ำ นามสมมติ, 2559)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง เรื่องเล่าความสำเร็จผู้ชายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาคารธนาชาติ สาขานครปฐม เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มีวัตถุประสงค์ในการทำวิจัย 1) เพื่อศึกษาถึงวิถีชีวิตผู้ชาย 2) เพื่อศึกษาถึงความสำเร็จของผู้ชาย 3) เพื่อศึกษาถึงปัญหาและอุปสรรคของผู้ชาย ตลอดจนนำเสนอและแนะแนวทางแก้ไขปัญหา ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลจาก แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการขาย แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการบริการ ข้อมูลพื้นฐานด้านประกันวินาศภัย และข้อมูลด้านพื้นที่วิจัย กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักคือ ผู้ชายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาคารธนาชาติ สาขานครปฐม เจ้าหน้าที่สาขาธนาคาร ลูกค้า และผู้เกี่ยวข้องกับผู้ชาย จำนวน 15 คน โดยใช้วิธีวิทยาการศึกษาประวัติชีวิตและเรื่องเล่า (Life History and Narrative Approach) ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบอัตชีวประวัติ (Autobiography) และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non-participant Observation) เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองจากนั้นนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมแยกประเภทจัดหมวดหมู่ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำเรื่องเล่ามาวิเคราะห์ (Analysis of Narrative) ตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation) สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สรุปผลการวิจัย

พื้นที่ศึกษางานวิจัย ธนาคารธนาชาติ สาขานครปฐม ซึ่งเป็นที่มียอดขายประกันภัยเป็นอันดับต้นๆของธนาคารธนาชาติทั่วประเทศ และมีผู้ชายที่มีสถิติการทำค่าเบี้ยประกันภัยสูงสุดในสำนักงานภาคกลาง ซึ่งสำนักงานภาคกลาง 3 ศูนย์บริหารงานธนาคารในสังกัดจำนวนทั้งหมด 50 สาขา มีพนักงานทั้งสิ้น 492 คน ในพื้นที่เหล่านี้มีผู้ชายที่เป็นนายหน้าประกันวินาศภัยจำนวนหลายราย ผู้ชายถือว่ามีความสำคัญในการสร้างผลกำไรให้กับธนาคารเป็นอย่างมาก การศึกษาวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ชายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ธนาคารธนาชาติ สาขานครปฐมขอแนะนำเสนอตามมุมมองดังนี้

1.1 วิถีชีวิตผู้ชาย

การดำเนินชีวิตของผู้ชายเป็นไปอย่างเรียบง่าย ในช่วงเยาว์วัยมีความเป็นอยู่ที่ค่อนข้างดี พ่อแม่มีธุรกิจส่วนตัว อยู่กันเป็นครอบครัวใหญ่ ฐานะครอบครัวอยู่ในระดับปานกลางสามารถส่งลูกเรียนจนถึงจบปริญญาตรี โดยในช่วงวัยเยาว์ได้รับประสบการณ์ด้านการขายจากการติดตามพ่อแม่ไปติดต่อลูกค้าในต่างจังหวัด ได้ซึมซับวิธีการนำเสนอสินค้า การพูดคุยเจรจาต่อรองกับลูกค้า ตลอดจนการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้า ฝึกฝนการขายด้วยตนเองในระหว่างศึกษาใน

ระดับ ปวช. และปริญญาตรี โดยการช่วยครอบครัวหาลูกค้าในบริเวณรอบสถานศึกษา ทำให้ได้รับประสบการณ์และเกิดความชำนาญ เป็นพื้นฐานให้กับอาชีพหลักในปัจจุบัน

เมื่อศึกษาจบในระดับปริญญาตรีด้านการเงินและการธนาคาร ได้เริ่มทำงานด้านธนาคารมาจนถึงปัจจุบัน แม้มีได้สืบทอดกิจการของครอบครัว แต่เมื่อมีเวลาจะคอยช่วยกิจการครอบครัวและคอยหาลูกค้าใหม่อยู่เสมอ เมื่อแต่งงานได้ใช้ชีวิตคู่อยู่กับครอบครัวตน ครอบครัวผู้ชายอาศัยอยู่รวมกันเป็นแบบเครือญาติขนาดใหญ่ ปลูกบ้านบริเวณใกล้กัน ให้การช่วยเหลือเกื้อกูลกันเมื่อเกิดปัญหา ผู้ชายมีบุตร 2 เมื่อมีโอกาสในยามที่ผู้ชายช่วยกิจการครอบครัวหาลูกค้าหรือติดต่อกับลูกค้า ผู้ชายมักให้ลูกๆติดตามไปด้วยเพื่อได้รับรู้และซึมซับสิ่งที่ตนทำ ผู้ชายวางแผนอนาคตหลังเกษียณอายุว่าจะกลับมาสืบทอดกิจการของครอบครัวจึงไม่ละทิ้งสิ่งที่ตนมีเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับตนเองและกิจการของครอบครัวและวางรากฐานที่ดีให้กับลูกในอนาคต ไม่อยากให้ลูกลำบากเหมือนตนเองจึงพยายามดิ้นรนทำงานหนัก อดออมเพื่อสร้างอนาคตให้ลูกได้รับความสุขสบาย ผู้ชายและภรรยาพยายามสอนให้ลูกได้เรียนรู้การทำงานเพื่อเป็นอาชีพในการดำเนินชีวิตต่อไป หากลูกคนไหนต้องการสืบทอดกิจการต่อสามารถดำเนินการต่อได้ทันทีเพราะพ่อแม่ได้สร้างรากฐานไว้ให้แล้ว

ผู้ชายเป็นชาวไทย เชื้อสายจีน นับถือศาสนาพุทธ เข้าร่วมและให้ความช่วยเหลือกิจกรรมทางสังคมอยู่เสมอ เช่น งานมงคลสมรส งานอุปสมบท งานศพ เป็นต้น เมื่อมีงานบุญหรือกิจกรรมต่างๆในชุมชนที่ตนอยู่ ตลอดจนของลูกค้าของกิจการในครอบครัวหรือลูกค้าธนาคารของตน ผู้ชายมักให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ สังคมต่างๆในที่นี้ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธมีวัดเป็นศูนย์กลางในการยึดเหนี่ยวจิตใจ และประกอบพิธีกรรมทางศาสนา เข้าวัดเพื่อถือศีล ปฏิบัติธรรม ทำให้ผู้ชายรู้สึกว่าคุณค่าได้รับการยอมรับทางสังคมมากขึ้น รวมถึงทำให้เกิดมุมมองและแง่คิดที่ดี สามารถนำไปปรับใช้ในการทำงานได้เป็นอย่างดี

1.2 ความสำเร็จของผู้ชาย

1.2.1 ด้านการบริการ การประกอบอาชีพพนักงานธนาคาร จำเป็นต้องมีความชำนาญและมีประสบการณ์ในหลายแขนง โดยเริ่มจากการบริการลูกค้า การรู้จักจุดพูดคุยสังเกตและวิเคราะห์ถึงความต้องการลูกค้า ก่อนที่จะบริการลูกค้าได้ดีผู้ชายต้องหมั่นศึกษาข้อมูลอย่างละเอียดถี่ถ้วนและปรับปรุงฐานความรู้ข้อมูลเดิมอยู่เสมอ เมื่อมีการจัดการอบรมจะเข้ารับการอบรมอยู่เสมอ เพื่อพัฒนาตัวเอง เป็นการอบรมที่ไม่มีค่าใช้จ่ายและนำความรู้ที่ได้มาปรับใช้กับการทำงาน ผู้ชายต้องรู้จักและรู้จักจริงในสิ่งที่ทำ จึงสามารถให้คำปรึกษาและแนะนำลูกค้า การให้บริการไม่เพียงทำเฉพาะในหน้าที่ แต่ต้องบริการให้ครบวงจร เริ่มต้นจากการขายประสานงานตามขั้นตอนจนกว่าการขายเสร็จสิ้น ตลอดจนบริการหลังการขาย ประสานงานขั้นต้นให้กับลูกค้าทุกขั้นตอน ต้องสามารถอำนวยความสะดวกให้ลูกค้ามากที่สุด เนื่องจากการติดต่อประสานงานกับส่วนงานต่างๆของธนาคารมีขั้นตอนในการดำเนินการมาก เมื่อลูกค้ามีปัญหาสิ่งแรกบุคคลแรกที่ลูกค้านึกถึงคือผู้ชาย ผู้ชายจึงจำเป็นต้อง

ทราบถึงขั้นตอนการดำเนินงานของสายพาลผลิตภัณฑ์ต่างๆเป็นอย่างดีเพื่อสามารถแนะนำและเป็นพี่เลี้ยงของลูกค้า ตลอดจนคอยติดตามเรื่องให้ลูกค้ารายงานและสอบถามลูกค้าถึงความต้องการอย่างต่อเนื่องจนจบกระบวนการ การบริการที่ดียังช่วยให้ได้รับการบอกต่อจากลูกค้าส่งผลให้มีผู้ติดต่อเข้ามาใช้บริการกับตนมากขึ้นโดยไม่ต้องออกหาลูกค้าภายนอก

1.2.2 ด้านการทำงาน การประกอบอาชีพพนักงานธนาคาร การวางแผนการทำงาน และทัศนคติที่ดีมีส่วนให้การประกอบอาชีพประสบความสำเร็จ พื้นที่ที่ปฏิบัติงานมีความสำคัญอย่างมากในการสร้างโอกาสในการขาย ธนาคารธนาคารสาขาครบถ้วน เป็นที่ตั้งของธนาคาร และเป็นที่ตั้งของสำนักงานเขต ทำให้มีลูกค้าแวะเวียนมาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ค่าตอบแทนจากการขายถือเป็นสิ่งจูงใจอีกหนึ่งอย่าง อย่างไรก็ตามผู้ขายไม่เพียงมองแต่ผลิตภัณฑ์ที่ให้ค่าตอบแทนสูงแต่คำนึงถึงผลประโยชน์ของลูกค้าเป็นหลัก ถึงแม้ว่าผลิตภัณฑ์บางผลิตภัณฑ์ให้ผลตอบแทนน้อยหรือไม่ให้ผลตอบแทน หากผลิตภัณฑ์นั้นมีความเหมาะสมกับความต้องการของลูกค้า ผู้ขายสมควรเสนอผลิตภัณฑ์นั้นให้แก่ลูกค้า โดยมีมุมมองด้านค่าตอบแทนว่าเป็นการสร้างรายได้เสริมระหว่างงานหลักที่ตนปฏิบัติ มองทุกผลิตภัณฑ์ในแง่ดีเพื่อการนำเสนอผลิตภัณฑ์จะถูกตีแผ่ออกมาในแง่ดีให้ลูกค้ารู้สึกเช่นเดียวกัน การแสดงศักยภาพเป็นสิ่งสำคัญในการประกอบอาชีพ ผู้ขายทำงานมานานมีค่าตอบแทนหลักจากการทำงานสูง เมื่อได้รับค่าตอบแทนหลักสูงสมควรสร้างผลตอบแทนให้กับผู้ว่าจ้างให้คุ้มค่ากับเงินเดือนที่ได้รับ ธนาคารมีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างการปรับลดปรับเพิ่มอัตราจ้างอยู่ตลอดเวลาพนักงานใหม่ที่รับเงินเดือนต่ำกว่าสามารถเข้ามาและทำงานบรรลุตามเป้าหมายได้เช่นกัน เช่นนั้นผู้ขายในฐานะผู้ที่มีความชำนาญกว่า มีฐานลูกค้ามากกว่าจึงสมควรทำผลงานให้มากกว่าเป้าหมายที่ได้รับ เพื่อแสดงศักยภาพว่าเหมาะสมและสมควรได้รับการจัดจ้างต่อไป

1.3 ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบอาชีพและแนวทางการแก้ปัญหาของผู้ขาย

1.3.1 ด้านความรู้ความเข้าใจในผลิตภัณฑ์ของลูกค้า ด้านความรู้และเข้าใจในผลิตภัณฑ์ของลูกค้า ถือเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดของผู้ขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย ลูกค้าส่วนใหญ่มักมีปัญหาเมื่อเกิดอุบัติเหตุแล้วไม่ได้รับความคุ้มครองตามที่คาดหวัง เนื่องจากผิดเงื่อนไขของกรมธรรม์ หรือต้องมีค่าใช้จ่ายเพิ่มเพื่อรับความคุ้มครองตามเงื่อนไขกรมธรรม์ กรณีประกันภาคสมัครใจ จะมีค่าสินไหมทดแทนส่วนแรกตกลงรับภาระเองโดยจะระบุไว้เป็นข้อตกลงในกรมธรรม์ ลูกค้าส่วนใหญ่มักเข้าใจว่าการทำประกันภัยต่างๆเมื่อเกิดอุบัติเหตุใดๆก็ตามบริษัทประกันจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมด เมื่อมีการเรียกเก็บค่าใช้จ่ายเพิ่มลูกค้าส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเงื่อนไขส่วนนี้ ลูกค้าจึงเกิดความไม่พอใจ หากเจ้าหน้าที่ในส่วนงานที่เกี่ยวข้องไม่อธิบายให้ลูกค้าได้รับทราบและเข้าใจลูกค้าบางรายเลือกที่จะสอบถามข้อมูลดังกล่าวกับเจ้าหน้าที่บริษัทประกันภัยอื่นหรือสืบค้นข้อมูลด้วยตนเองและอาจได้ข้อมูลที่บิดเบือนจากความจริงเพื่อหวังผลให้ลูกค้าไปใช้บริการเป็นผลให้ลูกค้าตัดสินใจไม่ใช้บริการต่อและเปลี่ยนไปใช้บริการกับบริษัทอื่นต่อไป

ปัญหาที่ผู้ชายพบในความไม่เข้าใจในผลิตภัณฑ์ของลูกค้า ลูกค้าส่วนใหญ่จะติดต่อมาทั้งสอบถามและต่อว่าใจประเด็นที่เกิดขึ้น ต้องพยายามใจเย็นให้มาก ค่อยๆสอบถามและอธิบายลูกค้าโดยละเอียดในแต่ละประเด็น ลูกค้าที่เข้ามาติดต่อสอบถามมีทั้งศึกษาข้อมูลมาก่อนและไม่ศึกษามา ผู้ที่ศึกษาข้อมูลมาก่อนส่วนใหญ่เข้าใจยากกว่า และส่วนใหญ่อ้างอิงถึงบริษัทประกันภัยอื่นมาเปรียบเทียบ เนื่องจากเมื่อเกิดปัญหาลูกค้าส่วนใหญ่มักเกิดความไม่เชื่อใจในบริษัทประกันที่ตนทำประกันอยู่ที่นั่น จะหาข้อมูลใหม่จากแหล่งข้อมูลอื่นรวมถึงบริษัทประกันอื่น การแก้ปัญหาผู้ชายหมั่นศึกษาข้อมูลและปัญหาโดยละเอียด ประสบการณ์ทำงานและประสบการณ์ในการพบเจอปัญหาและหาวิธีแก้ให้ลูกค้าโดยตลอดเป็นสิ่งสำคัญในการแก้ปัญหาในปัจจุบัน

1.3.2 ด้านการทำธุรกรรมออนไลน์ ธนาคารธนาชาติได้เริ่มนำระบบการทำธุรกรรมออนไลน์ มาใช้ในต้นปี 2559 เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ลูกค้าและประหยัดทรัพยากร เมื่อเริ่มนำเข้ามาใช้พนักงานบางตำแหน่งมองเป็นผลดีที่ช่วยลดปริมาณงานในระหว่างวันเนื่องจากลูกค้าสามารถทำธุรกรรมต่างๆผ่านทางโทรศัพท์มือถือของลูกค้าได้โดยไม่ต้องเข้ามาติดต่อใช้บริการที่ธนาคาร แต่ตรงกันข้ามกับผู้ชายเมื่อมีผู้มาใช้บริการน้อยลง โอกาสในการขายจึงลดลงตามไปด้วย เนื่องจากตำแหน่งหน้าที่ของผู้ชายเป็นการบริการเชิงตั้งรับ รอรับลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการเพียงเท่านั้น ซึ่งปัจจุบันการทำธุรกรรมออนไลน์ของธนาคารธนาชาติส่งผลกระทบต่อผู้ชายพอสมควร ลูกค้าที่มาใช้บริการน้อยลงส่วนใหญ่เป็นลูกค้าที่ใช้บริการประเภทชำระค่าบริการต่างๆ เช่น ค่าเบี้ยประกัน ค่างวดรถ เป็นต้น ลูกค้ากลุ่มเหล่านี้แม้เป็นลูกค้าที่มีประกันกับทางธนาคารอยู่แล้ว แต่หากกลุ่มลูกค้านี้เข้ามาใช้บริการน้อยลง โอกาสที่ผู้ชายจะเสนอผลิตภัณฑ์อื่น ตลอดจนถึงโอกาสการเสนอการปรับประเภทความคุ้มครองและผลิตภัณฑ์เสริมให้กับกลุ่มลูกค้านี้

2. อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยพบว่า ผู้ชายมีความสำคัญในการสร้างผลกำไรให้กับธนาคารจากการขายผลิตภัณฑ์ต่างๆ โดยเริ่มเรียนรู้การขายจากครอบครัว ทำงานในด้านงานธนาคารมาตั้งแต่แรก จนถึงปัจจุบัน เมื่อธนาคารต้องการผลกำไรที่มากขึ้น ผู้ชายจึงมีบทบาทหน้าที่ในการขายผลิตภัณฑ์ต่างๆเพิ่มมากขึ้น การสังเกตลูกค้าและเอาใจใส่ดูแลที่ดี ส่งผลในในการรักษาฐานลูกค้าเดิมและยังได้ลูกค้าใหม่จากการบอกต่อ การปรับเปลี่ยนนามบัตรให้มีขนาดเล็กและบางลงลงเพื่อความสะดวกในการเก็บเป็นอีกหนึ่งกลยุทธ์ที่ทำให้ลูกค้าติดต่อกลับ ปัจจุบันแนวคิดการทำงานของผู้ชายเปลี่ยนไปเนื่องจากลูกค้าไม่เข้าใจในกรรมธรรม์และขั้นตอน และเกิดความไม่พึงพอใจในบริการจากพนักงานอื่น โดยการบริการลูกค้าทุกขั้นตอนตั้งแต่เริ่มขายตลอดจนบริการหลังการขายอย่างเต็มรูปแบบ เพื่อความพึงพอใจสูงสุดของลูกค้าเพื่อรักษาฐานลูกค้าเดิมไว้ ในส่วนของค่าตอบแทนถือเป็นแรงจูงใจหลักให้การขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย มุมมองและแนวคิดที่ดีต่อการขายมีผลอย่างมาก ถึงแม้ค่าตอบแทนบางอย่าง

น้อยแต่หากทำเยอะก็จะได้เยอะ โดยถือว่าค่าตอบแทนจากการขายเป็นการทำงานเสริมในระหว่างงานหลัก อีกทั้งการปรับตัวเพื่อความอยู่รอดและการแข่งขันกับเทคโนโลยี ในการสร้างผลงานให้มากขึ้นๆ มิใช่เพียงขายเพื่อเอาตัวรอดจากเป้าหมายที่ถูกกำหนดให้ แต่ทำให้ธนาครเห็นว่ามีศักยภาพมากพอที่สมควรได้รับการจ้างงานต่อ แม้ว่าปัญหาและความกดดันจากการเป็นผู้ขายจะมีมากแต่การบริการด้วยใจรักและเอาใจใส่ประกอบกับประสบการณ์ในการขายประกันภัยด้วยความชำนาญ มีการวางแผนในการดำเนินงานที่ดี ทำให้ปัญหาและอุปสรรคน้อยลงจนนำไปสู่ความสำเร็จในการประกอบอาชีพ คุณสมบัติสำคัญของผู้ขายป็นกันภัยคือต้องมีใจรักในการบริการ ความชำนาญในผลิตภัณฑ์ สิ่งเหล่านี้เป็นจุดเริ่มต้นทำให้เกิดจุดเปลี่ยนในการประกอบอาชีพจนทำให้ผู้ขายมียอดขายดีขึ้นตามเป้าหมายที่ได้วางไว้และประสบความสำเร็จในที่สุด

3. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่าธุรกิจประกันภัยมีแนวโน้มการเจริญโตมากขึ้นทุกปี และการบริการที่ดีทำให้ได้ลูกค้าจากบอกต่อเป็นจำนวนมาก เนื่องจากที่ผ่านมาโครงการอบรมเน้นการให้ความรู้ด้านการขาย แต่การบริการที่ดีและเต็มรูปแบบส่งผลให้สามารถรักษาลูกค้าเดิมและเพิ่มลูกค้าใหม่ได้ หากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเล็งเห็นถึงข้อดีดังกล่าวและนำไปทำให้เกิดสังคมในองค์กรที่มีใจบริการจะช่วยให้ผลประกอบการดีขึ้นโดยไม่จำเป็นต้อง เสียค่าส่งเสริมการขายมากนัก ผู้ขายมีองค์ความรู้เพิ่มทำให้เกิดองค์กรแห่งการเรียนรู้ เป็นการสร้างรายได้เพิ่มให้กับองค์กรอย่างยั่งยืน

3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป จากผลการวิจัยที่ได้รับครั้งนี้ผู้วิจัยเห็นควรว่าการดำเนินงานวิจัยในครั้งต่อไปสามารถศึกษาได้หลายด้านได้แก่

3.1.1 ควรมีการศึกษาด้านการให้ความรู้ด้านประกันภัยและประโยชน์โดยละเอียดให้กับผู้บริโภค เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน เป็นส่วนช่วยในการรักษาลูกค้าเดิม และให้ผู้บริโภคใหม่ตระหนักถึงความสำคัญของการทำประกันภัยเพื่อลดความเสี่ยงในการใช้ชีวิต

3.1.2 ควรมีการศึกษาด้านผลกระทบต่อการขายของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีในองค์กร เพื่อให้สอดคล้องกับการปฏิบัติงานของพนักงาน

รายการอ้างอิง

- การประกันวินาศภัย. (2558). เข้าถึงเมื่อ 10 ธันวาคม. เข้าถึงได้จาก
<http://www.slideshare.net/chakaew4524/5-46346300>
- กิติพัฒน์ นนทปัทมะดุรงค์. (2550). การวิจัยเชิงคุณภาพในสวัสดิการสังคม: แนวคิดและวิธีการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- ขวัญ พิพัฒน์สุขมงคล. (2551). “การพัฒนามาตรฐานวัดการรับรู้ ของนักท่องเที่ยวชาวไทยต่อคุณภาพการบริการของโรงแรมในจังหวัดเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ข้อมูลพื้นที่วิจัย. (2558). เข้าถึงเมื่อ 10 ธันวาคม. เข้าถึงได้จาก
<https://www.thanachartbank.co.th/TbankCMSFrontend/aboutusthdetail.aspx?aboutid=1>
- ชลิตา ตั้งสุภาพ. (2555). “ปัจจัยจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานขายบ้านจัดสรรในจังหวัดเชียงใหม่.” การค้นคว้าอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการตลาด บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ธัญชูลี เข้มเพ็ชร. (2551). “วิถีชีวิตและสิ่งแวดล้อมของผู้สูงอายุชาวเขาเผ่าลีซอที่มีอายุยืนยาว.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นภาพรณัฏ หะวานนท์. (2552). “วิธีการศึกษาเรื่องเล่า: จุดเปลี่ยนของการวิจัยทางด้านสังคมศาสตร์.” วารสารลุ่มน้ำโขง 5, 2 (พฤษภาคม-สิงหาคม): 1-22.
- นภาพรณัฏ หะวานนท์ และคณะ. (2554). การสร้างความฉลาดรู้เรื่องเพศในวัฒนธรรมบริโภค. กรุงเทพมหานคร: เอ เอ็นทีออฟฟิศ.เอ็กเพลส.
- นิตา ชูโต. (2548). การวิจัยเชิงคุณภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: พรินต์โพร.
- บุษรา อึ้งภากรณ์. (2548). “ปัจจัยสนับสนุนต่อการเพิ่มลูกค้าในบริษัท สหประกันชีวิต จำกัด.” วารสารสำนักงานประกันภัย 14, 54.
- ประภาภรณ์ พวงเนียม. (2554). “วิถีชีวิตและเรื่องเล่าเก่าแก่ไร่อ้อยอำเภอท่าม่วง จังหวัดกาญจนบุรี.” วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาประกอบการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ประเวศ วะสี. (2538). การดำรงชีวิตที่มีคุณค่าในสังคมสมัยใหม่. กรุงเทพมหานคร: หมอชาวบ้าน.

- ปิยพล ควรรสุทธิ. (2558). “ผลกระทบด้านกลยุทธ์ธุรกิจคุณภาพการบริการของร้านค้าปลีกและคุณภาพสินค้าที่มีอิทธิพลต่อความภักดีของลูกค้า.” **วารสารสถาบันวิชาการป้องกันประเทศ** 6, 3 (พฤษภาคม-สิงหาคม).
- เพ็ญภา จรัสพันธ์. (2557). “ความพึงพอใจของลูกค้า ต่อคุณภาพการให้บริการของศูนย์บริการลูกค้า จีเนทโมบายเซอร์วิสเซ็นเตอร์ จันทบุรี.” งานนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยบูรพา.
- วารัชต์ มัชฌิมบุรุษ. (2555). “แนวทางการบริหารจัดการโรงแรมบูติก กรณีศึกษาโรงแรมระรินจินดา เวลเนส สปา รีสอร์ทจังหวัดเชียงใหม่.” ฐานข้อมูลโครงสร้างพื้นฐานภาครัฐด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยพะเยา.
- วิสุทธิ เหมหมั่น. (2555). “แนวโน้มการประกันวินาศภัยในประเทศไทย.” **สยามธุรกิจ** (14-16 พฤศจิกายน).
- สัมพันธ์ ลีสมเกียรติ. (2541). “ปัจจัยและทัศนคติในการทำประกันภัยรถยนต์นั่งส่วนบุคคล ของบุคลากรมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน.” ปริญญานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.). (2558). **พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535**. เข้าถึงเมื่อ 15 ธันวาคม. เข้าถึงได้จาก <http://www.oic.or.th>
- องอาจ นัยพัฒน์. (2548). **วิธีวิทยาการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร: สามลดา.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แนวคำถามในการสัมภาษณ์

มหาวิทยาลัยศิลปากร

แนวคำถามในการสัมภาษณ์

ผู้ชายของธนาคารธนชาตสาขานครปฐม

1. วิถีชีวิตความเป็นมาของผู้ชาย
 - 1.1 ภูมิหลังและลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ ชื่อ นามสกุล อายุ สถานภาพ การศึกษา ศาสนา ภูมิลำเนาเดิม
 - 1.2 เล่าประวัติส่วนตัวการดำเนินชีวิตและประสบการณ์การทำงานในปัจจุบัน
 - 1.3 เล่าจุดเริ่มต้นการทำงาน
 - 1.4 เหตุผลที่ทำงานในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ลูกค้าสัมพันธ์
2. ความสำเร็จในการเป็นผู้ขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย
 - 2.1 รูปแบบการทำงาน
 - 2.2 หน้าที่ของผู้ชาย
 - 2.3 การให้ความหมายความสำเร็จของผู้ขายผลิตภัณฑ์ประกันภัย
 - 2.4 หลักการดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จ
3. ปัญหาและอุปสรรคในการประกอบกิจการ
 - 3.1 เล่าถึงปัญหาและอุปสรรคในการทำงานของผู้ชาย
 - 3.2 บอกแนวทางในการแก้ปัญหาในการทำงานของผู้ชาย
 - 3.3 แนวคิดการทำงานในอนาคต

เจ้าหน้าที่สาขาธนาคาร

1. ประวัติส่วนตัวผู้ให้สัมภาษณ์ ได้แก่ ชื่อ นามสกุล อายุ สถานภาพ การศึกษา ศาสนา ภูมิลำเนาเดิม
2. การประกอบอาชีพพนักงานธนาคาร
3. ความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ชายของธนาคารธนชาต
4. สิ่งที่ต้องพึงพาผู้ชายในการประกอบอาชีพ
5. ปัญหาและอุปสรรคในการทำงาน ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผู้ชาย
6. ข้อเสนอแนะและสิ่งที่ต้องการจากผู้ชาย

ลูกค้าที่เคยใช้บริการกับผู้ขาย

1. ประวัติส่วนตัวผู้ให้สัมภาษณ์ ได้แก่ ชื่อ นามสกุล อายุ สถานภาพ การศึกษา ศาสนา ภูมิลำเนาเดิม
2. สิ่งที่ได้รับบริการจากผู้ขาย
3. ความคิดเห็นเกี่ยวผู้ขายของธนาคารธนาคาร
4. ข้อเสนอแนะและสิ่งที่ต้องการจากผู้ขาย

ผู้เกี่ยวข้องกับผู้ขาย

1. ประวัติส่วนตัวผู้ให้สัมภาษณ์ ได้แก่ ชื่อ นามสกุล อายุ สถานภาพ การศึกษา ศาสนา ภูมิลำเนาเดิม
2. ความสัมพันธ์กับผู้ขาย
3. สิ่งที่ได้รับจากผู้ขาย
4. การดำเนินชีวิตในสังคม

ภาคผนวก ข

พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2535

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติ
ประกันวินาศภัย
พ.ศ. ๒๕๓๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ ๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕

เป็นปีที่ ๔๗ ในรัชกาลปัจจุบัน
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัย
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและ
ยินยอมของสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕”

มาตรา ๒^๑ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๑๐

มาตรา ๔^๒ ในพระราชบัญญัตินี้
“วินาศภัย” หมายความว่า ความเสียหายอย่างใด ๆ บรรดาที่จะพึงประมาณเป็นเงินได้ และหมายความรวมถึงความสูญเสียในสิทธิ ผลประโยชน์ หรือรายได้ด้วย
“บริษัท”^๒ หมายความว่า บริษัทมหาชนจำกัดที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้ และหมายความรวมถึงสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

^๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๐๙/ตอนที่ ๕๖/หน้า ๓๓/๑๐ เมษายน ๒๕๓๕
^๒ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “บริษัท” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

“สำนักงานใหญ่” หมายความว่ารวมถึงสำนักงานสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

“การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย” หมายความว่ารวมถึงการประกอบธุรกิจประกันต่อด้วย

“เงินกองทุน”^๓ (ยกเลิก)

“ตัวแทนประกันวินาศภัย” หมายความว่า ผู้ซึ่งบริษัทมอบหมายให้ทำการชักชวนให้บุคคลทำสัญญาประกันภัยกับบริษัท

“นายหน้าประกันวินาศภัย” หมายความว่า ผู้ซึ่งหรือจัดการให้บุคคลทำสัญญาประกันภัยกับบริษัท โดยกระทำเพื่อบำเหน็จเนื่องจากการนั้น

“คณะกรรมการ”^๔ หมายความว่า คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

“กองทุน”^๕ หมายความว่า กองทุนประกันวินาศภัย

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“นายทะเบียน”^๖ หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย หรือผู้ซึ่งเลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยมอบหมาย

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕^๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้และกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้กับออกประกาศตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงและประกาศนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

^๓ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เงินกองทุน” ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^๔ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “คณะกรรมการ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^๕ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “กองทุน” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^๖ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “นายทะเบียน” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^๗ มาตรา ๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

นคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

หมวด ๑

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา บริษัท สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

นคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๖^๔ การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยจะกระทำมิได้เมื่อได้จัดตั้งขึ้นในรูปบริษัทมหาชนจำกัดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด และโดยได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยจากรัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี

การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้เริ่มจัดตั้งบริษัทยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อรัฐมนตรี และเมื่อรัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาอนุมัติให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยแล้ว ให้ผู้เริ่มจัดตั้งบริษัทดำเนินการจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทมหาชนจำกัดและดำเนินการวางหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๙ พร้อมทั้งดำรงไว้ซึ่งเงินกองทุนตามมาตรา ๒๗ ภายในหกเดือนนับแต่วันที่ได้จดทะเบียนจัดตั้งบริษัทมหาชนจำกัดแล้ว

เมื่อรัฐมนตรีพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตได้ดำเนินการตามที่กำหนดในวรรคสองแล้วให้ออกใบอนุญาตให้แก่บริษัทมหาชนจำกัดที่จัดตั้งขึ้น

ในกรณีที่บริษัทมหาชนจำกัดไม่สามารถวางหลักทรัพย์หรือดำรงเงินกองทุนตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ ให้ถือว่าการอนุมัติให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยสิ้นสุด

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และในการอนุญาตรัฐมนตรีจะกำหนดเงื่อนไขไว้ด้วยก็ได้

มาตรา ๗ บริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศจะตั้งสาขาของบริษัทเพื่อประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้ได้ต่อเมื่อได้รับใบอนุญาตจากรัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี ในการนี้ รัฐมนตรีจะอนุญาตโดยมีเงื่อนไขก็ได้

การขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยและการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยโดยตั้งเป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

สาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต้องดำรงทรัพย์สินไว้ในประเทศไทยตามจำนวน ชนิด วิธีการและเงื่อนไขที่รัฐมนตรี* ประกาศกำหนด จำนวนทรัพย์สินที่รัฐมนตรีกำหนดต้องไม่ต่ำกว่าจำนวนเงินกองทุนที่บริษัทต้องดำรงตามมาตรา ๒๗

รัฐมนตรีจะออกใบอนุญาตตามความในวรรคหนึ่งก็ต่อเมื่อบริษัทได้วางหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๙^๕ และดำรงไว้ซึ่งทรัพย์สินในประเทศไทยตามวรรคสามแล้ว

บริษัทที่เป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศจะเปิดสาขา ณ ที่ใด ๆ มิได้

นคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๔ มาตรา ๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

สาขาให้หมายความรวมถึงสำนักงานที่แยกออกจากสำนักงานใหญ่ของบริษัทไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไร และได้รับเงินค่าใช้จ่ายจากบริษัทไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม แต่ทั้งนี้ ไม่รวมถึงสถานที่ที่ได้รับความเห็นชอบจากนายทะเบียนให้ใช้เป็นที่ตั้งหน่วยปฏิบัติการข้อมูลสถานที่เก็บเอกสาร และสถานที่ฝึกอบรมที่เกี่ยวข้องกับกิจการของบริษัท

*[คำว่า “รัฐมนตรี” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๘^๕ หุ้่นสามัญและหุ้่นบุริมสิทธิของบริษัทต้องเป็นหุ้่นชนิดระบุชื่อผู้ถือ และมีมูลค่าหุ้่นที่จดทะเบียนไว้ไม่เกินหุ้่นละหนึ่งร้อยบาท

การออกหุ้่นบุริมสิทธิตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัดทั้งนี้ นายทะเบียนจะกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้เอาประกันภัยโดยไม่ขัดต่อกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัดก็ได้

มาตรา ๙^{๑๐} บริษัทต้องมีกรรมการซึ่งมีสัญชาติไทยไม่ต่ำกว่าสามในสี่ของจำนวนกรรมการทั้งหมด และมีบุคคลตาม (๑) หรือ (๒) หรือ (๑) และ (๒) ถือหุ้่นรวมกันเกินร้อยละเจ็ดสิบห้าของจำนวนหุ้่นที่มีสิทธิออกเสียงและจำหน่ายได้แล้วทั้งหมด

(๑) บุคคลธรรมดาซึ่งมีสัญชาติไทย หรือห้างหุ้่นส่วนสามัญซึ่งไม่จดทะเบียนที่ผู้เป็นหุ้่นส่วนทั้งหมดมีสัญชาติไทย

(๒) นิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทย และมีลักษณะดังต่อไปนี้

(ก) มีบุคคลตาม (๑) ถือหุ้่นอยู่เกินร้อยละห้าสิบของจำนวนหุ้่นที่มีสิทธิออกเสียงและจำหน่ายได้แล้วทั้งหมด หรือ

(ข) มีบุคคลตาม (๑) หรือนิติบุคคลตาม (๒) (ก) หรือบุคคลตาม (๑) และนิติบุคคลตาม (๒) (ก) ถือหุ้่นอยู่เกินร้อยละห้าสิบของจำนวนหุ้่นที่มีสิทธิออกเสียงและจำหน่ายได้แล้วทั้งหมด

ในกรณีที่เห็นสมควรคณะกรรมการอาจอนุญาตให้บุคคลซึ่งไม่มีสัญชาติไทยถือหุ้่นได้ถึงร้อยละสี่สิบเก้าของจำนวนหุ้่นที่มีสิทธิออกเสียงและจำหน่ายได้แล้วทั้งหมด และให้มีกรรมการเป็นบุคคลซึ่งไม่มีสัญชาติไทยได้เกินกว่าหนึ่งในสี่แต่ไม่ถึงกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดได้ ทั้งนี้ การพิจารณาอนุญาตให้นำหลักเกณฑ์การถือหุ้่นของบุคคลตามวรรคหนึ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีที่บริษัทมีฐานะหรือการดำเนินการอยู่ในลักษณะอันอาจเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจ

^๕ มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๐} มาตรา ๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

ผ่อนผันให้บริษัทที่มีผู้ถือหุ้นหรือกรรมการแตกต่างไปจากที่กำหนดตามวรรคสองได้ ในการผ่อนผันนั้นจะกำหนดหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขไว้ด้วยก็ได้

มาตรา ๑๐ บุคคลใดได้หุ้นของบริษัทใดมา และการได้มานั้นเป็นเหตุให้จำนวนหุ้นหรือบุคคลผู้ถือหุ้นอยู่เป็นไปโดยฝ่าฝืนมาตรา ๙ และไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ บุคคลนั้นจะยกเอาการถือหุ้นในส่วนที่เกินจำนวนที่ถือไว้ขึ้นใช้ยื่นต่อบริษัทนั้นมิได้ และบริษัทจะจ่ายเงินปันผลหรือเงินตอบแทนอื่นใดให้แก่บุคคลนั้น หรือให้บุคคลนั้นออกเสียงลงคะแนนในที่ประชุมของผู้ถือหุ้นตามจำนวนหุ้นส่วนที่เกินมิได้

มาตรา ๑๑ เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๐ ให้บริษัทตรวจสอบทะเบียนผู้ถือหุ้นไม่น้อยกว่าสามเดือนก่อนการประชุมผู้ถือหุ้นทุกคราว และแจ้งผลการตรวจสอบต่อนายทะเบียนตามรายการและภายในเวลาที่นายทะเบียนกำหนดในกรณีที่มีจำนวนหุ้นที่ผู้ถือหุ้นถือหุ้นโดยฝ่าฝืนมาตรา ๙ ให้บริษัทแจ้งให้ผู้นั้นทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ตรวจพบ และให้ผู้นั้นดำเนินการแก้ไขภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันรับแจ้ง

มาตรา ๑๒ บทบัญญัติมาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑ มิให้นำมาใช้บังคับแก่บริษัทที่เป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศตามมาตรา ๗

มาตรา ๑๓^{๑๑} การโอนหรือรับโอนกิจการทั้งหมดหรือบางส่วน หรือการควบกันของบริษัทให้กระทำได้เฉพาะกับบริษัทด้วยกันเท่านั้น

ในกรณีที่บริษัทประสงค์จะโอนหรือรับโอนกิจการทั้งหมดหรือบางส่วน หรือควบกันตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการบริษัทดังกล่าวร่วมกันจัดทำโครงการแสดงรายละเอียดการดำเนินงานเสนอต่อคณะกรรมการ ทั้งนี้ ในการให้ความเห็นชอบคณะกรรมการจะกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่เห็นควรเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของผู้เอาประกันภัยหรือเพื่อความมั่นคงของการดำเนินกิจการของบริษัทด้วยก็ได้

มาตรา ๑๓/๑^{๑๒} การโอนกิจการทั้งหมดหรือบางส่วน เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการตามมาตรา ๑๓ วรรคสองแล้ว ให้ดำเนินการโอนกิจการได้ ทั้งนี้ การโอนสิทธิเรียกร้องในการโอนกิจการไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ในกรณีเป็นการโอนกิจการทั้งหมดของบริษัทให้ถือว่าการโอนมีผลสมบูรณ์ เมื่อบริษัทที่โอนและบริษัทที่รับโอนได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๓

^{๑๑} มาตรา ๑๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๒} มาตรา ๑๓/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

วรรคสองแล้ว และให้มีผลเป็นการยกเลิกใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยที่ออกให้แก่บริษัทที่โอนกิจการนั้น

มาตรา ๑๓/๒^{๑๓} การควบบริษัทให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด

การควบบริษัทตามวรรคหนึ่ง ให้มีผลสมบูรณ์เมื่อบริษัทที่จะควบกันได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๓ วรรคสองแล้ว และให้ถือว่าบริษัทที่ควบกันได้รับอนุมัติให้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง

เมื่อได้มีการจดทะเบียนการควบบริษัท และดำเนินการวางหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๔ พร้อมทั้งชำระไว้ซึ่งเงินกองทุนตามมาตรา ๒๗ แล้ว ให้รัฐมนตรีออกใบอนุญาตให้แก่บริษัทที่ควบกันและให้มีผลเป็นการยกเลิกใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยที่ออกให้แก่บริษัทเดิม

มาตรา ๑๓/๓^{๑๔} ในการโอนกิจการของบริษัทให้แก่บริษัทอื่นทั้งหมดหรือบางส่วนหรือการควบบริษัท หากมีการโอนสินทรัพย์ที่มีหลักประกันเป็นอย่างอื่นที่ใช้สิทธิจำนองสิทธิจำนำหรือสิทธิอันเกิดขึ้นแต่การค้ำประกันซึ่งยอมตกไปได้แก่ผู้รับโอนตามมาตรา ๓๐๕ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว ให้หลักประกันเป็นอย่างอื่นนั้นตกแก่บริษัทที่รับโอนกิจการหรือบริษัทที่ควบกัน แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๔^{๑๕} นอกจากค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยบริษัทต้องเสียค่าธรรมเนียมรายปีสำหรับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยทุกปี เว้นแต่ปีที่ออกใบอนุญาต

บริษัทใดไม่ชำระค่าธรรมเนียมรายปีภายในสามเดือนนับแต่วันสิ้นปีปฏิทิน ให้นายทะเบียนมีคำสั่งห้ามบริษัทนั้นดำเนินการขยายธุรกิจ ทั้งนี้ จนกว่าบริษัทจะชำระค่าธรรมเนียมให้ถูกต้องและครบถ้วน และนายทะเบียนได้ยกเลิกคำสั่งห้ามบริษัทดำเนินการขยายธุรกิจ

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ กรณีใดเป็นการขยายธุรกิจตามวรรคสอง ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๒๗/๖ วรรคสอง และบทกำหนดโทษในการฝ่าฝืนมาตรา ๒๗/๖ วรรคหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๙/๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๕^{๑๖} (ยกเลิก)

^{๑๓} มาตรา ๑๓/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๔} มาตรา ๑๓/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๕} มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๖} มาตรา ๑๕ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๖^{๑๗} บริษัทตามมาตรา ๖ ที่จะเปิดสาขา ย้ายที่ตั้งสำนักงานใหญ่ หรือสำนักงานสาขาหรือเลิกสาขา ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๗ วรรคหกมาใช้บังคับโดยอนุโลม

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๑๗^{๑๘} ห้ามมิให้ผู้ใดทำการเป็นผู้รับประกันภัยโดยทำสัญญาประกันภัยกับบุคคลใด ๆ เว้นแต่จะเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ห้ามมิให้ผู้ใดใช้กรรมธรรม์ประกันภัยของบริษัทซึ่งตนไม่มีสิทธิใช้ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๘ ห้ามมิให้ผู้ใดใช้ชื่อหรือคำแสดงชื่อในธุรกิจว่า “ประกันวินาศภัย” หรือคำอื่นใดที่มีความหมายเช่นเดียวกัน นอกจากบุคคลดังต่อไปนี้

- (๑) บริษัท
- (๒) สมาคมที่มีสมาชิกส่วนมากเป็นบริษัทหรือสมาคมที่มีสมาชิกส่วนมากเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของบริษัท
- (๓) สมาคมที่มีสมาชิกส่วนมากเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัย
- (๔) สมาคมนายจ้างหรือสหภาพแรงงานที่มีสมาชิกส่วนมากเป็นพนักงานหรือลูกจ้างของบริษัท
- (๕) ตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยที่ใช้เพื่อเป็นคำแสดงชื่อในธุรกิจการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยของตน แล้วแต่กรณี
- (๖) สถาบันการศึกษาวิชาประกันวินาศภัยหรือสถาบันอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันวินาศภัยซึ่งใช้เพื่อเป็นคำแสดงชื่อของสถาบันนั้น
- (๗) กรรมการ พนักงาน ลูกจ้าง สมาชิก หรือผู้มีฐานะ มีตำแหน่งหรือหน้าที่ใด ๆ ในบริษัท สมาคม สหภาพแรงงาน สถาบันการศึกษาวิชาประกันวินาศภัย หรือสถาบันอื่นที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันวินาศภัย ตาม (๑) (๒) (๓) (๔) และ (๖) ซึ่งใช้เพื่อแสดงความเป็นกรรมการ พนักงาน ลูกจ้าง สมาชิก หรือผู้มีฐานะ มีตำแหน่งหรือหน้าที่ของตนในบริษัท สมาคม สหภาพแรงงาน หรือสถาบันดังกล่าว

การใช้ชื่อหรือคำแสดงชื่อในธุรกิจของตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยตาม (๕) ต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่นายทะเบียนประกาศกำหนด^{๑๙}

^{๑๗} มาตรา ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๘} มาตรา ๑๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๙} มาตรา ๑๘ วรรคสอง เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๙ บริษัทต้องมีหลักทรัพย์ของบริษัทวางไว้กับนายทะเบียนเป็น
หลักทรัพย์ประกันตามประเภทของการประกันภัย

การกำหนดประเภทของการประกันภัยและมูลค่าของหลักทรัพย์ที่วางไว้กับนาย
ทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หลักทรัพย์ของบริษัทที่ต้องวางไว้กับนายทะเบียนจะเป็นเงินสด พันธบัตรรัฐบาล
ไทย หรือทรัพย์สินอื่นตามที่รัฐมนตรี*ประกาศกำหนดก็ได้

บริษัทอาจขอเปลี่ยนแปลงหลักทรัพย์ประกันที่วางไว้ได้ ทั้งนี้ ภายใต้บังคับวรรค
สองและวรรคสาม

*[คำว่า “รัฐมนตรี” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการ
ประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับ
และส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๒๐ ในกรณีที่หลักทรัพย์ประกันของบริษัทใดมีมูลค่าลดต่ำกว่าที่
กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๙ ให้นายทะเบียน*สั่งให้บริษัทนั้นนำหลักทรัพย์
ประกันมาเพิ่มจนครบจำนวนที่กำหนดภายในสองเดือนนับแต่วันได้รับคำสั่ง

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการ
ประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและ
ส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๒๑ ในกรณีที่หลักทรัพย์ประกันของบริษัทใดมีมูลค่าเพิ่มขึ้นกว่าที่
กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๑๙ ให้นายทะเบียน*มีอำนาจสั่งถอนหลักทรัพย์ประกัน
ส่วนที่มีมูลค่าเพิ่มขึ้นนั้นได้ ตามคำขอของบริษัทซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ถึงมูลค่าที่เพิ่มขึ้น

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการ
ประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับ
และส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๒๒ ในกรณีที่บริษัทเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในประเภทใดอัน
มีผลให้หลักทรัพย์ประกันที่ได้วางไว้แล้วมีมูลค่าสูงกว่ามูลค่าของหลักทรัพย์ประกันที่กำหนดไว้
สำหรับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยที่คงดำเนินการต่อไป บริษัทมีสิทธิได้รับคืนทรัพย์สินที่
ได้วางไว้เป็นหลักทรัพย์ประกันเฉพาะส่วนที่เกินมูลค่าของหลักทรัพย์ประกันที่กำหนดไว้สำหรับ
การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยประเภทที่คงดำเนินการต่อไปนั้น ทั้งนี้ เมื่อบริษัทได้แสดง
หลักฐานให้เป็นที่พอใจนายทะเบียน*ว่า ได้ปลดเปลื้องหนี้สินและไม่มีควมรับผิดชอบอยู่สำหรับ
การประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยประเภทที่เลิกนั้นแล้ว

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๒๓^{๖๐} ให้บริษัทจัดสรรเงินสำรองดังต่อไปนี้

- (๑) เงินสำรองสำหรับเบี้ยประกันภัยที่ยังไม่ตกเป็นรายได้ของบริษัท
 - (๒) เงินสำรองสำหรับค่าสินไหมทดแทน และ
 - (๓) เงินสำรองเพื่อการอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด
- เงินสำรองตามวรรคหนึ่งจะเป็นเงินสด พันธบัตรรัฐบาลไทย หรือทรัพย์สินอย่างอื่นก็ได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๔ รัฐมนตรี* มีอำนาจประกาศกำหนดให้บริษัทวางเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ (๑) ไว้กับนายทะเบียนตามประเภทของการประกันภัย และตามอัตราหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในประกาศ

*[คำว่า “รัฐมนตรี” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๒๕ ในกรณีที่หลักทรัพย์ประกันที่บริษัทวางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๑๙ และเงินสำรองที่บริษัทวางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ เป็นทรัพย์สินที่การโอนหรือการได้มาซึ่งทรัพย์สินนั้นจะต้องจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายหรือต้องกระทำต่อบุคคลอื่นซึ่งเกี่ยวข้องกับการโอนหรือการได้มาซึ่งทรัพย์สินนั้น ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องนั้นทราบ และห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องนั้นโอนหรือให้ไปซึ่งทรัพย์สินนั้น จนกว่านายทะเบียนจะมีหนังสือแจ้งการถอนหรือการเปลี่ยนแปลงทรัพย์สินนั้น

มาตรา ๒๖ หลักทรัพย์ประกันที่บริษัทวางไว้ตามมาตรา ๑๙ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ ที่บริษัทวางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๕ ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ทั้งนี้ ตลอดเวลาที่บริษัทยังมีได้เลิกกัน

ในกรณีที่บริษัทเลิกกัน ให้เจ้าหน้าที่ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีบุริมสิทธิพิเศษเหนือทรัพย์สินที่วางเป็นหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๙ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ (๑) ที่วางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๕ และมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินดังกล่าวก่อนเจ้าหน้าที่บุริมสิทธิพิเศษอื่น

ในกรณีที่บริษัทล้มละลาย ให้เจ้าหน้าที่ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีบุริมสิทธิพิเศษเหนือทรัพย์สินที่วางเป็นหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๙ และเงิน

^{๖๐} มาตรา ๒๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

สำรองตามมาตรา ๒๓ (๑) ที่วางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ มีสิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินดังกล่าวอย่างเดียวกันกับเจ้าหนี้ที่มีประกันตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

ทรัพย์สินของบริษัทนอกจากหลักทรัพย์ประกันตามมาตรา ๑๙ และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ (๑) ที่วางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีสิทธิได้รับชำระหนี้เป็นอย่างเดียวกันกับผู้ทรงบุริมสิทธิในมูลค่าภาษีอากรตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

หมวด ๑/๑

การดำรงเงินกองทุนและสินทรัพย์สภาพคล่อง^{๒๐}

มาตรา ๒๗ ให้คณะกรรมการมีอำนาจประกาศกำหนดประเภทและชนิดของเงินกองทุนรวมทั้งหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการคำนวณเงินกองทุนของบริษัท

บริษัทต้องดำรงไว้ซึ่งเงินกองทุนตลอดเวลาที่ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยเป็นอัตราส่วนกับสินทรัพย์ หนี้สิน ภาระผูกพัน หรือความเสี่ยงตามอัตราที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

การกำหนดอัตราการดำรงเงินกองทุนตามวรรคสอง คณะกรรมการจะกำหนดตามขนาดหรือประเภทของสินทรัพย์ หนี้สิน ภาระผูกพัน หรือความเสี่ยงรวมทุกประเภท หรือแต่ละประเภทก็ได้

ในกรณีที่บริษัทมีการซื้อคืนตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด มิให้นำหุ้นที่ซื้อคืนนั้นเป็นส่วนหนึ่งของเงินกองทุน โดยให้หักเงินกองทุนออกตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ห้ามบริษัทนำเงินกองทุนไปใช้ก่อภาระผูกพัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๗/๑ บริษัทต้องดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องเป็นอัตราส่วนกับสินทรัพย์ หนี้สิน ภาระผูกพัน หรือเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ ซึ่งต้องไม่ต่ำกว่าอัตราที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

การกำหนดอัตราการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการจะกำหนดแต่เพียงบางประเภทหรือทุกประเภท หรือจะกำหนดอัตราส่วนของแต่ละประเภทในอัตราใดก็ได้

อัตราการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตราหนึ่ง ถ้าเป็นการเพิ่มอัตราดังกล่าวต้องประกาศล่วงหน้าก่อนวันใช้บังคับไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

^{๒๐} หมวด ๑/๑ การดำรงเงินกองทุนและสินทรัพย์สภาพคล่อง มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๒๗/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๒๗/๒ สิทธิทรัพย์สินสภาพคล่องได้แก่

(๑) เงินสด หรือเงินฝากธนาคารตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(๒) หลักทรัพย์รัฐบาลไทย หรือหลักทรัพย์ธนาคารแห่งประเทศไทย

(๓) หุ้นกู้หรือพันธบัตรที่กระทรวงการคลัง ธนาคารแห่งประเทศไทย หรือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาสถาบันการเงินค้ำประกันเงินต้นและดอกเบี้ย

(๔) สิทธิอื่นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

สิทธิทรัพย์สินสภาพคล่องตาม (๒) (๓) และ (๔) ต้องปราศจากภาระผูกพันและสามารถโอนเปลี่ยนมือได้

มาตรา ๒๗/๓ บริษัทต้องบริหารสินทรัพย์ หนี้สิน ภาระผูกพัน และเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ ให้มีความสัมพันธ์กับระยะเวลาในการรับชำระเบี้ยประกันภัย การกู้ยืมเงิน หรือการรับเงินจากผู้เอาประกันภัยหรือประชาชนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๗/๔ ให้บริษัทจัดสรรสินทรัพย์ไว้สำหรับหนี้สินและภาระผูกพันตามสัญญาประกันภัย ทั้งนี้ ตามประเภท ชนิด และสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ให้บริษัทนำเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ ยกเว้นส่วนที่บริษัทวางไว้กับนายทะเบียนตามมาตรา ๒๔ และสินทรัพย์ตามวรรคหนึ่งฝากกับสถาบันการเงินหรือดำเนินการอย่างอื่น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ห้ามบริษัทนำสินทรัพย์ตามวรรคสองไปใช้ก่อภาระผูกพัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๒๗/๕ ให้บริษัทจัดทำรายงานการดำรงเงินกองทุนเสนอต่อนายทะเบียนทุกเดือนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่นายทะเบียนประกาศกำหนด

ในกรณีที่เงินกองทุนของบริษัทใดลดลงต่ำกว่าเงินกองทุนที่ต้องดำรงไว้ตามมาตรา ๒๗ วรรคสอง ให้บริษัทเสนอโครงการ เพื่อแก้ไขฐานะเงินกองทุนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากนายทะเบียนหรือวันที่ผู้สอบบัญชีหรือบริษัทตรวจพบ

โครงการตามวรรคหนึ่งอย่างน้อยต้องประกอบด้วยรายการ ดังต่อไปนี้

(๑) ขั้นตอนที่จะเพิ่มเงินกองทุนให้เพียงพอ

(๒) ระดับเงินกองทุนที่คาดว่าจะดำรงในแต่ละไตรมาสภายในระยะเวลาของโครงการ

(๓) ประเภทและธุรกิจที่จะประกอบการ

(๔) ระยะเวลาของโครงการซึ่งต้องไม่เกินหนึ่งปี

ในการพิจารณาให้ความเห็นชอบนายทะเบียนจะต้องพิจารณาและแจ้งให้บริษัททราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับโครงการ ทั้งนี้ การให้ความเห็นชอบจะกำหนดเงื่อนไขหรือเงื่อนไขเวลาไว้ด้วยก็ได้

ในกรณีที่นายทะเบียนไม่ให้ความเห็นชอบโครงการ หรือบริษัทไม่เห็นด้วยกับเงื่อนไข หรือเงื่อนไขที่นายทะเบียนกำหนด ให้บริษัทมีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง และให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๒๗/๖ ในระหว่างดำเนินการตามโครงการที่ได้รับความเห็นชอบตามมาตรา ๒๗/๕ บริษัทสามารถประกอบกิจการได้ตามปกติ แต่จะดำเนินการขยายธุรกิจไม่ได้จนกว่าจะสามารถดำรงเงินกองทุนได้ตามมาตรา ๒๗ วรรคสอง

การขยายธุรกิจของบริษัทตามวรรคหนึ่งให้หมายถึง

(๑) การรับประกันภัยรายใหม่ หรือการขยายวงเงินการรับประกันภัยของกรมธรรม์ประกันภัยที่มีอยู่

(๒) การเพิ่มความเสี่ยงในการลงทุนประกอบธุรกิจอื่นของบริษัท

(๓) การก่อภาระผูกพันเพิ่มเติม เว้นแต่เป็นการดำเนินการตามภาระผูกพันที่มีอยู่

(๔) การทำสัญญาแต่งตั้งตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยเพิ่มเติม

(๕) การรับโอนกิจการของบริษัท

กรณีใดเป็นการเพิ่มความเสี่ยงตาม (๒) หรือเป็นการก่อภาระผูกพันเพิ่มเติมตาม (๓) ให้เป็นไปตามที่นายทะเบียนประกาศกำหนด

มาตรา ๒๗/๗ ให้นายทะเบียนพิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๕๒ เมื่อมีกรณีใดกรณีหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) บริษัทไม่เสนอโครงการตามมาตรา ๒๗/๕ ต่อนายทะเบียนภายในกำหนดเวลา

(๒) บริษัทไม่ดำเนินการตามโครงการ หรือดำเนินการไม่เป็นไปตามโครงการที่ได้รับความเห็นชอบตามมาตรา ๒๗/๕ ทั้งนี้ ตามเงื่อนไขหรือเงื่อนไขที่นายทะเบียนกำหนด

(๓) โครงการที่เสนอตามมาตรา ๒๗/๕ ไม่ได้รับความเห็นชอบและบริษัทไม่ยื่นอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือคณะกรรมการมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์

หมวด ๒

การควบคุมบริษัท

มาตรา ๒๘ นอกจากการประกันวินาศภัย บริษัทจะลงทุนประกอบธุรกิจอื่นใดได้ เฉพาะที่รัฐมนตรี*ประกาศกำหนด ในการนี้รัฐมนตรี*จะกำหนดเงื่อนไขสำหรับการประกอบธุรกิจ นั้น ๆ ให้บริษัทปฏิบัติตามด้วยก็ได้

*[คำว่า “รัฐมนตรี” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๒๙ กรมธรรม์ประกันภัยที่บริษัทออกให้แก่ผู้เอาประกันภัย ต้องเป็นไปตามแบบและข้อความที่นายทะเบียนได้ให้ความเห็นชอบ ทั้งนี้ รวมทั้งเอกสารประกอบหรือแนบท้ายกรมธรรม์ประกันภัยด้วย

แบบและข้อความที่นายทะเบียนได้ให้ความเห็นชอบไว้แล้วตามวรรคหนึ่ง เมื่อนายทะเบียนเห็นสมควรหรือเมื่อบริษัทร้องขอ นายทะเบียนจะสั่งให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงเพิ่มเติมหรือยกเลิกแบบ หรือข้อความนั้นบางส่วนหรือทั้งหมดก็ได้

ในกรณีที่บริษัทออกกรมธรรม์ประกันภัยแตกต่างไปจากแบบหรือข้อความที่นายทะเบียนได้ให้ความเห็นชอบตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยมีสิทธิเลือกให้บริษัทต้องรับผิดชอบในการชำระหนี้ตามแบบกรมธรรม์ประกันภัยหรือข้อความที่บริษัทออกให้ นั้น หรือตามแบบหรือข้อความที่นายทะเบียนได้ให้ความเห็นชอบไว้แล้วก็ได้ และไม่ว่าผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยจะใช้สิทธิดังกล่าวนี้ประการใดหรือไม่ ย่อมไม่เป็นเหตุให้บริษัทพ้นความผิดที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่บริษัทออกกรมธรรม์ประกันภัยโดยใช้แบบหรือข้อความที่นายทะเบียนมิได้ให้ความเห็นชอบตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ผู้เอาประกันภัยจะเลือกให้บริษัทต้องรับผิดชอบตามกรมธรรม์ประกันภัยนั้น หรือจะบอกเลิกสัญญาประกันภัยนั้นเสียและให้บริษัทคืนเบี้ยประกันภัยทั้งสิ้นที่ได้ชำระไว้แล้วแก่บริษัทก็ได้ และไม่ว่าผู้เอาประกันภัยจะใช้สิทธิดังกล่าวนี้ประการใด หรือไม่ ย่อมไม่เป็นเหตุให้บริษัทพ้นความผิดที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๐ อัตราเบี้ยประกันภัยที่บริษัทกำหนด จะต้องได้รับความเห็นชอบจากนายทะเบียน

อัตราเบี้ยประกันภัยที่นายทะเบียนเห็นชอบไว้แล้ว เมื่อนายทะเบียนเห็นสมควรหรือเมื่อบริษัทร้องขอ นายทะเบียนจะสั่งให้เปลี่ยนอัตรานั้นเสียใหม่ก็ได้ การเปลี่ยนอัตราใหม่ไม่มีผลกระทบต่อกรมธรรม์ประกันภัยที่ได้กำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยที่นายทะเบียนได้ให้ความเห็นชอบไว้ก่อนแล้ว

มาตรา ๓๐/๑^{๒๒} ให้ถือว่าข้อความหรือภาพที่โฆษณา หรือหนังสือชักชวนเป็นส่วนหนึ่งของกรมธรรม์ประกันภัย หากข้อความหรือภาพใดมีความหมายขัดกับข้อความใน

^{๒๒} มาตรา ๓๐/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

กรมธรรม์ประกันภัย ให้ตีความไปในทางที่เป็นคุณแก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัย แล้วแต่กรณี

ห้ามตัวแทนประกันวินาศภัยนำข้อความหรือภาพโฆษณา หรือหนังสือชักชวนที่ไม่ได้รับความเห็นชอบจากบริษัทไปใช้ในการชักชวนให้บุคคลทำสัญญาประกันภัย

มาตรา ๓๑ ห้ามมิให้บริษัทกระทำการดังต่อไปนี้

(๑) ประกอบธุรกิจประกันชีวิต

(๒) รับประกันวินาศภัยเกินกว่าจำนวนดังต่อไปนี้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายทะเบียน

(ก) รับประกันอัคคีภัยรายเดี่ยวหรือหลายรายรวมกันเพื่อวินาศภัยอันเดียวกันภายในเขตที่นายทะเบียนกำหนด ทั้งนี้ โดยมีจำนวนเงินเอาประกันภัยเกินกว่าร้อยละสิบของเงินกองทุน

(ข) รับประกันวินาศภัยยานพาหนะทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ และบุคคลหรือทรัพย์สินที่อยู่ในยานพาหนะนั้น และการประกันภัยค่าจ้างเพื่อวินาศภัยอันเดียวกัน ทั้งนี้ โดยมีจำนวนเงินเอาประกันภัยแต่ละยานพาหนะเกินกว่าร้อยละสิบของเงินกองทุน

(ค) รับประกันวินาศภัยอื่นนอกจาก (ก) หรือ (ข) โดยมีจำนวนเงินเอาประกันภัยรายหนึ่งเกินกว่าร้อยละสิบของเงินกองทุน

ในกรณีที่มีการประกันต่อซึ่งวินาศภัยตาม (ก) (ข) หรือ (ค) โดยมีผลบังคับพร้อมกับการรับประกันวินาศภัย มิให้นำจำนวนเงินที่เอาประกันต่อเข้าอยู่ในจำนวนที่กำหนดตาม

(ก) (ข) หรือ (ค)

(๓) ลดทุนโดยมิได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายทะเบียนโดยความเห็นชอบของรัฐมนตรี

(๔) ฝากเงินไว้ที่อื่นนอกจากที่ธนาคาร บริษัทเงินทุนหรือบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์

(๕) เก็บเงินสดไว้ที่อื่นนอกจากเก็บไว้ที่สำนักงานของบริษัท

(๖) จ่ายเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดให้แก่กรรมการ ผู้จัดการ ที่ปรึกษา พนักงานหรือลูกจ้างของบริษัทเพื่อเป็นค่านายหน้าหรือค่าตอบแทนสำหรับหรือเนื่องจากธุรกิจหรือการกระทำใด ๆ เว้นแต่เป็นการจ่ายบำเหน็จ เงินเดือน โบนัส หรือเงินอย่างอื่นที่พึงจ่ายตามปกติ

(๗) จ่ายเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดให้แก่ตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัย นอกจากเงินค่าจ้างหรือบำเหน็จที่พึงจ่ายตามปกติ

(๘) จ่ายเงินหรือทรัพย์สินอื่นใดล่วงหน้าให้แก่บุคคลใด เป็นค่านายหน้าหรือค่าตอบแทนสำหรับงานที่จะทำให้แก่บริษัท

(๙) จ่ายบำเหน็จให้แก่บุคคลที่ช่วยให้มีการทำสัญญาประกันภัย ซึ่งมีใช้ตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยของบริษัท

(๑๐) ซื้อหรือมีไว้ซึ่งอสังหาริมทรัพย์ เว้นแต่

(ก) เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานหรือลูกจ้างของบริษัทตามสมควร

(ข) เพื่อใช้สำหรับการลงทุนประกอบธุรกิจอื่นที่รัฐมนตรี*ประกาศกำหนดตามมาตรา ๒๘

(ค) เป็นอสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาจากการรับชำระหนี้หรือจากการบังคับจำนอง

การซื้อหรือมีไว้ซึ่งอสังหาริมทรัพย์ตาม (ก) หรือ (ข) หรือการได้อสังหาริมทรัพย์มาจากการรับชำระหนี้ตาม (ค) ต้องได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากนายทะเบียนในการอนุญาตนายทะเบียนจะกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ไว้ด้วยก็ได้

(๑๑) ให้ประโยชน์เป็นพิเศษแก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยนอกเหนือไปจากที่กำหนดไว้ในกรมธรรม์ประกันภัย

(๑๒) รับชำระเบี้ยประกันภัยจากผู้เอาประกันภัยลดลงต่ำกว่าจำนวนที่ต้องชำระ

(๑๓) ตั้งหรือมอบหมายบุคคลอื่นนอกจากตัวแทนประกันวินาศภัย นายหน้าประกันวินาศภัย หรือพนักงานของบริษัทซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการรับเงินเป็นผู้รับชำระเบี้ยประกันภัย

(๑๔) ออกกรมธรรม์ประกันภัยโดยไม่มีลายมือชื่อของกรรมการผู้มีอำนาจผูกพันบริษัทและไม่ได้ประทับตราของบริษัทตามที่ได้จดทะเบียนไว้ หรือไม่มีลายมือชื่อของผู้จัดการสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศตามที่ระบุไว้ในใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยและไม่ได้ประทับตราของบริษัทนั้นด้วย ถ้ามี

(๑๕) โฆษณาจูงใจอันเป็นเท็จหรือเกินความจริงเกี่ยวกับบริษัทหรือธุรกิจประกันวินาศภัยของบริษัท

(๑๖) ตั้งหรือมอบหมายบุคคลอื่นนอกจากตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัทไปชักชวนซื้อหรือจัดการให้บุคคลทำสัญญาประกันภัยกับบริษัท ทั้งนี้ เว้นแต่เป็นการกระทำของกรรมการ พนักงาน หรือลูกจ้างของบริษัทซึ่งกระทำการในนามบริษัท หรือ

(๑๗)^{๒๓} ขายหรือให้อสังหาริมทรัพย์ใด ๆ หรือสังหาริมทรัพย์ที่มีมูลค่ารวมกันสูงกว่าที่นายทะเบียนกำหนดแก่กรรมการบริษัท หรือซื้อทรัพย์สินจากกรรมการบริษัท ทั้งนี้ รวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้องกับกรรมการบริษัทตามที่คณะกรรมการ*ประกาศกำหนด เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากคณะกรรมการบริษัทและได้รับความเห็นชอบจากนายทะเบียน

*[คำว่า “คณะกรรมการ” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการบริษัท” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

^{๒๓} มาตรา ๓๑ (๑๗) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๓๒ คำสั่งของนายทะเบียนที่ไม่อนุญาตตามมาตรา ๓๑ (๒) ให้อุทธรณ์ต่อรัฐมนตรี* ได้ภายในสิบห้าวันนับแต่วันทราบคำสั่ง คำวินิจฉัยของรัฐมนตรี* ให้เป็นที่สุด

*[คำว่า “รัฐมนตรี” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๓๓^{๒๔} บริษัทต้องจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ที่ตกเป็นของบริษัทตามมาตรา ๓๑ (๑๐) ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทมีไว้เพื่อใช้เป็นสถานที่สำหรับประกอบธุรกิจหรือสำหรับใช้เพื่อสวัสดิการของพนักงานหรือลูกจ้างของบริษัท หรือเพื่อใช้สำหรับการลงทุนประกอบธุรกิจอื่นตามมาตรา ๓๑ (๑๐) (ก) หรือ (ข) ถ้ามิได้ใช้อสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวแล้วให้จำหน่ายภายในห้าปีนับแต่วันที่เลิกใช้

(๒) อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทได้มาจากการรับชำระหนี้ หรือจากการบังคับจำนองตามมาตรา ๓๑ (๑๐) (ค) ให้จำหน่ายภายในห้าปีนับแต่วันที่ได้มา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนให้มีไว้เพื่อใช้ในกิจการตามมาตรา ๓๑ (๑๐) (ก) หรือ (ข)

นายทะเบียนอาจขยายระยะเวลาที่กำหนดตาม (๑) และ (๒) ได้อีกตามระยะเวลาที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ทั้งนี้ นายทะเบียนอาจกำหนดเงื่อนไขในการให้ขยายระยะเวลาไว้ด้วยก็ได้

มาตรา ๓๔^{๒๕} กรรมการ ผู้จัดการ บุคคลซึ่งมีอำนาจกระทำการแทนบริษัท หรือที่ปรึกษาของบริษัทต้องเป็นบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติทางการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาตรีหรือเป็นผู้มีประสบการณ์ในการทำงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจประกันภัย และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย

(๒) เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน

(๓) เคยเป็นกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งมีอำนาจกระทำการแทนบริษัทในช่วงเวลาที่บริษัทนั้นถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยหรือใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต เว้นแต่เป็นผู้ซึ่งนายทะเบียนด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเช่นนั้นในช่วงเวลาดังกล่าว

(๔) เป็นกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งมีอำนาจกระทำการแทนบริษัทอื่นที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย เว้นแต่จะได้รับยกเว้นตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

(๕) ถูกถอดถอนจากการเป็นกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลซึ่งมีอำนาจกระทำการแทนบริษัทตามมาตรา ๕๓

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๒๔} มาตรา ๓๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๒๕} มาตรา ๓๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

(๖) เป็นข้าราชการการเมืองหรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

(๗) เป็นข้าราชการหรือพนักงานของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมบริษัท เว้นแต่กรณีของบริษัทที่เป็นรัฐวิสาหกิจ หรือได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการเพื่อช่วยเหลือการดำเนินงานของบริษัท หรือเป็นผู้ได้รับแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓

(๘) มีประวัติเสียหายหรือดำเนินกิจการใดที่มีลักษณะที่แสดงถึงการขาดความรับผิดชอบหรือความรอบคอบเพียงพอประกอบวิชาชีพในฐานะเช่นนั้นจักต้องมีตามวิสัยและพฤติการณ์

มาตรา ๓๕^{๒๖} ภายใต้บังคับมาตรา ๖๖ ห้ามมิให้บริษัทมอบหมายหรือยินยอมให้บุคคลใดทำการรับประกันวินาศภัยโดยใช้กรรมธรรม์ประกันภัยของบริษัท

ห้ามมิให้บริษัทมอบหมายหรือยินยอมให้บุคคลใดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรรมธรรม์ประกันภัยบางส่วนหรือทั้งหมด นอกจากการประกันต่อ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา ๓๕/๑^{๒๗} เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองผู้เอาประกันภัย การตรวจสอบและประเมินวินาศภัยประเภทใดและจำนวนเงินเอาประกันภัยเท่าใดที่ต้องดำเนินการโดยผู้ประเมินวินาศภัยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๕/๒^{๒๘} ผู้ใดจะเป็นผู้ประเมินวินาศภัยต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนและขึ้นทะเบียนต่อสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

การขออนุญาต การอนุญาต และการขึ้นทะเบียน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๕/๓^{๒๙} ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประเมินวินาศภัยต้องผ่านการอบรมจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยหรือสถาบันที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยรับรองและต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นบุคคลวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ

^{๒๖} มาตรา ๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๒๗} มาตรา ๓๕/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๒๘} มาตรา ๓๕/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๒๙} มาตรา ๓๕/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

(๒) เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินหรือความผิดตามมาตรา ๙๐/๑ หรือมาตรา ๙๐/๒ เว้นแต่ได้พ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต

(๓) เป็นพนักงาน ลูกจ้าง หรือที่ปรึกษาของบริษัท

(๔) อยู่ระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาตเป็นผู้ประเมินวินาศภัย

(๕) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นผู้ประเมินวินาศภัยในระยะเวลาห้าปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต

มาตรา ๓๕/๔^{๑๐} ใบอนุญาตเป็นผู้ประเมินวินาศภัยให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอภายในกำหนดสองเดือนก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ โดยผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตต้องมีหนังสือรับรองว่าผ่านการฝึกอบรมเพิ่มเติมจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยหรือสถาบันที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยรับรอง

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๓๕/๕^{๑๑} ในกรณีที่เกิดวินาศภัยตามประเภทและจำนวนเงินเอาประกันภัยที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๓๕/๑ ให้คู่สัญญาตามกรมธรรม์ประกันภัยเลือกผู้ประเมินวินาศภัยที่ขึ้นทะเบียนไว้ ณ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบและประเมินวินาศภัยที่บริษัทจะต้องชดเชยค่าสินไหมทดแทน

ในการตรวจสอบและประเมินวินาศภัย ผู้ประเมินวินาศภัยต้องจัดทำรายงานหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องตามแบบและรายการที่นายทะเบียนประกาศกำหนดเพื่อยื่นต่อคู่สัญญาตามกรมธรรม์ประกันภัยฝ่ายละหนึ่งฉบับ

มาตรา ๓๕/๖^{๑๒} ผู้ประเมินวินาศภัยต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๕/๗^{๑๓} นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นผู้ประเมินวินาศภัย เมื่อปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้ประเมินวินาศภัยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศของนายทะเบียนหรือของคณะกรรมการตามมาตรา ๓๕/๕ หรือมาตรา ๓๕/๖

^{๑๐} มาตรา ๓๕/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๑} มาตรา ๓๕/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๒} มาตรา ๓๕/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๓} มาตรา ๓๕/๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

การพักใช้ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควร แต่ไม่เกินครึ่งละหนึ่งปี

มาตรา ๓๕/๘^{๓๔} นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นผู้ประเมินวินาศภัย เมื่อปรากฏแก่นายทะเบียนว่าผู้ประเมินวินาศภัย

(๑) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๕/๓
(๒) เคยถูกล้างพักใช้ใบอนุญาตมาแล้วและกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตามมาตรา ๓๕/๗ อีก

มาตรา ๓๕/๙^{๓๕} ผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตเป็นผู้ประเมินวินาศภัยตามมาตรา ๓๕/๗ หรือมาตรา ๓๕/๘ มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง และให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จภายในหกสิบวันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

มาตรา ๓๖ ห้ามมิให้บริษัทประกันการจ่ายค่าสินไหมทดแทนหรือประกันการคินเบี้ยประกันภัยที่ต้องจ่ายหรือคืนแก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์โดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือจ่ายหรือคืนไปโดยไม่สุจริต

การกระทำหรือการปฏิบัติใด ๆ ของบริษัทที่จะถือว่าเป็นการฝ่าฝืนตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและระยะเวลาที่รัฐมนตรี*ประกาศกำหนด

*[คำว่า “รัฐมนตรี” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๓๖/๑^{๓๖} ในกรณีที่มีการร้องเรียนเกี่ยวกับการประกันภัย การจ่ายค่าสินไหมทดแทนการชดใช้เงินหรือประโยชน์อื่นใดตามกรมธรรม์ประกันภัย นายทะเบียนอาจจัดให้มีการพิจารณาข้อร้องเรียนและดำเนินการไต่ถามได้

มาตรา ๓๗^{๓๗} ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขใด ๆ ให้บริษัทปฏิบัติในเรื่องดังต่อไปนี้

(๑) การเก็บเบี้ยประกันภัย

^{๓๔} มาตรา ๓๕/๘ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๓๕} มาตรา ๓๕/๙ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๓๖} มาตรา ๓๖/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๓๗} มาตรา ๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

- (๒) การประเมินราคาทรัพย์สินและหนี้สินของบริษัท
- (๓) การประกันต่อ
- (๔) การจำแนกประเภทค่าใช้จ่าย
- (๕) การจัดสรรเงินสำรองเพื่อการเสี่ยงภัยไว้เป็นประเภท ๆ
- (๖) การกำหนดวิธีการออกและเสนอขายกรมธรรม์ประกันภัย
- (๗) การกำหนดอัตราค่าจ้างหรือบำเหน็จสำหรับตัวแทนประกันวินาศภัย และ
นายหน้าประกันวินาศภัยตามประเภทของการประกันวินาศภัย
- (๘) การกำหนดแบบ ขนาด ตัวอักษร ภาษาที่ใช้ และข้อความของเอกสารแสดง
การรับเงินของบริษัท
- (๙) การกำหนดประเภทและอัตราอย่างสูงของค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการรับ

ประกันภัย

- (๑๐) การรับเงิน การจ่ายเงิน การตรวจสอบ และการควบคุมภายใน
- (๑๑) การชดใช้เงิน หรือค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัย
- (๑๒) การกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำในการบริหารจัดการความเสี่ยงของบริษัท

มาตรา ๓๘ ในการติดต่อกับประชาชน บริษัทต้องเปิดทำการตามวันและเวลาที่
นายทะเบียน*ประกาศกำหนด แต่ทั้งนี้ บริษัทจะเปิดทำการเกินกว่าที่กำหนดก็ได้

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการ
ประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับ
และส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๓๙ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมการประกันอัคคีภัย เมื่อบริษัททำ
สัญญาประกันอัคคีภัยรายใด ให้บริษัทยื่นรายการเกี่ยวกับการรับประกันอัคคีภัยตามแบบที่นาย
ทะเบียน*กำหนดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้ทำสัญญาประกันอัคคีภัยราย
นั้น

บทบัญญัติวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับแก่การประกันต่อ

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการ
ประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับ
และส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๔๐ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับรายการตามมาตรา ๓๙ และเห็นสมควร
จะกระทำการตรวจสอบเพื่อทราบราคาทรัพย์สินที่เอาประกันภัย ก็ให้กระทำได้ ในการนี้ให้
พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเข้าไปในสถานที่ตั้งของทรัพย์สินนั้นในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและ
พระอาทิตย์ตกได้ตามที่เห็นสมควร และให้มีอำนาจตรวจและเรียกให้ส่งเอกสารรวมทั้งหลักฐาน
ใด ๆ เพื่อประโยชน์แก่การที่จะทราบราคาอันแท้จริงของทรัพย์สินนั้น

ผู้เอาประกันภัยหรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ต้องให้ความสะดวกตามสมควรแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ตรวจสอบตามวรรคหนึ่ง

ถ้าผู้เอาประกันภัยหรือผู้ที่เกี่ยวข้องไม่ให้ความสะดวกตามวรรคสองจนเป็นเหตุให้ไม่สามารถทำการตรวจสอบได้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานเป็นหนังสือต่อนายทะเบียน ในกรณีเช่นนี้ เมื่อนายทะเบียนเห็นสมควร นายทะเบียนจะมีคำสั่งให้สัญญาประกันอัคคีภัยรายนั้นเป็นอันระงับสิ้นไปก็ได้ คำสั่งของนายทะเบียนให้กำหนดวันที่ให้สัญญาประกันอัคคีภัยระงับสิ้นไป ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าสามวันนับแต่วันที่นายทะเบียนมีคำสั่ง และให้นายทะเบียนแจ้งคำสั่งนั้นไปยังบริษัทและผู้เอาประกันภัยโดยพลัน เมื่อนายทะเบียนได้มีคำสั่งเช่นนี้ให้สัญญาประกันอัคคีภัยรายนั้นระงับสิ้นไปในวันที่นายทะเบียนกำหนดนั้น

ในกรณีที่สัญญาประกันอัคคีภัยระงับสิ้นไปตามวรรคสาม ในส่วนที่เกี่ยวกับนิติสัมพันธ์ระหว่างบริษัทกับผู้เอาประกันภัย ให้ถือเสมือนว่าการระงับสิ้นไปแห่งสัญญาประกันอัคคีภัยนั้นได้ระงับสิ้นไปเพราะผู้เอาประกันภัยบอกเลิกสัญญา

มาตรา ๔๑ ในกรณีที่ปรากฏแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบตามมาตรา ๓๙ ว่า ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยมีราคาต่ำกว่าจำนวนเงินที่เอาประกันภัยมากถึงขนาดที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าต่ำเกินสมควร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่รายงานผลการตรวจสอบนั้นต่อนายทะเบียน ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ปรากฏผลการตรวจสอบ ในกรณีเช่นนี้ถ้านายทะเบียนเห็นเป็นการสมควร ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ลดจำนวนเงินที่เอาประกันภัยลงเท่าที่นายทะเบียนเห็นสมควรไปยังบริษัทและผู้เอาประกันภัยภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับรายงานจากพนักงานเจ้าหน้าที่ แต่จำนวนเงินเอาประกันภัยที่ลดลงแล้วนั้น ต้องไม่ต่ำกว่าราคาทรัพย์สินที่เอาประกันภัยตามที่ปรากฏในการตรวจสอบของพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๔๒ เมื่อได้มีคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๑ แล้ว

(๑) ผู้เอาประกันภัยมีสิทธิบอกเลิกสัญญาประกันอัคคีภัยรายนั้นเสียได้ภายในสามวันนับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน และเมื่อได้บอกเลิกแล้วให้บริษัทคืนเบี้ยประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยตามส่วนเฉลี่ยของระยะเวลาที่เอาประกันภัยนั้น

(๒) ถ้าผู้เอาประกันภัยมิได้บอกเลิกสัญญาประกันอัคคีภัยตาม (๑) ให้ถือว่าการประกันภัยรายนั้น มีจำนวนเงินที่เอาประกันภัยตามที่นายทะเบียนได้มีคำสั่งให้ลดลงแล้วนั้น ทั้งนี้ นับแต่วันที่นายทะเบียนมีคำสั่งและให้บริษัทกำหนดเบี้ยประกันภัยสำหรับระยะเวลาที่เหลืออยู่ตามจำนวนเงินซึ่งเอาประกันภัยเท่าที่ได้ลดลงแล้วนั้น และให้คืนเบี้ยประกันภัยส่วนที่เกินให้แก่ผู้เอาประกันภัยภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่นายทะเบียนมีคำสั่ง

มาตรา ๔๓ ในกรณีที่วินาศภัยเกิดแก่ทรัพย์สินที่เอาประกันภัยและพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีเหตุอันควรสงสัยว่าวินาศภัยนั้นเกิดขึ้นด้วยความทุจริตของผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามกฎหมายกรมธรรม์ประกันภัย ให้พนักงานสอบสวนแจ้งเหตุที่สงสัยนั้นไปยังนายทะเบียน ในกรณีเช่นนี้ให้นายทะเบียนมีอำนาจออก

คำสั่งไปยังบริษัทให้งดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามกรมธรรม์ประกันภัยรายที่ส่งสัสนั้นไว้ เมื่อเหตุอันควรส่งสัสนั้นหมดไปแล้ว ให้นายทะเบียนถอนคำสั่งนั้นเสีย และแจ้งการถอนคำสั่งนั้นไปยังบริษัท และผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประกันภัยตามกรมธรรม์ประกันภัย

ในกรณีที่นายทะเบียนออกคำสั่งให้งดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนระงับอยู่นับแต่วันที่นายทะเบียนออกคำสั่งจนถึงวันถอนคำสั่งนั้น

มาตรา ๔๔ ให้บริษัทจัดทำสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีเกี่ยวกับธุรกิจของบริษัทตามแบบและรายการที่นายทะเบียน*กำหนด

เมื่อมีเหตุจะต้องลงในสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีของบริษัทเกี่ยวกับธุรกิจของบริษัท ให้บริษัทลงรายการที่เกี่ยวกับเหตุนั้นในสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีเกี่ยวกับธุรกิจของบริษัท ทั้งนี้ ไม่ช้ากว่าเจ็ดวันนับแต่วันที่เหตุอันจะต้องลงรายการนั้น

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๔๕ ให้บริษัทเก็บรักษาสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีตามมาตรา ๔๔ ไว้ที่สำนักงานของบริษัทไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันที่ลงรายการครั้งสุดท้ายในสมุดทะเบียนหรือสมุดบัญชีนั้น หรือนับแต่วันที่บริษัทพ้นจากความรับผิดชอบตามรายการที่มีความรับผิดชอบแล้วแต่อย่างไรจะยาวกว่า

มาตรา ๔๖ ผู้มีส่วนได้เสียจะขอตรวจดูสมุดทะเบียนตามมาตรา ๔๔ เฉพาะรายการที่ตนเกี่ยวข้องหรือจะขอให้บริษัทคัดสำเนารายการดังกล่าวโดยรับรองว่าถูกต้องด้วยก็ได้ ทั้งนี้ ต้องเสียค่าบริการตามที่นายทะเบียน*กำหนด

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๔๗ บริษัทต้องจัดทำและยื่นงบการเงินและรายงานเกี่ยวกับผลการดำเนินงานของบริษัทต่อคณะกรรมการ ดังต่อไปนี้

- (๑) งบการเงินรายไตรมาสที่ผู้สอบบัญชีได้สอบทานแล้ว
- (๒) งบการเงินสำหรับรอบปีปฏิทินที่ล่วงมาที่ผู้สอบบัญชีตรวจสอบและแสดงความเห็นแล้ว
- (๓) รายงานประจำปีแสดงการดำเนินงานของบริษัท

^{๓๔} มาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๓๕} มาตรา ๔๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

การจัดทำและยื่นงบการเงินและรายงานตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามแบบหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาที่คณะกรรมการประกาศกำหนด และผู้สอบบัญชีต้องเป็นผู้สอบบัญชีรับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพบัญชี

สำหรับบริษัทที่เป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศ นอกจากต้องดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสองแล้ว ต้องส่งรายงานประจำปีของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศที่ตนเป็นสาขาด้วยภายในห้าเดือนนับแต่วันสิ้นปีบัญชีของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศนั้น

มาตรา ๔๘ ถ้าปรากฏว่ารายงานประจำปีของบริษัทส่งตามมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง ไม่ถูกต้องหรือไม่มีรายการครบถ้วนบริบูรณ์ ให้นายทะเบียน*มีอำนาจสั่งให้บริษัทแก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้องหรือครบถ้วนบริบูรณ์ภายในระยะเวลาที่นายทะเบียน*กำหนด

ในกรณีที่บริษัทไม่ปฏิบัติตามคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้ถือว่าบริษัทมิได้ส่งรายงานประจำปีตามมาตรา ๔๗

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๔๙^{๔๐} ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้บริษัทยื่นรายงานหรือเอกสารใด ๆ เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจประกันภัย โดยคณะกรรมการจะให้ทำคำชี้แจงเพื่ออธิบายหรือขยายความแห่งรายงานหรือเอกสารนั้นด้วยก็ได้

รายงานหรือเอกสารที่ยื่นหรือแสดงหรือทำคำชี้แจงเพื่ออธิบายหรือขยายความตามวรรคหนึ่ง บริษัทต้องทำให้ครบถ้วนตรงต่อความเป็นจริง

มาตรา ๕๐^{๔๑} ให้บริษัทประกาศรายการงบดุลและงบกำไรขาดทุนตามแบบที่คณะกรรมการกำหนดภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ส่งงบการเงินตามมาตรา ๔๗ (๒) ในหนังสือพิมพ์รายวันที่ออกจำหน่ายแพร่หลายอย่างน้อยหนึ่งฉบับมีระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน และให้ปิดประกาศไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานใหญ่และสำนักงานสาขาของบริษัทไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนด้วย

มาตรา ๕๐/๑^{๔๒} เพื่อประโยชน์ในการให้ประชาชนได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับฐานะการเงินและผลการดำเนินงานของบริษัท ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้บริษัทเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

^{๔๐} มาตรา ๔๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๔๑} มาตรา ๕๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๔๒} มาตรา ๕๐/๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๕๐/๒^๓ ให้บริษัทส่งรายงานประจำปีการคำนวณความรับผิดตาม
กรมธรรม์ประกันภัยที่รับรองโดยนักคณิตศาสตร์ประกันภัยต่อคณะกรรมการตามแบบ
หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๕๑ ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจตรวจสอบกิจการและ
ฐานะการเงินของบริษัท และเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่
มีอำนาจ

(๑) เข้าไปในสำนักงานของบริษัทในระหว่างเวลาทำการเพื่อทราบข้อเท็จจริง ใน
การนี้ให้มีอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐานอื่น ๆ จากกรรมการ ผู้จัดการ ที่ปรึกษา พนักงาน หรือ
ลูกจ้างของบริษัทและสอบถามบุคคลดังกล่าวได้

(๒) เข้าไปในสถานที่ประกอบธุรกิจของบริษัท หรือสถานที่ใด ๆ ที่มีเหตุอันควร
สงสัยว่ามีสมุดบัญชี เอกสาร หรือดวงตรา หรือหลักฐานอื่นอันเกี่ยวกับกิจการ สินทรัพย์และ
หนี้สินของบริษัท เพื่อตรวจสอบหรือประเมินราคาทรัพย์สินของบริษัท ในระหว่างเวลาทำการหรือ
ในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก

(๓) สั่งให้บริษัทหรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของบริษัทส่งเอกสารหรือหลักฐานอื่น
ๆ

(๔) เรียกบุคคลดังกล่าวใน (๑) หรือ (๓) มาให้ถ้อยคำหรือจะสั่งให้บุคคล
ดังกล่าวยื่นคำชี้แจงแสดงข้อเท็จจริงตามที่ต้องการก็ได้

ในการปฏิบัติหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่งให้ผู้ที่
เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๕๒^๔ เมื่อมีกรณีใดกรณีหนึ่งตามมาตรา ๒๗/๗ หรือปรากฏหลักฐาน
ต่อนายทะเบียนว่าบริษัทใดมีฐานะหรือการดำเนินการอยู่ในลักษณะอันอาจเป็นเหตุให้เกิดความ
เสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน นายทะเบียนด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการมี
อำนาจสั่งให้บริษัทนั้นแก้ไขฐานะหรือการดำเนินการดังกล่าวได้ภายในเวลาที่นายทะเบียน
กำหนด หรือสั่งให้เพิ่มทุนหรือลดทุนเพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๒๗ วรรคสอง และจะสั่งให้บริษัท
หยุดรับประกันวินาศภัยเป็นการชั่วคราวด้วยก็ได้

ในกรณีที่บริษัทใดไม่เพิ่มทุนหรือลดทุนภายในกำหนดเวลาที่นายทะเบียนสั่งตาม
วรรคหนึ่งให้ถือว่าคำสั่งของนายทะเบียนเป็นมติที่ประชุมผู้ถือหุ้นนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาตาม
คำสั่งของนายทะเบียนดังกล่าว

^๓ มาตรา ๕๐/๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.

๒๕๕๑

^๔ มาตรา ๕๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

ในกรณีที่มีความจำเป็นรีบด่วนที่จะต้องให้บริษัทใดเพิ่มทุนหรือลดทุนเพื่อให้บริษัทนั้นสามารถพยุงฐานะและการดำเนินการต่อไปได้ นายทะเบียนด้วยความเห็นชอบของคณะกรรมการจะสั่งให้บริษัทเพิ่มทุนหรือลดทุนทันทีก็ได้ โดยให้ถือว่าคำสั่งของนายทะเบียนดังกล่าวเป็นมติที่ประชุมผู้ถือหุ้น

ในการเพิ่มทุนหรือลดทุนตามวรรคสองหรือวรรคสาม มิให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓๖ วรรคสอง (๒) มาตรา ๑๓๙ และมาตรา ๑๔๑ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชน จำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ มาใช้บังคับ

มาตรา ๕๓ เมื่อปรากฏหลักฐานต่อนายทะเบียนว่า บริษัทใดมีฐานะหรือการดำเนินการอยู่ในลักษณะอันอาจเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชนหรือกรรมการหรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของบริษัทใด ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๕๒ นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้บริษัทนั้นถอดถอนกรรมการหรือบุคคลซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของบริษัทผู้เป็นต้นเหตุดังกล่าวออกจากตำแหน่งได้

ในกรณีที่นายทะเบียนสั่งถอดถอนบุคคลตามวรรคหนึ่ง ให้บริษัทนั้นแต่งตั้งบุคคลอื่นโดยความเห็นชอบจากนายทะเบียนเข้าดำรงตำแหน่งดังกล่าวแทนภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันถอดถอน

ในกรณีที่บริษัทใดไม่ถอดถอนบุคคลตามวรรคหนึ่งหรือถอดถอนแล้วไม่แต่งตั้งบุคคลอื่นเข้าดำรงตำแหน่งแทนตามวรรคสอง นายทะเบียนด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรี* มีอำนาจสั่งถอดถอนบุคคลดังกล่าวหรือแต่งตั้งบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือหลายคนไปดำรงตำแหน่งเป็นเวลาไม่เกินสามปี และมีให้นำความในมาตรา ๓๔ (๔) มาใช้บังคับ

ให้ผู้ซึ่งนายทะเบียนแต่งตั้งตามวรรคสามได้รับคำตอบแทนตามที่รัฐมนตรี* กำหนดโดยให้จ่ายจากทรัพย์สินของบริษัทนั้น และในระหว่างเวลาที่บุคคลดังกล่าวดำรงตำแหน่งอยู่ผู้ถือหุ้นของบริษัทจะมีมติเพิกถอนหรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งของนายทะเบียนมิได้

บุคคลซึ่งถูกถอดถอนตามคำสั่งของนายทะเบียนจะเข้าไปเกี่ยวข้องหรือดำเนินการใด ๆ ในบริษัทนั้นไม่ได้ไม่ว่าโดยทางตรงและทางอ้อม

ให้ถือว่าคำสั่งของนายทะเบียนที่ให้ถอดถอนหรือแต่งตั้งตามมาตรานี้เป็นมติของที่ประชุมผู้ถือหุ้น

* [คำว่า “รัฐมนตรี” ให้หมายความว่า “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๕๔ ในกรณีที่นายทะเบียนมีคำสั่งให้บริษัทหยุดรับประกันวินาศภัยเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๕๒ ห้ามมิให้กรรมการ พนักงาน และลูกจ้างของบริษัทสั่งจ่ายเงินของบริษัท หรือทำการเคลื่อนย้ายหรือจำหน่ายทรัพย์สินของบริษัท เว้นแต่เป็นการจ่ายเงินเดือนหรือค่าจ้างแก่พนักงานหรือลูกจ้างของบริษัทตามปกติ สำหรับการจ่ายเงินอื่นให้เป็นไปตามที่นายทะเบียนกำหนด

ให้บริษัทที่ได้รับคำสั่งของนายทะเบียนให้หยุดรับประกันวินาศภัยเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๕๒ รายงานเป็นหนังสือให้นายทะเบียนทราบถึงบรรดาเจ้าหน้าที่และลูกหนี้ทั้งหมดของบริษัทภายในระยะเวลาที่นายทะเบียนกำหนด

มาตรา ๕๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง เมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ

มาตรา ๕๖ ผู้มีส่วนได้เสียชอบที่จะขอตรวจดูสมุดทะเบียนและเอกสารที่เกี่ยวข้องแก่สมุดทะเบียนที่นายทะเบียนเก็บรักษาไว้ และขอคัดสำเนาโดยมีคำรับรองของนายทะเบียนได้ โดยยื่นคำขอต่อนายทะเบียนตามแบบที่นายทะเบียนกำหนด

มาตรา ๕๗^{๕๕} บริษัทใดประสงค์จะเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยให้ยื่นคำขออนุญาตต่อคณะกรรมการ

เพื่อพิทักษ์ประโยชน์ของผู้เอาประกันภัย ผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัย หรือผู้มีส่วนได้เสีย ให้คณะกรรมการมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาอย่างน้อยดังต่อไปนี้ ให้บริษัทต้องปฏิบัติให้แล้วเสร็จก่อนที่คณะกรรมการจะอนุญาตให้เลิกกิจการ

(๑) วิธีจัดการหรือการโอนภาระผูกพันตามกรมธรรม์ประกันภัยที่ยังมีผลผูกพันอยู่

(๒) วิธีการบอกกล่าวให้ผู้เอาประกันภัย ผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัย และผู้มีส่วนได้เสียทราบ และใช้สิทธิตามกฎหมาย

(๓) การโอนหรือการขอรับเงินสำรองตามมาตรา ๒๓ (๑) ที่บริษัทวางไว้กับนายทะเบียน*ตามมาตรา ๒๔

(๔) การจัดการทรัพย์สินและหนี้สิน ทั้งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจการประกันวินาศภัย และกิจการที่ได้รับอนุญาตให้ดำเนินการตามมาตรา ๒๔

(๕) ระยะเวลาของการดำเนินการตาม (๑) (๒) (๓) และ (๔)

ในกรณีที่คณะกรรมการอนุญาตให้เลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย และบริษัทประสงค์จะเลิกบริษัท การเลิกบริษัทให้มีผลนับแต่วันที่ได้รับอนุญาตให้เลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยและให้มีการชำระบัญชี แต่ในกรณีที่ไม่ประสงค์จะเลิกบริษัท ให้บริษัทดำเนินการแก้ไขหนังสือบริคณห์สนธิโดยเปลี่ยนแปลงชื่อและวัตถุประสงค์ไม่เกี่ยวข้องกับกิจการประกันวินาศภัย

ในการชำระบัญชีหรือการแก้ไขหนังสือบริคณห์สนธิ ให้ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด

^{๕๕} มาตรา ๕๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศเลิกกิจการให้
มีการชำระบัญชีในการชำระบัญชีนั้นให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ และมาตรา ๖๒ มา
ใช้บังคับโดยอนุโลม

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการ
ประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับ
และส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๕๗/๑^{๖๖} ให้บริษัทที่ได้รับอนุญาตให้เลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย
ส่งคืนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อนายทะเบียนพร้อมกับยื่นคำขอรับคืน
หลักทรัพย์ประกันที่บริษัทวางไว้ตามมาตรา ๑๙ ทั้งนี้ ภายใต้อำนาจมาตรา ๒๖ วรรคสองและ
วรรคสาม

มาตรา ๕๘ ค่าสินไหมทดแทนที่ผู้เอาประกันภัย หรือผู้รับประโยชน์ตาม
กรมธรรม์ประกันภัยหรือผู้มีสิทธิเรียกร้องตามกรมธรรม์ประกันภัย หากมิได้เรียกร้องจากบริษัท
จนล่วงพ้นอายุความแล้ว ให้บริษัทนำส่งเงินดังกล่าวเข้ากองทุนภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันที่ครบ
กำหนดอายุความ

หมวด ๓

การเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

มาตรา ๕๙ รัฐมนตรีมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศ
ภัยเมื่อปรากฏแก่รัฐมนตรีว่าบริษัท

(๑) มีหนี้สินเกินกว่าทรัพย์สินหรือมีฐานะการเงินไม่มั่นคงอันอาจเกิดความ
เสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน

(๒) ผ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวง เงื่อนไขที่รัฐมนตรี
กำหนด หรือประกาศที่ออกหรือกำหนดตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง
ของรัฐมนตรี นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งการตามพระราชบัญญัตินี้ ทั้งนี้ ในเมื่ออาจ
ทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยหรือประชาชน

(๓) หยุดประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยโดยไม่มีเหตุอันสมควร

(๔) ประวิงการจ่ายค่าสินไหมทดแทนหรือประวิงการคืนเบี้ยประกันภัยที่ต้องจ่าย
หรือคืนโดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือจ่ายหรือคืนไปโดยไม่สุจริต

(๕) ถ้าประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยต่อไปจะทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอา
ประกันภัยหรือประชาชน

^{๖๖} มาตรา ๕๗/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๖๐ เมื่อบริษัทใดถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ให้บริษัทนั้นเลิกกันนับแต่วันที่ถูกลงโทษ และให้มีการชำระบัญชี ในการชำระบัญชีนั้นให้รัฐมนตรี*แต่งตั้งผู้ชำระบัญชี การใดที่เป็นอำนาจหน้าที่ของที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นให้เป็นอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียน

*[คำว่า “รัฐมนตรี” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๖๑ เพื่อประโยชน์แก่การชำระบัญชี ให้ถือว่าบริษัทซึ่งเป็นสาขาของบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศเป็นบริษัทจำกัด และเพื่อประโยชน์แก่การนี้ให้ถือว่านายทะเบียนและกรรมการประกันภัย*เป็นนายทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทหรือสำนักงานนายทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แล้วแต่กรณี และการเสนอรายงานต่อที่ประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นให้เสนอต่อนายทะเบียนแต่ทั้งนี้ไม่กระทบถึงสิทธิเรียกร้องใด ๆ ที่มีต่อบริษัทประกันวินาศภัยต่างประเทศนั้น

*[คำว่า “กรรมการประกันภัย” ให้หมายความถึง “สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๖๒ ผู้ชำระบัญชีซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามมาตรา ๖๐ อาจได้รับเงินค่าตอบแทนตามที่รัฐมนตรี*กำหนด โดยให้จ่ายจากทรัพย์สินของบริษัท

*[คำว่า “รัฐมนตรี” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

หมวด ๔

ตัวแทนประกันวินาศภัยและนายหน้าประกันวินาศภัย

มาตรา ๖๓^{๔๗} ผู้ใดจะกระทำการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน*

คำขอรับใบอนุญาตและใบอนุญาต ให้เป็นไปตามแบบที่นายทะเบียน*กำหนด ใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัย ให้ระบุด้วยว่าเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัทใด

^{๔๗} มาตรา ๖๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๖๔ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัย ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (๑) บรรลุนิติภาวะ
- (๒) มีภูมิลำเนาในประเทศไทย
- (๓) ไม่เป็นคนวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ
- (๔) ไม่เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่กระทำโดยทุจริต เว้นแต่ได้พ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต
- (๕) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๖) ไม่เป็นนายหน้าประกันวินาศภัย
- (๗) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัยในระยะเวลาห้าปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต
- (๘) ได้รับการศึกษาวิชาประกันวินาศภัยจากสถาบันการศึกษาที่นายทะเบียน* ประกาศกำหนด หรือสอบความรู้เกี่ยวกับการประกันวินาศภัยได้ตามหลักสูตรและวิธีการที่นายทะเบียน* ประกาศกำหนด

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๖๕ ผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๖๔ ซึ่งประสงค์จะเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัทใด ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัทนั้นต่อนายทะเบียนพร้อมด้วยหนังสือแสดงความต้องการของบริษัทให้ผู้นั้นเป็นตัวแทนประกันวินาศภัย และหนังสือรับรองว่าผ่านการอบรมจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย หรือผ่านการอบรมตามหลักสูตรและวิธีการที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยประกาศกำหนด

^{๕๔} มาตรา ๖๔ (๕) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๕} มาตรา ๖๔(๗) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๐} มาตรา ๖๕ วรรคหนึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด^{๕๑}

ผู้ที่เป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัทได้อยู่แล้ว อาจขอรับใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัทอื่นอีกได้ คำขอรับใบอนุญาตเช่นว่านี้ ผู้ขอต้องยื่นหนังสือแสดงความยินยอมของบริษัทที่ผู้นั้นเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยอยู่แล้วพร้อมด้วยหนังสือแสดงความต้องการของบริษัทใหม่ที่ต้องมีข้อความแสดงไว้ด้วยว่าบริษัทใหม่นั้นได้ทราบแล้วว่าผู้ขอเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัทได้อยู่แล้ว เมื่อนายทะเบียนได้ออกใบอนุญาตแล้ว ให้แจ้งบริษัทที่เกี่ยวข้องทราบ

หนังสือแสดงความต้องการตามวรรคหนึ่งและหนังสือแสดงความยินยอมตามวรรคสาม ให้เป็นไปตามแบบที่นายทะเบียนกำหนด

มาตรา ๖๕/๑^{๕๒} บริษัทต้องร่วมรับผิดชอบกับตัวแทนประกันวินาศภัยต่อความเสียหายที่ตัวแทนประกันวินาศภัยนั้นได้ก่อขึ้นจากการกระทำการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัท

มาตรา ๖๕/๒^{๕๓} ในการปฏิบัติหน้าที่หรือกระทำการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัท ตัวแทนประกันวินาศภัยต้องไม่แสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งและต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ในกรณีที่ตัวแทนประกันวินาศภัยไม่ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ไม่เป็นเหตุให้เสื่อมสิทธิของผู้เอาประกันภัย ผู้รับประกันภัย ผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัย หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง

มาตรา ๖๖^{๕๔} ให้ตัวแทนประกันวินาศภัยมีสิทธิรับเบี้ยประกันภัยในนามของบริษัท

ตัวแทนประกันวินาศภัยอาจทำสัญญาประกันภัยในนามของบริษัทได้เมื่อได้รับหนังสือมอบอำนาจจากบริษัท

นายหน้าประกันวินาศภัยหรือพนักงานของบริษัทซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการรับเงินอาจรับเบี้ยประกันภัยในนามของบริษัทได้เมื่อได้รับหนังสือมอบอำนาจจากบริษัท

หนังสือมอบอำนาจของบริษัทตามวรรคสองและวรรคสามให้ทำตามแบบที่นายทะเบียน*กำหนด

^{๕๑} มาตรา ๖๕ วรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๒} มาตรา ๖๕/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๓} มาตรา ๖๕/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๔} มาตรา ๖๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

หนังสือมอบอำนาจของบริษัท แม้มิได้ทำตามแบบที่นายทะเบียน*กำหนดก็ไม่เป็นเหตุให้เสื่อมสิทธิของผู้เอาประกันภัย ผู้รับประโยชน์ตามกฎหมายประกันภัย หรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๖๖/๑^{๕๕} ตัวแทนประกันวินาศภัยต้องแสดงใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยทุกครั้งที่มีการชักชวนให้บุคคลทำสัญญาประกันภัย หรือรับเบี้ยประกันภัยในนามของบริษัท

ตัวแทนประกันวินาศภัยต้องออกเอกสารแสดงการรับเงินของบริษัททุกครั้งที่มีการรับเบี้ยประกันภัยในนามของบริษัท

มาตรา ๖๖/๒^{๕๖} นายหน้าประกันวินาศภัยหรือพนักงานของบริษัทต้องแสดงหนังสือมอบอำนาจจากบริษัททุกครั้งที่มีการรับเบี้ยประกันภัยในนามของบริษัท

นายหน้าประกันวินาศภัยหรือพนักงานของบริษัทต้องออกเอกสารแสดงการรับเงินของบริษัททุกครั้งที่มีการรับเบี้ยประกันภัยในนามของบริษัท

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับแก่พนักงานของบริษัทซึ่งปฏิบัติหน้าที่รับเบี้ยประกันภัย ณ สำนักงานของบริษัท

มาตรา ๖๗ บุคคลธรรมดาซึ่งจะขอรับใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัยได้ต้องไม่เป็นตัวแทนประกันวินาศภัย หรือเป็นกรรมการ ผู้จัดการ พนักงาน หรือลูกจ้างของบริษัทใด และให้นำความในมาตรา ๖๔ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๗) และ (๘) มาใช้บังคับโดยอนุโลม

นิติบุคคลอาจขอรับใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัยได้เมื่อ

- (๑) นิติบุคคลนั้นมีสำนักงานใหญ่ในประเทศไทย
- (๒) กิจการดังกล่าวอยู่ในขอบวัตถุประสงค์ของนิติบุคคลนั้น
- (๓) นิติบุคคลนั้นมีพนักงานหรือลูกจ้างที่ได้รับใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้เป็นผู้ทำการแทนนิติบุคคลดังกล่าว และ
- (๔)^{๕๗} นิติบุคคลนั้นต้องไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัยในระยะเวลาห้าปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต

^{๕๕} มาตรา ๖๖/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๖} มาตรา ๖๖/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๗} มาตรา ๖๗ (๔) แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๖๘ บุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติมาตรา ๖๗ ประสงค์จะ
เป็นนายหน้าประกันวินาศภัย ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อนายทะเบียน

การออกใบอนุญาตให้นิติบุคคลเป็นนายหน้าประกันวินาศภัย ให้เป็นไปตาม
หลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่นายทะเบียน*กำหนด

คำขอรับใบอนุญาตและใบอนุญาตตามมาตรา นี้ ให้ทำตามแบบที่นายทะเบียน
กำหนด

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการ
ประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับ
และส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๖๙ นายหน้าประกันวินาศภัยต้องมีสำนักงานตามที่ระบุไว้ในคำขอรับ
ใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัย ในกรณีย้ายสำนักงาน ต้องแจ้งต่อนายทะเบียนเป็น
หนังสือภายในห้าวันนับแต่วันที่ย้าย

มาตรา ๗๐ ให้นายหน้าประกันวินาศภัยจัดทำสมุดทะเบียน สมุดบัญชี และ
เอกสารเกี่ยวกับธุรกิจของตนตามแบบและรายการที่นายทะเบียน*กำหนด

เมื่อมีเหตุจะต้องลงในสมุดทะเบียน สมุดบัญชี และเอกสารตามวรรคหนึ่ง ให้
นายหน้าประกันวินาศภัยลงรายการเกี่ยวกับเหตุนั้นในสมุดทะเบียน สมุดบัญชี และเอกสารเช่นว่า
นั้นภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มิเหตุจะต้องลงรายการนั้น

*[คำว่า “นายทะเบียน” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการ
ประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับ
และส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๗๑ ให้นายหน้าประกันวินาศภัยเก็บรักษาสมุดทะเบียน สมุดบัญชี และ
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจของตน รวมทั้งเอกสารประกอบการลงสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีไว้ที่
สำนักงานของตนไม่น้อยกว่าห้าปีนับแต่วันลงรายการครั้งสุดท้ายในสมุดทะเบียนหรือสมุดบัญชี
นั้น

มาตรา ๗๒^{๔๔} ใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยและใบอนุญาตเป็น
นายหน้าประกันวินาศภัยให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต ถ้าผู้รับใบอนุญาตดังกล่าว
ประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาตให้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตต่อนายทะเบียนภายในกำหนดสอง
เดือนก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุโดยผู้ขอต่ออายุใบอนุญาตต้องมีหนังสือรับรองว่าผ่านการฝึกอบรม
เพิ่มเติมจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย หรือผ่านการ
อบรมตามหลักสูตรและวิธีการที่สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจ
ประกันภัยประกาศกำหนด

^{๔๔} มาตรา ๗๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

ถ้าผู้ได้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งได้ต่ออายุใบอนุญาตครบสองคราวติดต่อกันแล้วและได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ใบอนุญาตที่ออกให้ต่อไปมีอายุครั้งละห้าปี

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๗๓ นายหน้าประกันวินาศภัยผู้ใด ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกรรมการผู้จัดการ พนักงาน หรือลูกจ้างในบริษัทใด ให้ใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัยของผู้นั้นสิ้นสุดลง

มาตรา ๗๔ ในกรณีที่บริษัทได้ส่งมอบกรมธรรม์ประกันภัยแก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยนั้นแล้วก็ดี หรือได้ส่งมอบแก่นายหน้าประกันวินาศภัยเพื่อส่งมอบแก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัยนั้นก็ดี ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้เอาประกันภัยรายนั้นได้ชำระเบี้ยประกันภัยแก่บริษัทแล้ว

มาตรา ๗๕ เพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบการปฏิบัติของนายหน้าประกันวินาศภัย นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเรียกให้นายหน้าประกันวินาศภัยมาให้อรรถคำหรือสั่งให้ส่งสมุดทะเบียนสมุดบัญชีหรือเอกสารใด ๆ หรือให้ส่งรายงานตามแบบและรายการที่นายทะเบียนกำหนดเพื่อตรวจสอบ หรือจะเข้าไปในสำนักงานของบุคคลดังกล่าวในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก เพื่อตรวจสอบดังกล่าวก็ได้ ในการนี้นายหน้าประกันวินาศภัยต้องอำนวยความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๗๖^{๔๔} นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัย หรือใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัย เมื่อปรากฏแก่นายทะเบียนว่าตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัย

(๑) กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้
(๒) ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่นายทะเบียนหรือคณะกรรมการประกาศกำหนด

(๓) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๖๔ หรือมาตรา ๖๗ แล้วแต่กรณี
(๔) ดำเนินงานทำให้เกิดหรืออาจทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้เอาประกันภัยผู้รับประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันภัย หรือประชาชน

เมื่อนายทะเบียนสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้แจ้งคำสั่งนั้นไปยังผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา ๗๗ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตตามมาตรา ๗๖ มีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรี*ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบคำสั่ง คำวินิจฉัยของรัฐมนตรี*ให้เป็นที่สุด

^{๔๔} มาตรา ๗๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

*[คำว่า “รัฐมนตรี” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๗๘ ห้ามมิให้ผู้ใดชักชวน แนะนำ หรือกระทำให้ด้วยประการใด ๆ เพื่อให้บุคคลทำสัญญาประกันภัยกับผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศหรือกับบุคคลใด ๆ นอกจากผู้ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้

ความในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับแก่กรณีที่นายหน้าประกันวินาศภัยซึ่งได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียนให้ทำการชี้ช่องหรือจัดการให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้ทำสัญญาประกันภัยกับผู้ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยในต่างประเทศ

หมวด ๔/๑

นักคณิตศาสตร์ประกันภัย^{๖๐}

มาตรา ๗๘/๑ รายงานการคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยของบริษัทต้องผ่านการรับรองโดยนักคณิตศาสตร์ประกันภัย

มาตรา ๗๘/๒ ผู้ใดจะเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน

การขออนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๗๘/๓ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๑) สำเร็จการศึกษาทางคณิตศาสตร์ประกันภัยตามหลักสูตรหรือวิชาที่นายทะเบียนประกาศกำหนดจากสถาบันการศึกษาที่ ก.พ. รับรอง และปฏิบัติงานด้านคณิตศาสตร์ประกันภัยหรือสถิติที่เกี่ยวข้องกับการประกันภัยที่นายทะเบียนประกาศกำหนดมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปี หรือ

(๒) เป็นสมาชิกระดับเฟลโลของสมาคมนักคณิตศาสตร์ประกันภัยที่นายทะเบียนประกาศกำหนด

ประกาศของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^{๖๐} หมวด ๔/๑ นักคณิตศาสตร์ประกันภัย มาตรา ๗๘/๑ ถึงมาตรา ๗๘/๑๐ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๗๘/๔ ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องมีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์หรือความผิดตามมาตรา ๑๐๘/๑ หรือมาตรา ๑๐๘/๒ เว้นแต่ได้พ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต

(๒) เป็นบุคคลวิกลจริตหรือมีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ คนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๓) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๔) อยู่ในระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัย

(๕) เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยในระยะเวลาก่อนห้าปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต

มาตรา ๗๘/๕ ใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยให้มีอายุสองปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอภายในกำหนดสองเดือนก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้ได้รับใบอนุญาตจนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาต

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๗๘/๖ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องจัดทำรายงานหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องกับรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยหรือรายงานการวิเคราะห์ทางคณิตศาสตร์อื่น ๆ ตามแบบและรายการที่นายทะเบียนประกาศกำหนด โดยนายทะเบียนจะให้ทำคำชี้แจงเพื่ออธิบายหรือขยายความแห่งรายงานหรือเอกสารนั้นด้วยก็ได้

มาตรา ๗๘/๗ นักคณิตศาสตร์ประกันภัยต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพตามที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๗๘/๘ นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัยเมื่อปรากฏแก่นายทะเบียนว่านักคณิตศาสตร์ประกันภัย

(๑) ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๘/๖ หรือมาตรา ๗๘/๗

(๒) รับรองรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยโดยขาดความระมัดระวัง

การสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกินครั้งละหนึ่งปี

มาตรา ๗๘/๙ นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์
ประกันภัยเมื่อปรากฏแก่นายทะเบียนว่านักคณิตศาสตร์ประกันภัย

(๑) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๗๘/๓ หรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๗๘/
๔

(๒) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตมาแล้วและกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดตาม
มาตรา ๗๘/๘ อีก

มาตรา ๗๘/๑๐ ผู้ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตเป็นนัก
คณิตศาสตร์ประกันภัยตามมาตรา ๗๘/๘ หรือมาตรา ๗๘/๙ มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการ
ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่ง และให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ให้แล้วเสร็จ
ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด

หมวด ๕

กองทุนประกันวินาศภัย^{๖๐}

มาตรา ๗๙^{๖๑} ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นเรียกว่า “กองทุนประกันวินาศภัย” มีฐานะ
เป็นนิติบุคคลมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอา
ประกันภัย ในกรณีบริษัทล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย
และเพื่อพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ

กองทุนไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการ
งบประมาณ

มาตรา ๘๐^{๖๒} กองทุนประกอบด้วย

(๑) เงินและทรัพย์สินที่ได้รับโอนจากกองทุนเพื่อการพัฒนาธุรกิจประกันวินาศ
ภัยของสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย

(๒) เงินที่ได้รับตามมาตรา ๕๘

(๓) เงินที่ได้รับตามมาตรา ๘๐/๓

(๔) เงินเพิ่มที่ได้รับตามมาตรา ๘๐/๔

(๕) เงินค่าปรับตามมาตรา ๑๑๑ หลังจากหักเงินสินบนรางวัลและค่าใช้จ่ายใน
การดำเนินงานแล้ว

(๖) เงินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีผู้มอบให้

^{๖๐} หมวด ๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๖๑} มาตรา ๗๙ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๖๒} มาตรา ๘๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

(๗) ดอกผลหรือรายได้จากเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน

(๘) เงินสนับสนุนจากรัฐบาล

มาตรา ๘๐/๑^{๖๔} กองทุนมีอำนาจกระทำการต่าง ๆ ภายในขอบแห่ง
วัตถุประสงค์ตามมาตรา ๗๙ อำนาจเช่นนี้ให้รวมถึง

(๑) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง และมีทรัพย์สินต่าง ๆ

(๒) ก่อตั้งสิทธิ หรือกระทำการนิติกรรมใด ๆ ทั้งในและนอกราชอาณาจักร

(๓) ให้บริษัทกู้ยืมเงินเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของ
กองทุน

(๔) ลงทุนหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุน

(๕) กระทำการอื่นใดที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวเนื่องในการจัดการให้สำเร็จตาม
วัตถุประสงค์ของกองทุน

มาตรา ๘๐/๒^{๖๕} เงินกองทุนให้ใช้จ่ายเพื่อกิจการ ดังต่อไปนี้

(๑) ให้ความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย
ในกรณีบริษัทล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

(๒) เป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความมั่นคงและ
เสถียรภาพ ทั้งนี้ ไม่เกินวงเงินที่ได้รับตามมาตรา ๘๐ (๑) และ (๒)

(๓) เป็นค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุน และค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวกับหรือ
เกี่ยวเนื่องกับการจัดการของกองทุน ทั้งนี้ ไม่เกินอัตราที่คณะกรรมการบริหารกองทุนกำหนด

มาตรา ๘๐/๓^{๖๖} ให้บริษัทนำส่งเงินเข้ากองทุนตามอัตราที่คณะกรรมการ
ประกาศกำหนดด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรี อัตราดังกล่าวต้องไม่เกินร้อยละจุดห้าของ
เบี้ยประกันภัยที่บริษัทได้รับในรอบระยะเวลาหกเดือนก่อนหน้างวดที่ต้องนำส่งเงินเข้ากองทุน

หลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และระยะเวลาในการนำส่งเงินเข้ากองทุน ให้เป็นไป
ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในกรณีที่กองทุนมีเงินและทรัพย์สินเพียงพอที่จะดำเนินการตามวัตถุประสงค์
แล้ว คณะกรรมการด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรีจะประกาศลดอัตราหรืองดการนำส่งเงินเข้า
กองทุนก็ได้

มาตรา ๘๐/๔^{๖๗} บริษัทใดไม่นำเงินส่งเข้ากองทุนให้ถูกต้องและครบถ้วนตาม
มาตรา ๕๘ หรือมาตรา ๘๐/๓ ต้องเสียเงินเพิ่มในอัตราร้อยละหนึ่งจุดห้าต่อเดือนของจำนวนเงิน
ที่บริษัทนั้นนำส่งไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วน เศษของเดือนให้นับเป็นหนึ่งเดือน

^{๖๔} มาตรา ๘๐/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๖๕} มาตรา ๘๐/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๖๖} มาตรา ๘๐/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

ในกรณีที่นายทะเบียนเห็นว่าเหตุสุดวิสัยทำให้บริษัทไม่สามารถนำเงินส่งเข้ากองทุนได้ตามที่กำหนดในมาตรา ๕๘ หรือมาตรา ๘๐/๓ และบริษัทได้นำเงินส่งเข้ากองทุนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ครบกำหนด เงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งให้ลดลงเหลือร้อยละหนึ่ง

ในระหว่างที่บริษัทไม่นำส่งเงินเข้ากองทุนหรือไม่ชำระเงินเพิ่มตามวรรคหนึ่งให้นายทะเบียนมีคำสั่งห้ามบริษัทนั้นดำเนินการขยายธุรกิจ ทั้งนี้ จนกว่าบริษัทจะนำเงินส่งเข้ากองทุนและชำระเงินเพิ่มให้ถูกต้องและครบถ้วน และนายทะเบียนได้ยกเลิกคำสั่งห้ามบริษัทดำเนินการขยายธุรกิจ

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ กรณีใดเป็นการขยายธุรกิจตามวรรคสาม ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๒๗/๖ วรรคสอง และบทกำหนดโทษในการฝ่าฝืนมาตรา ๒๗/๖ วรรคหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๙/๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๘๐/๕^{๖๘} ในกรณีบริษัทล้มละลายหรือถูกเพิกถอนใบอนุญาตและจำนวนเงินที่ได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ มิใช่เพียงพอ ให้เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากกองทุน

จำนวนเงินที่เจ้าหนี้แต่ละรายมีสิทธิได้รับชำระหนี้จากกองทุน เมื่อรวมกับจำนวนเงินที่ได้รับชำระหนี้ตามมาตรา ๒๖ แล้ว ต้องไม่เกินมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย หากมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยทุกสัญญารวมกันมีจำนวนเกินหนึ่งล้านบาท ก็ให้มีสิทธิได้รับชำระหนี้เพียงหนึ่งล้านบาท

หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการจ่ายเงิน และมูลหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยตามวรรคสอง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา ๘๐/๖^{๖๙} เพื่อความเป็นธรรม คณะกรรมการด้วยความเห็นชอบของรัฐมนตรีจะประกาศกำหนดจำนวนเงินที่จะจ่ายให้แก่เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยให้สูงกว่าที่กำหนดไว้ในมาตรา ๘๐/๕ วรรคสอง เป็นการทั่วไป หรือเป็นการเฉพาะแก่สัญญาประกันภัยประเภทใดประเภทหนึ่งก็ได้

มาตรา ๘๐/๗^{๗๐} ให้กองทุนเข้ารับช่วงสิทธิของเจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัยเท่ากับจำนวนเงินที่กองทุนได้จ่ายไป และมีสิทธิได้รับชำระหนี้ในเงินจำนวนนั้นจากเจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์หรือผู้ชำระบัญชี แล้วแต่กรณี โดยมีบุริมสิทธิเหนือเจ้าหนี้สามัญของบริษัทนั้นทั้งหมด

^{๖๗} มาตรา ๘๐/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๖๘} มาตรา ๘๐/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๖๙} มาตรา ๘๐/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๗๐} มาตรา ๘๐/๗ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๘๑^๑ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการบริหารกองทุน” ประกอบด้วยปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการ เลขานุการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยเป็นรองประธานกรรมการ ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย ผู้แทนสมาคมประกันวินาศภัยจำนวนสองคน และผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งจำนวนไม่เกินสี่คนเป็นกรรมการ

ให้ผู้จัดการเป็นเลขานุการ

มาตรา ๘๑/๑^๒ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสามปี

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระหรือในกรณีที่รัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งดำรงตำแหน่งแทนหรือเป็นกรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้ว

เมื่อครบกำหนดวาระตามวรรคหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งเข้ารับหน้าที่

กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันไม่ได้

มาตรา ๘๑/๒^๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๘๑/๑ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) รัฐมนตรีให้ออกเพราะบกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ
- (๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก
- (๗) เป็นข้าราชการการเมืองหรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

มาตรา ๘๑/๓^๔ คณะกรรมการบริหารกองทุนมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

^๑ มาตรา ๘๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^๒ มาตรา ๘๑/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^๓ มาตรา ๘๑/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^๔ มาตรา ๘๑/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

คณะกรรมการกฤษฎีกา (๑) กำหนดนโยบายและออกระเบียบ ข้อบังคับ และประกาศในการบริหารกิจการของกองทุน

สำนักงาน (๒) กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการรับเงิน การจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และการจัดหาผลประโยชน์ของกองทุน

คณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๓) กำหนดระเบียบเกี่ยวกับการขอรับชำระหนี้และการอนุมัติชำระหนี้ให้แก่เจ้าหนี้ซึ่งมีสิทธิได้รับชำระหนี้ที่เกิดจากการเอาประกันภัย

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๔) กำหนดอัตราและระเบียบเกี่ยวกับการใช้เงินของกองทุนในการพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๕) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการให้บริษัทกู้ยืมเงินตามมาตรา ๘๐/๑ (๓)

คณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (๖) กำหนดอัตราค่าใช้จ่ายในการบริหารกองทุนตามมาตรา ๘๐/๒ (๓)

คณะกรรมการกฤษฎีกา (๗) กำหนดข้อบังคับเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของผู้จัดการ

สำนักงาน (๘) กระทบการอื่นใดที่จำเป็นหรือเกี่ยวเนื่องเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกองทุน

คณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา การกำหนดตาม (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการบริหารกองทุนอาจขอให้นายทะเบียนบริษัท หรือบุคคลใดมาชี้แจง ให้ส่งเอกสารหรือพยานหลักฐานมาเพื่อประกอบการพิจารณาได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๘๑/๔^{๓๕} การประชุมของคณะกรรมการบริหารกองทุนต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ในการประชุมคณะกรรมการบริหารกองทุน ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองประธานกรรมการเป็นประธานในที่ประชุม ถ้าประธานกรรมการหรือรองประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนนถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๘๑/๕^{๓๖} ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการบริหารกองทุนมีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาหรือดำเนินการตามที่คณะกรรมการบริหารกองทุนมอบหมายได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ^{๓๕} มาตรา ๘๑/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ^{๓๖} มาตรา ๘๑/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๘๑/๔ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะกรรมการโดยอนุโลม

มาตรา ๘๑/๖^{๓๗} ให้ประธานกรรมการ กรรมการ และอนุกรรมการของคณะกรรมการบริหารกองทุนได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๘๒^{๓๘} ให้กองทุนมีผู้จัดการคนหนึ่งซึ่งคณะกรรมการบริหารกองทุนแต่งตั้ง

การดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และการกำหนดเงื่อนไขในการทดลองปฏิบัติงานหรือการทำงานในหน้าที่ผู้จัดการ ให้เป็นไปตามสัญญาจ้างที่คณะกรรมการบริหารกองทุนกำหนด โดยให้มีอายุการจ้างคราวละไม่เกินสี่ปี และเมื่อครบกำหนดอายุสัญญาจ้างแล้ว คณะกรรมการบริหารกองทุนจะต่ออายุสัญญาจ้างอีกก็ได้ แต่จะดำรงตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันไม่ได้

การทำสัญญาจ้างผู้จัดการ ให้ประธานกรรมการเป็นผู้มีอำนาจทำสัญญาในนามของกองทุน

ให้ผู้จัดการได้รับเงินค่าจ้าง ค่าตอบแทน และเงินอื่นตามที่คณะกรรมการบริหารกองทุนกำหนด

มาตรา ๘๒/๑^{๓๙} ผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้จัดการต้องมีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่เกินหกสิบห้าปีบริบูรณ์
- (๓) สามารถปฏิบัติงานให้แก่กองทุนได้เต็มเวลา

มาตรา ๘๒/๒^{๔๐} นอกจากคุณสมบัติตามมาตรา ๘๒/๑ แล้ว ผู้ได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้จัดการต้องไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (๑) เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุกในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน
- (๒) เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย
- (๓) เป็นข้าราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของกระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่นรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ
- (๔) เป็นข้าราชการการเมืองหรือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
- (๕) ดำรงตำแหน่งอื่นใดในนิติบุคคลที่มีการประกอบกิจการในลักษณะที่เป็นการแข่งขันกับกองทุน

มาตรา ๘๑/๖ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๘๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๘๒/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๘๒/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

(๖) เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาเกี่ยวกับกองทุน หรือในกิจการที่กระทำให้แก่กองทุน ไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม เว้นแต่เป็นผู้ซึ่งคณะกรรมการบริหารกองทุนมอบหมายให้เป็นการบริหารในบริษัทที่กองทุนเป็นผู้ถือหุ้น

มาตรา ๘๒/๓^{๕๑} นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามอายุการจ้าง ผู้จัดการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๘๒/๑ หรือมาตรา ๘๒/๒

(๔) คณะกรรมการบริหารกองทุนมีมติเห็นสมควรให้เลิกจ้าง

มาตรา ๘๒/๔^{๕๒} ในกิจการของกองทุนที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอก ให้ผู้จัดการเป็นผู้แทนของกองทุน การปฏิบัติงานของผู้จัดการและการมอบหมายให้ผู้อื่นปฏิบัติงานแทนให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการบริหารกองทุนกำหนด

นิติกรรมหรือการใดที่กระทำโดยฝ่าฝืนข้อบังคับตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่ผูกพันกองทุน เว้นแต่คณะกรรมการบริหารกองทุนจะให้สัตยาบัน

มาตรา ๘๓^{๕๓} ให้กองทุนวางและถือไว้ซึ่งระบบการบัญชีตามหลักสากล มีการ

สอบบัญชีภายในเป็นประจำ และมีสมุดบัญชีลงรายการ

(๑) การรับและจ่ายเงิน

(๒) สินทรัพย์และหนี้สินซึ่งแสดงการเงินที่เป็นอยู่ตามจริงและตามที่ควร พร้อมด้วยข้อความอันเป็นเหตุที่มาของรายการนั้น

มาตรา ๘๓/๑^{๕๔} ให้สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินหรือผู้สอบบัญชีที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินให้ความเห็นชอบ เป็นผู้สอบบัญชีของกองทุน

มาตรา ๘๓/๒^{๕๕} ผู้สอบบัญชีต้องทำรายงานผลการสอบบัญชีเสนอคณะกรรมการบริหารกองทุนภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับจากวันสิ้นปีบัญชี และให้ส่งสำเนารายงานดังกล่าวต่อคณะกรรมการและรัฐมนตรีด้วย

หมวด ๖

^{๕๑} มาตรา ๘๒/๓ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๒} มาตรา ๘๒/๔ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๓} มาตรา ๘๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๔} มาตรา ๘๓/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๕๕} มาตรา ๘๓/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

คณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานกำหนดโทษ กฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๘๔ บริษัทใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗ วรรคห้า มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๖ มาตรา ๒๐ หรือไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๖ วรรคสี่ มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง หรือเงื่อนไขที่นายทะเบียนกำหนดตามมาตรา ๓๑ (๑๐) วรรคสอง หรือมาตรา ๓๓ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท และถ้าเป็นกรณีกระทำความผิดต่อเนื่องให้ปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๘๕ บริษัทใดไม่ตรวจสอบทะเบียนผู้ถือหุ้น หรือไม่แจ้งผู้ถือหุ้นอันเป็นการไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๑ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท ในกรณีที่เป็นการกระทำความผิดต่อเนื่องให้ปรับอีกวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๘๖ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงห้าปีหรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๘๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่
ตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยผู้ใดใช้ชื่อหรือค้าแสดงชื่อในธุรกิจฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่นายทะเบียนประกาศกำหนดตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๘๘ บริษัทใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๔๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ วรรคหนึ่งหรือไม่วางเงินสำรองประกันภัยตามมาตรา ๒๔ หรือไม่ปฏิบัติตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๓๗ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๓ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท และถ้าเป็นกรณีการกระทำความผิดต่อเนื่องให้ปรับอีกไม่เกินวันละสองหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๘๙ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

๘๖ มาตรา ๘๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑
๘๗ มาตรา ๘๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

- ๔๔ -

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔๙/๑^{๔๘} บริษัทใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ วรรคห้า มาตรา ๒๗/๑ วรรคหนึ่ง
มาตรา ๒๗/๓ มาตรา ๒๗/๔ หรือมาตรา ๒๗/๖ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสน
บาท

มาตรา ๕๐^{๔๙} บริษัทใดออกกรมธรรม์ประกันภัย หรือเอกสารประกอบหรือแนบ
ท้ายกรมธรรม์ประกันภัยโดยฝ่าฝืนมาตรา ๒๙ หรือกำหนดอัตราเบี้ยประกันภัยโดยฝ่าฝืนมาตรา
๓๐ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามแสนบาท

มาตรา ๕๐/๑^{๕๐} ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓๕/๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี
หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๐/๒^{๕๑} ผู้ประเมินวินาศภัยผู้ใดทำรายงานการตรวจสอบและประเมิน
วินาศภัยอันเป็นเท็จต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้ง
ปรับ และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๐๙ วรรคสองและวรรคสาม มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๕๑ บริษัทใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้า
หมื่นบาท

มาตรา ๕๒ บริษัทใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๔๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่ง
แสนบาท

มาตรา ๕๓^{๕๒} บริษัทใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๒๗/๕ วรรคหนึ่ง
มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๗ มาตรา ๕๐ มาตรา ๕๐/๒ มาตรา ๕๔ วรรคสอง หรือไม่
ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการตามมาตรา ๔๙ หรือคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา ๕๐/๑
ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท และปรับอีกไม่เกินวันละห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืน
อยู่

มาตรา ๕๔ บริษัทใดไม่ยอมให้ผู้มีส่วนได้เสียตรวจสอบดูสมุดทะเบียนหรือไม่ยอม
คัดสำเนารายการให้ตามที่มีส่วนได้เสียร้องขอตามมาตรา ๔๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าพัน
บาท

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๔๙/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๕๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๕๐/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๕๐/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๕๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๙๕ บริษัทใดจงใจแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดความจริงที่ต้องบอกให้แจ้งในการยื่นรายการ หรือให้คำชี้แจงตามมาตรา ๔๙ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท

มาตรา ๙๖ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติกรตามมาตรา ๕๑ หรือฝ่าฝืนคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามมาตรา ๕๑ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๓ วรรคห้า ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙๘^๓ บริษัทใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท

มาตรา ๙๙ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๖๓ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐๐^๔ ตัวแทนประกันวินาศภัยผู้ใดทำสัญญาประกันภัยโดยไม่ได้รับมอบอำนาจเป็นหนังสือจากบริษัทตามมาตรา ๖๖ วรรคสอง หรือนายหน้าประกันวินาศภัย หรือพนักงานของบริษัทผู้ได้รับเบี้ยประกันภัยโดยไม่ได้รับมอบอำนาจเป็นหนังสือจากบริษัทตามมาตรา ๖๖ วรรคสามต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐๐/๑^๕ ตัวแทนประกันวินาศภัยผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๓๐/๑ วรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖๖/๑ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่บริษัทหรือผู้เอาประกันภัยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐๐/๒^๖ นายหน้าประกันวินาศภัยหรือพนักงานของบริษัทผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๖๖/๒ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามหมื่นบาท

มาตรา ๙๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๐๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๐๐/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๐๐/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่บริษัทหรือผู้เอา
ประกันภัยต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐๑ นายหน้าประกันวินาศภัยผู้ใดไม่มีสำนักงานตามที่ระบุไว้ในคำ
ขอรับใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัย หรือตามที่ได้แจ้งการย้ายสำนักงานไว้ต่อนาย
ทะเบียนตามมาตรา ๖๙ ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท

มาตรา ๑๐๒ นายหน้าประกันวินาศภัยผู้ใดย้ายสำนักงานโดยไม่แจ้งต่อนาย
ทะเบียนตามมาตรา ๖๙ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๑๐๓ นายหน้าประกันวินาศภัยผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๐ วรรคหนึ่ง
หรือไม่ลงรายการในสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีตามมาตรา ๗๐ วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่
เกินห้าหมื่นบาท และปรับอีกไม่เกินวันละสองพันบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

มาตรา ๑๐๔ นายหน้าประกันวินาศภัยผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๗๑ ต้องระวาง
โทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท

มาตรา ๑๐๕ นายหน้าประกันวินาศภัยผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเรียกของนาย
ทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งเรียกตามมาตรา ๗๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน
หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐๖ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่นายทะเบียนหรือ
พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา ๗๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับ
ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๗๘ วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหก
เดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐๘^๓ ในกรณีที่บริษัทใดจงใจกระทำความผิดเพราะฝ่าฝืนมาตรา ๒๓
มาตรา ๒๔ มาตรา ๓๕ หรือมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง หรือจงใจแสดงข้อความอันเป็นเท็จ หรือ
ปกปิดความจริงที่ต้องบอกให้แจ้งหรือให้ทำคำชี้แจงตามมาตรา ๔๙ หรือไม่หยุดรับประกันวินาศ
ภัยเป็นการชั่วคราวตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง กรรมการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการ
ดำเนินการของบริษัทนั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้ง
จำทั้งปรับ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดของบริษัทนั้นด้วย

^๓ มาตรา ๑๐๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.
๒๕๕๑

มาตรา ๑๐๘/๑^{๔๔} ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๗๘/๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๐๘/๒^{๔๕} นักคณิตศาสตร์ประกันภัยผู้ใดทำคาร์บริงรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัย หรือจัดทำรายงานหรือเอกสารใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับรายงานการคำนวณความรับผิดตามกรมธรรม์ประกันภัยอันเป็นเท็จ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๐๙ วรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๐๙ ในกรณีที่น่าปรากฏว่ามีการกระทำความผิดอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ในการดำเนินงานของบริษัท กรรมการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในบริษัทกระทำความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินตามบทบัญญัติในหมวด ๑ หมวด ๓ หมวด ๔ หมวด ๕ หรือหมวด ๗ ของลักษณะ ๑๒ แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติ กำหนดความผิดเกี่ยวกับห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัท จำกัด สมาคม และมูลนิธิ พ.ศ. ๒๔๙๙ หรือมาตรา ๒๑๕ หรือมาตรา ๒๑๖ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕

(๒) ในการสอบบัญชีของบริษัท ผู้สอบบัญชีผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา ๒๖๙ แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติกำหนดความผิดเกี่ยวกับห้างหุ้นส่วนจดทะเบียน ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด สมาคม และมูลนิธิ พ.ศ. ๒๔๙๙

(๓) ผู้ใดเป็นผู้ใช้ให้กระทำความผิดหรือเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดตาม (๑) หรือ (๒)

ให้ถือว่ากรรมการประกันภัย* เป็นผู้เสียหายตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ในความผิดตามมาตรา นี้ เมื่อพนักงานอัยการยื่นฟ้องคดีอาญา ให้พนักงานอัยการมีอำนาจเรียกทรัพย์สิน หรือราคา หรือค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายแทนผู้ได้รับความเสียหายด้วย ในการนี้ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการฟ้องคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม

*[คำว่า “กรมการประกันภัย” ให้หมายความถึง “สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

^{๔๔} มาตรา ๑๐๘/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๔๕} มาตรา ๑๐๘/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๑๐ ในกรณีที่น่าปรากฏหลักฐานว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๙ และกรรมการประกันภัย*เห็นว่าหากปล่อยเนิ่นช้าไว้อาจเกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ของประชาชนให้กรรมการประกันภัย*มีอำนาจสั่งยึดหรืออายัดทรัพย์สินของบุคคลนั้นหรือทรัพย์สินซึ่งตามกฎหมาย อาจถือได้ว่าเป็นของบุคคลนั้น แต่จะยึดหรืออายัดทรัพย์สินไว้เกินกว่าหกเดือนไม่ได้ เว้นแต่ในกรณีที่มีการฟ้องคดีต่อศาลให้คำสั่งยึดหรืออายัดดังกล่าว คงมีผลต่อไปจนกว่าศาลจะสั่งเป็นอย่างอื่น ในกรณีมีเหตุจำเป็นไม่สามารถฟ้องคดีได้ภายในหกเดือนศาลที่มีเขตอำนาจจะสั่งขยายระยะเวลาออกไปอีกตามคำขอของกรรมการประกันภัย*ก็ได้

ให้กรรมการประกันภัย*มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ของกรรมการประกันภัย*เป็นผู้ดำเนินการยึดหรืออายัดทรัพย์สินตามวรรคหนึ่ง

การยึดหรืออายัดทรัพย์สินตามวรรคหนึ่ง ให้นำบทบัญญัติแห่งประมวลรัษฎากรมาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในกรณีตามวรรคหนึ่ง เมื่อมีเหตุอันควรสงสัยว่าบุคคลดังกล่าวจะหลบหนีออกนอกราชอาณาจักร เมื่อกรรมการประกันภัย*ร้องขอ ให้ศาลอาญามีอำนาจสั่งห้ามมิให้บุคคลนั้นออกนอกราชอาณาจักรไว้ก่อนได้ ในกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วน เมื่ออธิบดีกรมการประกันภัย*หรือบุคคลที่อธิบดีกรมการประกันภัย*มอบหมายแจ้งให้อธิบดีกรมตำรวจทราบ ให้อธิบดีกรมตำรวจมีอำนาจสั่งห้ามมิให้บุคคลนั้นออกนอกราชอาณาจักรไว้ก่อนเป็นการชั่วคราวได้เป็นเวลาไม่เกินสิบห้าวันจนกว่าศาลอาญาจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของศาลอาญาหรือของอธิบดีกรมตำรวจที่สั่งตามวรรคสี่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท

*[คำว่า “กรมการประกันภัย” ให้หมายความถึง “สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” และคำว่า “อธิบดีกรมการประกันภัย” ให้หมายความถึง “เลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๑๑๑ ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ยกเว้นมาตรา ๘๖ และมาตรา ๑๑๐ ให้คณะกรรมการ*ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งมีอำนาจเปรียบเทียบได้

คณะกรรมการ*ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งตามวรรคหนึ่ง ให้มีจำนวนสามคนและคนหนึ่งต้องเป็นพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

เมื่อคณะกรรมการ*ได้ทำการเปรียบเทียบกรณีใด และผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามค่าเปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการ*กำหนดแล้ว ให้คดีนั้นเป็นอันเลิกกัน

*[คำว่า “คณะกรรมการ” ให้หมายความถึง “คณะกรรมการเปรียบเทียบ” โดยผลของมาตรา ๓ (๑) แห่งพระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐]

มาตรา ๑๑๑/๑^{๑๐๐} ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว ถ้ามิได้ฟ้องต่อศาลหรือมิได้มีการเปรียบเทียบตามมาตรา ๑๑๑ ภายในห้าปีนับแต่วันกระทำความผิดเป็นอันขาดอายุความ

มาตรา ๑๑๑/๒^{๑๐๑} ในกรณีที่เป็นบริษัท ตัวแทนประกันวินาศภัย นายหน้าประกันวินาศภัย ผู้ประเมินวินาศภัย หรือนักคณิตศาสตร์ประกันภัยผู้ใด กระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ให้สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยมีอำนาจประกาศหรือโฆษณาการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามดังกล่าว โดยระบุรายละเอียดการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามรวมทั้งระบุชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องให้ประชาชนทราบได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๑๑๒ ให้ถือว่าบรรดาบริษัทที่ได้รับใบอนุญาต ประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ถือว่าสาขาของบริษัทที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายดังกล่าวอยู่ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นสาขาของบริษัทที่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ ตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในการอนุญาต

มาตรา ๑๑๓ บริษัทตามมาตรา ๑๑๒ บริษัทใดได้ออกหุ้นไว้แล้วโดยไม่เป็นไปตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้บริษัทนั้นดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัตินี้ภายในสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๑๔ บริษัทตามมาตรา ๑๑๒ บริษัทใดมีผู้ถือหุ้นหรือกรรมการที่เป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทยต่ำกว่าอัตราที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้คงมีผู้ถือหุ้นหรือกรรมการที่เป็นบุคคลผู้มีสัญชาติไทยในอัตราที่เป็นอยู่ต่อไป

มาตรา ๑๑๕ ให้บริษัทตามมาตรา ๑๑๒ ที่มีสำนักงานแยกออกจากสำนักงานใหญ่และประกอบกิจการใด ๆ เพื่อประโยชน์ของบริษัทตามมาตรา ๑๑๒ ยื่นขอรับอนุญาตเป็นสาขาให้ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ หรือเลิกสำนักงานนั้นเสีย ทั้งนี้ ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และภายในระยะเวลาดังกล่าวมิให้ถือว่าบริษัทตามมาตรา ๑๑๒ ฝ่าฝืนมาตรา ๑๖

^{๑๐๐} มาตรา ๑๑๑/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

^{๑๐๑} มาตรา ๑๑๑/๒ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๑๑๖ ให้บริษัทตามมาตรา ๑๑๒ วางหลักทรัพย์ประกันให้ถูกต้องตาม
 มาตรา ๑๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่กฎกระทรวงออกตามมาตรา ๑๙ แห่ง
 พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๑๗ ให้บริษัทตามมาตรา ๑๑๒ จัดให้มีการดำรงไว้ซึ่งเงินกองทุนให้
 ถูกต้องตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ภายในสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๑๘ มิให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับ
 แก่บรรดาส่งสาริมทรัพย์ที่บริษัทตามมาตรา ๑๑๒ ได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้
 บังคับ และต้องจำหน่ายไปตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ภายในเก้าปีนับแต่วันที่เลิกใช้
 หรือวันที่ได้มาซึ่งอสังหาริมทรัพย์นั้น แล้วแต่กรณี เว้นแต่อสังหาริมทรัพย์ที่บริษัทตามมาตรา
 ๑๑๒ ได้มาหรือมีอยู่ก่อนวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๑๐

มาตรา ๑๑๙ มิให้นำบทบัญญัติตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัตินี้มาใช้
 บังคับแก่ผู้ที่เป็นกรรมการ ผู้จัดการ พนักงาน บุคคลผู้มีอำนาจในการจัดการ หรือที่ปรึกษาของ
 บริษัทตามมาตรา ๑๑๒ อยู่แล้วโดยชอบก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๒๐ ค่าสินไหมทดแทนที่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้รับประโยชน์ตาม
 กรมธรรม์ประกันภัยหรือผู้มีสิทธิเรียกร้องตามกรมธรรม์ประกันภัยมีสิทธิได้รับ ซึ่งสิทธิเรียกร้อง
 เงินนั้นขาดอายุความแล้วและอยู่ในครอบครองของบริษัทในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้
 บริษัทตรวจสอบและนำส่งเงินดังกล่าวเข้ากองทุนภายในสามเดือนนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้
 บังคับ และให้นำความในมาตรา ๘๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๒๑ บริษัทตามมาตรา ๑๑๒ บริษัทใดได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจ
 ประกันชีวิตตามกฎหมายว่าด้วยการประกันชีวิตอยู่แล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ
 ให้บริษัทนั้นประกอบธุรกิจประกันชีวิตตามใบอนุญาตนั้นต่อไปได้ภายใต้เงื่อนไขดังนี้

(๑) หลักทรัพย์ประกันที่บริษัทต้องวางไว้กับนายทะเบียนและเงินกองทุนที่
 บริษัทดำรงไว้ตามมาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ แล้วแต่กรณี ต้องเป็น
 หลักทรัพย์ประกันและเงินกองทุนต่างหากจากหลักทรัพย์ประกันและเงินกองทุนที่บริษัทตาม
 มาตรา ๑๑๒ ต้องวางและดำรงไว้ตามกฎหมายว่าด้วยการประกันชีวิต

(๒) ต้องแยกรายรับและรายจ่ายของธุรกิจประกันชีวิตออกเป็นส่วนหนึ่งต่างหาก
 จากรายรับและรายจ่ายของธุรกิจประกันวินาศภัย

(๓) ในกรณีที่รัฐมนตรีมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย
 ตามมาตรา ๕๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจ
 ประกันชีวิตของบริษัทตามมาตรา ๑๑๒ นั้นด้วย

ให้บริษัทตามวรรคหนึ่ง จัดตั้งบริษัทขึ้นใหม่เพื่อขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจ
 ประกันชีวิตตามกฎหมายว่าด้วยการประกันชีวิต โดยรับโอนบรรดาทรัพย์สิน หนี้สิน ความ

รับผิดชอบตามกรรมธรรม์ประกันภัย ตลอดทั้งพนักงานและลูกจ้างในส่วนของธุรกิจประกันชีวิตของบริษัทตามมาตรา ๑๑๒ เป็นของบริษัทที่ตั้งขึ้นใหม่นั้นให้แล้วเสร็จภายในแปดปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากไม่จัดตั้งบริษัทขึ้นใหม่เพื่อขอรับใบอนุญาตภายในกำหนดเวลาดังกล่าวหรือปฏิบัติฝ่าฝืนมาตรานี้ ให้ถือว่าใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิตของบริษัทตามมาตรา ๑๑๒ นั้นเป็นอันสิ้นอายุ

มาตรา ๑๒๒ ในกรณีที่มีเหตุผลอันจำเป็น ให้รัฐมนตรีมีอำนาจขยายระยะเวลาที่กำหนดตามมาตรา ๑๑๓ มาตรา ๑๑๕ มาตรา ๑๑๖ และมาตรา ๑๑๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ได้เมื่อบริษัทตามมาตรา ๑๑๒ ร้องขอโดยแสดงเหตุผลอันจำเป็นให้ปรากฏ แต่ระยะเวลาที่ขยายให้ดังกล่าวต้องไม่เกินสองปีนับแต่วันครบกำหนดระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๑๑๓ มาตรา ๑๑๕ มาตรา ๑๑๖ และมาตรา ๑๑๗

มาตรา ๑๒๓ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๒๔ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๑๐ ในขณะเดียวกันแจ้งการเลิกกระทำการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยอย่างใดอย่างหนึ่งต่อนายทะเบียนภายในสองเดือนนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อพ้นระยะดังกล่าวหากผู้ใดมิได้แจ้งการบอกเลิกการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยอย่างใดอย่างหนึ่งต่อนายทะเบียน ให้ถือว่าใบอนุญาตเป็นนายหน้าประกันวินาศภัยของผู้นั้นสิ้นสุดลงตั้งแต่วันสิ้นระยะเวลาให้แจ้งการบอกเลิกดังกล่าว

มาตรา ๑๒๕ ให้บรรดากฎกระทรวง ประกาศ หรือเงื่อนไขในการอนุญาตที่ออกหรือกำหนด ซึ่งใช้บังคับอยู่ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้จนกว่าจะได้มีกฎกระทรวง ประกาศ หรือเงื่อนไขที่ออกหรือกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

- ๕๒ -

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

คณะกรรมการกฤษฎีกา	อัตราค่าธรรมเนียม ^{๑๐๒}	สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
(๑) คำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย	๒๐๐,๐๐๐ บาท	
(๒) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยทุกประเภท	๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท	
(๓) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยกรณีการควบบริษัท	๑๐๐,๐๐๐ บาท	
(๔) ใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยไม่ครบทุกประเภท	๑,๖๐๐,๐๐๐ บาท	
(๕) ใบอนุญาตให้เปิดสาขาของบริษัท	๘๐,๐๐๐ บาท	
(๖) การอนุญาตให้ย้ายสำนักงานใหญ่หรือสาขา	๒๐,๐๐๐ บาท	
(๗) คำสมัครสอบความรู้เพื่อขอรับใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัย	๕๐๐ บาท	
(๘) ใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัย	๘๐๐ บาท	
(๙) ใบอนุญาตให้นิติบุคคลเป็นนายหน้าประกันวินาศภัย	๕๐,๐๐๐ บาท	
(๑๐) ใบอนุญาตให้บุคคลธรรมดาเป็นนายหน้าประกันวินาศภัย	๘๐๐ บาท	
(๑๑) คำขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประเมินวินาศภัย	๕๐๐ บาท	
(๑๒) คำขอรับใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัย	๕๐๐ บาท	
(๑๓) ใบอนุญาตเป็นผู้ประเมินวินาศภัย	๒๐,๐๐๐ บาท	
(๑๔) ใบอนุญาตเป็นนักคณิตศาสตร์ประกันภัย	๒๐,๐๐๐ บาท	
(๑๕) ใบแทนใบอนุญาตทุกชนิด	๕๐๐ บาท	
(๑๖) ค่าธรรมเนียมรายปีสำหรับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยทุกประเภท	๒๐๐,๐๐๐ บาท	
(๑๗) ค่าธรรมเนียมรายปีสำหรับการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยไม่ครบทุกประเภท	๑๖๐,๐๐๐ บาท	
(๑๘) การให้ต่ออายุใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยประเภท ๑ ปี	๕๐๐ บาท	
(๑๙) การให้ต่ออายุใบอนุญาตเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยประเภท ๕ ปี	๒,๐๐๐ บาท	
(๒๐) การให้ต่ออายุใบอนุญาตให้นิติบุคคลเป็นนายหน้าประกันวินาศภัย ประเภท ๑ ปี	๑๒,๐๐๐ บาท	
(๒๑) การให้ต่ออายุใบอนุญาตให้นิติบุคคลเป็นนายหน้าประกันวินาศภัย ประเภท ๕ ปี	๖๐,๐๐๐ บาท	
(๒๒) การให้ต่ออายุใบอนุญาตให้บุคคลธรรมดาเป็นนายหน้าประกันวินาศภัย ประเภท ๑ ปี	๕๐๐ บาท	

^{๑๐๒} อัตราค่าธรรมเนียม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยการประกันวินาศภัยฉบับปัจจุบันได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน มีบทบัญญัติหลายประการไม่เหมาะสมกับกาลสมัยและไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมที่กำลังขยายตัวในปัจจุบัน และในอนาคต ประกอบกับได้มีการเปลี่ยนฐานะของสำนักงานประกันภัยเป็นกรมการประกันภัยตั้งนั้น เพื่อเป็นการรองรับการขยายตัวของธุรกิจประกันวินาศภัยสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความคล่องตัวและสามารถอำนวยความสะดวกแก่ผู้เอาประกันภัยเพิ่มขึ้น ตลอดจนควรกำหนดขอบเขตอำนาจและหน้าที่ของนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่เสียใหม่ เพื่อให้สามารถควบคุมและกำกับดูแลกิจการธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

*พระราชบัญญัติคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย พ.ศ. ๒๕๕๐^{๐๐๐}

มาตรา ๓ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐ และบรรดากฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ให้คงใช้บังคับต่อไป ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

เพื่อประโยชน์แห่งการนำพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งตามวรรคหนึ่งมาใช้บังคับ ให้คำบางคำในพระราชบัญญัติ กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบข้อบังคับ และคำสั่งนั้น มีความหมายดังต่อไปนี้

(๑) ในพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕

คำว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์” ในมาตรา ๕ ให้หมายความถึง “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง”

คำว่า “รัฐมนตรี” ในมาตรา ๗ วรรคสาม มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๒ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๖ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๒ มาตรา ๗๗ และมาตรา ๘๘ ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “อธิบดีกรมการประกันภัย” ในมาตรา ๔ และมาตรา ๑๑๐ วรรคสี่ ให้หมายความถึง “เลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “นายทะเบียน” ในมาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๓๗ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ มาตรา ๕๐ มาตรา

^{๐๐๐} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๔/ตอนที่ ๔๙ ก/หน้า ๓/๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๐

๕๗ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๘ วรรคสอง และมาตรา ๗๐ ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “กรมการประกันภัย” ในมาตรา ๖๑ มาตรา ๘๒ มาตรา ๑๐๙ และมาตรา ๑๑๐ ให้หมายความถึง “สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”
คำว่า “คณะกรรมการ” ในมาตรา ๓๑ (๑๗) ให้หมายความถึง “คณะกรรมการบริษัท”

คำว่า “คณะกรรมการ” ในมาตรา ๑๑๑ ให้หมายความถึง “คณะกรรมการเปรียบเทียบ”

(๒) ในพระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. ๒๕๓๕

คำว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์” ในมาตรา ๖ ให้หมายความถึง “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง”

คำว่า “รัฐมนตรี” ในมาตรา ๘ วรรคสาม มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๗ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๓ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๗ มาตรา ๔๗ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๖๓ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๗ มาตรา ๘๒ และมาตรา ๙๓ ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “อธิบดีกรมการประกันภัย” ในมาตรา ๕ และมาตรา ๑๑๖ ให้หมายความถึง “เลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “นายทะเบียน” ในมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ มาตรา ๕๑ มาตรา ๖๘ มาตรา ๖๙ มาตรา ๗๓ วรรคสอง มาตรา ๗๕ และมาตรา ๗๗ ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “กรมการประกันภัย” ในมาตรา ๖๖ มาตรา ๘๗ มาตรา ๑๑๕ และมาตรา ๑๑๖ ให้หมายความถึง “สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “คณะกรรมการ” ในมาตรา ๓๓ (๑๖) ให้หมายความถึง “คณะกรรมการบริษัท”

คำว่า “คณะกรรมการ” ในมาตรา ๕๗ ให้หมายความถึง “คณะกรรมการควบคุมบริษัท”

คำว่า “คณะกรรมการ” ในมาตรา ๑๑๗ ให้หมายความถึง “คณะกรรมการเปรียบเทียบ”

(๓) ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๐ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

คำว่า “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์” ในมาตรา ๕ ให้หมายความถึง “รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง”

คำว่า “รัฐมนตรี” ในมาตรา ๑๔ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๔ ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “ปลัดกระทรวงพาณิชย์” ในมาตรา ๖ ให้หมายความถึง “ปลัดกระทรวงการคลัง”

คำว่า “อธิบดีกรมการประกันภัย” ในมาตรา ๑๐ ทวิ วรรคหก ให้หมายความถึง “คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “อธิบดีกรมการประกันภัย” ในมาตรา ๔ มาตรา ๖ และมาตรา ๑๐ ทวิ วรรคสาม ให้หมายความถึง “เลขาธิการคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “กรมการประกันภัย” ในมาตรา ๒๔ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓ และมาตรา ๓๔ ให้หมายความถึง “สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย”

คำว่า “ผู้แทนกระทรวงการคลัง” ในมาตรา ๖ ให้หมายความถึง “ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์”

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ปัจจุบันการประกอบธุรกิจประกันภัยได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว รูปแบบการประกันภัยมีความหลากหลาย มีเงินหมุนเวียนในธุรกิจนี้หลายหมื่นล้านบาทในแต่ละปี และผู้เอาประกันภัยได้เพิ่มจำนวนขึ้นเป็นอย่างมาก การประกอบธุรกิจประกันภัยจึงมีลักษณะเป็นธุรกรรมทางการเงินประเภทหนึ่งซึ่งมีผลกระทบต่อโดยตรงต่อระบบเศรษฐกิจและการเงินของประเทศและต่อผู้เอาประกันภัยซึ่งเป็นผู้บริโภค องค์การกำกับดูแลการประกอบธุรกิจประกันภัย จึงต้องมีความคล่องตัวเพื่อให้ทันต่อพัฒนาการของธุรกิจนี้ และต้องมีอิสระในการดำเนินงาน เพื่อให้การกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยเป็นไปตามหลักวิชาการด้านการประกันภัย แต่การกำกับดูแลการประกอบธุรกิจประกันภัยในปัจจุบันเป็นอำนาจหน้าที่ของกรมการประกันภัย กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับลักษณะของการประกอบธุรกิจประกันภัยที่เป็นธุรกรรมทางการเงินที่ควรอยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงการคลัง นอกจากนี้ กรมการประกันภัยมีฐานะเป็นส่วนราชการจึงไม่มีความคล่องตัวและขาดความเป็นอิสระในการกำกับดูแลการประกอบธุรกิจประกันภัย ดังนั้น เพื่อให้การกำกับดูแลการประกอบธุรกิจประกันภัยและการคุ้มครองสิทธิของผู้เอาประกันภัยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ กรณีจึงสมควรให้มีคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยที่มีความเป็นอิสระและคล่องตัวในการกำกับดูแลธุรกิจประกันภัยขึ้นเป็นการเฉพาะ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑^{๑๐๔}

^{๑๐๔} ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๕/ตอนที่ ๒๗ ก/หน้า ๕๙/๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑

มาตรา ๕๖ ให้ถือว่าบรรดาบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ และให้ถือว่าสาขาของบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตตามกฎหมายดังกล่าวอยู่ก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เป็นสาขาของบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ตามเงื่อนไขที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในการอนุญาต

ในกรณีบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเป็นบริษัทจำกัด ให้ดำเนินการแปรสภาพเป็นบริษัทมหาชนจำกัดให้แล้วเสร็จภายในห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ หากดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้บริษัทสามารถประกอบกิจการตามปกติต่อไปได้แต่จะดำเนินการขยายธุรกิจไม่ได้จนกว่าจะดำเนินการแปรสภาพเป็นบริษัทมหาชนจำกัด ซึ่งต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสามปี หากดำเนินการไม่แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าวให้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยของบริษัทนั้นสิ้นอายุ และให้ถือว่าบริษัทนั้นถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย

การดำเนินการแปรสภาพเป็นบริษัทมหาชนจำกัดตามวรรคสองให้ดำเนินการตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ กรณีใดเป็นการขยายธุรกิจตามวรรคสอง ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๒๗/๖ วรรคสอง และบทกำหนดโทษในการฝ่าฝืนมาตรา ๒๗/๖ วรรคหนึ่ง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๙/๑ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๕๗ ภายในห้าปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้บริษัทตามมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัตินี้ ดำเนินการแก้ไขสัดส่วนผู้ถือหุ้นหรือกรรมการให้ เป็นไปตามที่กำหนดในมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการได้ภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้บริษัทสามารถประกอบกิจการต่อไปได้แต่จะเปิดสาขาเพิ่มมิได้

มาตรา ๕๘ ในระหว่างการดำเนินการแปรสภาพบริษัทจำกัดเป็นบริษัทมหาชน จำกัดตามมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัตินี้

(๑) การโอนหรือรับโอนกิจการทั้งหมดหรือบางส่วนระหว่างบริษัทจำกัดกับบริษัทจำกัดหรือบริษัทจำกัดกับบริษัทมหาชนจำกัดที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓ มาตรา ๑๓/๑ และมาตรา ๑๓/๓ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(๒) การควบบริษัทจำกัดเข้ากันให้เป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่บริษัทที่ตั้งขึ้นใหม่ต้องจดทะเบียนเป็นบริษัทมหาชนจำกัดตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชน

จำกัด และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓/๒ วรรคสองและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(๓) การควบเข้ากันระหว่างบริษัทจำกัดกับบริษัทมหาชนจำกัดให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด และให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๓/๒ วรรคสองและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

(๔) การเพิ่มทุนหรือลดทุนของบริษัทจำกัดตามมาตรา ๕๒ วรรคสองหรือวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ มิให้นำบทบัญญัติในมาตรา ๑๒๒๐ มาตรา ๑๒๒๕ มาตรา ๑๒๒๕ และมาตรา ๑๒๒๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ

(๕) การชำระบัญชีหรือการแก้ไขหนังสือบริคณห์สนธิในกรณีของบริษัทจำกัดที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ประสงค์จะเลิกประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยตามมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ให้ดำเนินการตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๕๙ ในกรณีที่คณะกรรมการยังมีได้ออกประกาศเกี่ยวกับเงินกองทุนตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ หรือออกประกาศแล้วแต่ยังไม่ผลใช้บังคับ ให้บริษัทถือปฏิบัติโดยดำรงเงินกองทุนตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ไปพลางก่อน

การดำเนินการออกประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๖๐ บรรดาอสังหาริมทรัพย์ที่ตกเป็นของบริษัทตามมาตรา ๓๑ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ การจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ดังกล่าวให้เป็นไปตามมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๖๑ ให้บริษัทตามมาตรา ๕๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัตินี้ ดำเนินการให้มีกรรมการผู้จัดการ บุคคลซึ่งมีอำนาจกระทำการแทนบริษัท หรือที่ปรึกษาของบริษัทมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๕ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ ภายในสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๖๒ ในกรณีที่ยังมิได้ออกประกาศเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการขออนุญาตหรือการขอต่ออายุใบอนุญาตตามมาตรา ๖๕ หรือมาตรา ๗๒ แห่ง

พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้ หรือมีการออกประกาศแล้วแต่ยังไม่มีผลใช้บังคับ การพิจารณาอนุญาตให้เป็นไปตามมาตรา ๖๕ หรือมาตรา ๗๒ แห่งพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๖๓ ผู้ใดทำหน้าที่ตรวจสอบและประเมินวินาศภัยอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๓๕/๓ ให้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตเป็นผู้ประเมินวินาศภัยตามพระราชบัญญัตินี้ต่อนายทะเบียนภายในสามปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และเมื่อยื่นคำขอแล้วให้ทำหน้าที่ต่อไปได้จนกว่าจะได้รับแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตจากนายทะเบียน

มาตรา ๖๔ ผู้ใดทำหน้าที่รับรองรายงานคำนวณความรับผิดชอบตามกรมธรรม์ประกันภัยของบริษัทอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ทำหน้าที่ดังกล่าวต่อไปได้อีกแปดปี

มาตรา ๖๕ ให้สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยไอออนเงิน ทรัพย์สิน และหนี้ของกองทุนเพื่อการพัฒนาธุรกิจประกันวินาศภัยที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาไปเป็นของกองทุนประกันวินาศภัย

มาตรา ๖๖ ให้ยกเลิกอัตราค่าธรรมเนียมในบัญชีท้ายพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ และให้ใช้อัตราค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราในบัญชีท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๖๗ บรรดากฎกระทรวง ประกาศ เงื่อนไข หรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้คงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีกฎกระทรวง ประกาศ เงื่อนไข หรือคำสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

การดำเนินการออกกฎกระทรวง ประกาศ เงื่อนไข หรือคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในสองปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ใช้บังคับมานาน และปรากฏว่าหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำกับดูแลบริษัทที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันวินาศภัย ตัวแทนประกันวินาศภัย และนายหน้าประกันวินาศภัยในพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่สอดคล้องกับสภาพการณ์ในปัจจุบันและไม่เพียงพอที่จะคุ้มครองประชาชนและผู้เอาประกันภัย ดังนั้น สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้นเพื่อคุ้มครองประชาชนและผู้เอาประกันภัย และพัฒนาการประกอบธุรกิจประกันวินาศภัยให้มีความมั่นคงและเสถียรภาพ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

ภาคผนวก ค
คำอธิษฐานศัพท์

คำอธิบายศัพท์

1. **ผู้ขาย** คือ บุคคลที่ธนาคารทำสัญญาจัดจ้างให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ดูแลลูกค้า และนำเสนอผลิตภัณฑ์ต่างๆแก่ผู้มาใช้บริการ

2. **ประกันภัย** คือ การบริหารความเสี่ยงภัยวิธีหนึ่ง ซึ่งจะโอนความเสี่ยงภัยของผู้เอาประกันภัยไปสู่บริษัทประกันภัย เมื่อเกิดความเสียหายขึ้น บริษัทประกันภัยจะชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามที่ได้รับควบคุมครองในกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัย โดยที่ผู้เอาประกันภัยจะต้องเสียเบี้ยประกันภัยให้แก่บริษัทประกันภัยตามที่ได้ตกลงกันได้

3. **ธนาคารพาณิชย์** คือ ธนาคารพาณิชย์นับเป็นสถาบันการเงินภาคเอกชนที่มีความสำคัญที่สุดในประเทศไทย เพราะมีปริมาณเงินฝากและจำนวนเงินให้กู้สูงสุดเมื่อเทียบกับสถาบันการเงินอื่นๆ ตามพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. 2505 และฉบับแก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้ธนาคารพาณิชย์เป็นบริษัทมหาชนจำกัด โดยยอมให้ไม่ต้องใช้คำว่า “บริษัท” นำหน้า แต่ให้มีคำว่า “จำกัด” ไว้ท้ายชื่อก่อนนั้น เช่น ธนาคารธนชาติ จำกัด (มหาชน)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นายชัชวาลย์ บุรณาภา
ที่อยู่	16/99 หมู่ 2 ตำบลเขาน้อย อำเภอปรามบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ โทร 089 523 5609
สถานที่ทำงาน	ธนาคารประกันภัย เขตนครปฐม ส่วนงานบริหารเครือข่ายสาขา ฝ่ายการตลาดประกันภัย 102, ถ.ทรงพล, ต.ลำพญา, อ.เมือง 73000
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2555	สำเร็จการศึกษาปริญญาบริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการธุรกิจและภาษาอังกฤษ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
พ.ศ. 2557	ศึกษาต่อระดับปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2555	พนักงานขาย คอนโด เดอะซีเครซ หัวหิน
พ.ศ. 2555-2556	พนักงานธุรการ บริษัท มันทาอีเวนท์ จำกัด
พ.ศ. 2558-ปัจจุบัน	เจ้าหน้าที่การตลาดประกันภัย ส่วนงานบริหารเครือข่ายสาขา ฝ่ายการตลาดประกันภัย ธนาคารประกันภัย เขตนครปฐม